

Dr. Edith Fiore

Jednou už jsme všichni žili

(You have been here before)

(Americký originál má název: You have been here before
ISBE O - 698 - 20 - 3 Coward, MK Cann and Geoghegan, Inc. N.
Y. 1978.

Francouzský překlad: Nous avons tous d j v cu.
Editions Robert Laffong, Paris 1979.)

Přeložil a komentoval Karel Makoň - 1984

Poděkování

Velmi vděčím svému velmi milému příteli a kolegovi hypnoterapeutovi Edgaru Barnettovi z Kingstonu, Ontario, který mne musel pořádně zhypnotizovat aniž jsem o tom věděla, když mně minulého října řekl: "Edé, měla bys napsat o svých pracích, svět to potřebuje."

Není možné, abych vyjmenovala všechny ty, co mně pomohli při uskutečnění tohoto záměru. Jsem nesmírně vděčna svým pacientům, kteří přišli do mé ordinace, aby se vrátili do své minulosti. Bez nich by byla tato kniha nevznikla. Mnohému jsem se od nich naučila. Můj muž Greg mě podněcoval od začátku a stál při mně ve všech etapách mé práce. Strávil dlouhé hodiny se mnou a poslouchal mne, když jsem mu předčítala kapitoly z knihy tak jak postupně vznikaly, a uděloval mně cenné rady. Byla jsem velmi dojata účastí mé dcery Leslie, která projevila tolik pochopení a trpělivosti během posledních sedmi měsíců, abych mohla psát a tak málo se jí věnovat. Caren McNally strávila většinu svých víkendů a dokonce dovolenou tím, že přepisovala na stroji můj rukopis mimo svou normální pracovní dobu. Prošla zkouškou nekonečné trpělivosti, když jsem potřebovala, aby mě někdo poslouchal, když hlasitě myslím. Její soustavné podněty a její nadšení bez mezer mně nevýslovně pomohly. Sherman Grant mne naučil psát...a jemu vděčím za to, že toto dílo bude přijatelné pro čtenáře.

Předkládám tedy tuto knihu čtenáři a přeji si, aby posloužila pravdě a aby se ukázala být hodnou tolika podpory a úsilí všech těch, co mi pomáhali a měli ve mně důvěru.

Úvod

Nenapsala jsem tuto knihu ani proto, aby potvrdila nebo vyvracela převtělování. Ani není v mém úmyslu vyřešit otázku nesmrtelnosti duše. Nehájím žádnou terapii, ani neprohlašuji, že ta má je nejlepší. Mám pouze v úmyslu oživit před vámi několik lidských dramát, jichž jsem byla svědkyní za poslední dva roky nejpodivuhodnější v mé profesionální zkušenosti, to znamená svědkyní dramát určitých osob, jejichž nynější existence byla více či méně ohrožena vlivem tragédie, kterou zažily ve svém minulém

životě. Těmito osobami byli mí pacienti, muži nebo ženy, odhodlaní znovu prožít své minulé existence. Dobrodiní, úleva nebo uzdravení, které přitom našli jim dodaly mimořádnou odvalu k tomu, aby zkusili znovu prožít drama z minulého života.

"Všichni jsme už jednou žili" je zároveň odleskem mých prací, mé osobnosti a mé zkušenosti. Abych vám umožnila dobře posoudit toto dílo, není neúžitečné, když se seznámíte přehledně s některými aspekty mého osobního života.

Protože koncepce převtělování (reinkarnace) je jedním z dogmat velkých náboženství lidstva, připadá mi, že i mé náboženské formování může zde představovat něco zajímavého. Především se vám musím svěřit, že jsem jako ostatní procházela za svých mladých let různými kulty protestantské církve, z toho jednoduchého důvodu, že má rodina žila na venkově a že jsme tedy navštěvovali kostel nejbližší k naší farmě. Nikdy jsem neslyšela mluvit o tom, že bychom žili více než jedenkrát. Naopak jsem byla vždy učena tomu, že zde žijeme jen jednou jedinkrát. Můj otec a má matka jsou křesťané, kteří věří na převtělování, ale já jsem se o tomto jejich přesvědčení dozvěděla teprve nedávno.

Byla jsem dítětem hluboce náboženským a věřila jsem slepě v Boha, ale tato víra se radikálně změnila během prvního roku na koleji Mount Holyoke a setkala jsem se poprvé s volno myšlenkářstvím. Tato doktrína se ostatně shodovala s mými vědeckými zájmy, a zůstala jsem agnostičkou až do doby, kdy možnost předešlé existence se mi zjevila při zacházení s pacienty. Od té doby se můj náboženský a filozofický postoj rozvíjel. Nyní nejsem ani tvrdošjnou zastánkyní ani odpůrkyní myšlenky reinkarnace. Nicméně, jak tak pozoruji nové pacienty nebo subjekty, kteří přede mnou prožívají své minulé existence, jsem stále více přesvědčena o tom, že nejde jen o pouhé fantazírování.

Mé profesionální formování a mé psychologické studie byly klasické a byly založené na vědeckém přístupu. Někdy během devíti let, které jsem zasvětila studiu psychologie, jak na kolejích na Mountoke nebo v Coucheru, jak na univerzitách v Marylandě a v Miami jsem neslyšela mluvit o koncepci reinkarnace, ani jsem neslyšela to slovo vyslovit.

Během těch devíti let, a přestože mi přikazovali, abych si jich nevšímala, byla jsem stále více přitahována pracemi Freudovými. Marně se snažili mě odvrátit od hlubokého přesvědčení, že dobrý způsob zacházení s pacienty spočívá v tom, že se dostanou na světlo příčiny nepořádku, skrytého v nejtajnějších záhybech jejich duše.

Nyní je tomu už osm let, co provozuji svou praxi, napřed v Miami, pak v Saratoze v Kalifornii. A stále pozoruji, že zmatky pacientovy pocházejí z podvědomých činitelů, velmi často z událostí úplně zapomenutých. Obvykle je určující činitel hluboce ukryt v duchu nemocného; někdy je to pocit nebo postoj odporující skutečné nebo domnělé povaze jeho osobnosti. Zkušenost, kterou jsem sama nabyla s psychoanalýzou během období manželských komplikací, mně poskytla nezvratný důkaz, že podaří-li se dovést podvědomou příčinu do vědomé úrovně, kde je možno se s ní utkat, je to léčba nejvýš prospěšná. Ale metoda je pomalá a obtížná; a tak jsem přišla na myšlenku, hledat nějakou zkratku, pomocí níž bych dospěla dál v průzkumu hlubin duše. Má četba mě velmi rychle přesvědčila, že hypnotismus je možná odpověď na tuto otázku. Když v duchu procházím dlouhými roky studií a sebeztvářňování, připadá mi nepochopitelné, proč hypnotismus, považovaný za léčebný nástroj, nikdy nebyl brán vážně. Marně jsem si vzpomínala, zdali tomu bylo jinak za dob mých studií. Zdá se mi být hrozné zjistit, že jediná zmínka o této technice se při nejlepším omezuje na několik dotazů, kde se krátce připomíná, že Freud jí původně používal, ale pak ji opustil. Žádná knížka, se kterou jsem se setkala na koleji nebo na universitě, se nikde o ní nezmiňuje, než že na konci své dlouhé praxe Freud prohlásil, že hypnotismus pro svou snadnost byl mu léčebným klíčem u pacientů.

Historie hypnotismu jako léčebné metody ukazuje, že byl používán v různých formách od začátku dějin. Kněží slavných chrámů spánku starého Řecka a Říma používali metody hypnózy a také v mnohých pasážích Bible se shledáváme s narážkami na hypnózu. Používala se po tisíce let v hlavních kulturách lidstva. Britské lékařské sdružení 1955 a Sdružení lékařů USA 1958 uznaly oficiálně hypnózu a navrhly, aby ji fakulty zavedly do svého programu.

Můj první kontakt s touto metodou nastal během semináře o autohypnóze v Institutu Esalen v Big Sur v Kalifornii. Téměř jsem na to nepomýšlela, avšak náhle jsem se rozhodla, že podniknu s bratrem cestu po pobřeží až do Big Sur. Nemohla jsem vědět, že tento seminář změní běh mého života. Když jsem se vrátila domů posílena novými znalostmi, požádala jsem některé ze svých pacientů, zda by souhlasili, kdybych s nimi zkusila hypnózu. Vysvětlila jsem jim, že tato léčebná metoda, jak jsem o tom přesvědčena, velmi zkrátí jejich úzkostlivé stavy. Svolili a dařilo se

jim dobře. Tento první úspěch mne povzbudil k tomu, abych především prohloubila znalosti o této vzrušující zkušenosti. Vstoupila jsem tedy do Americké společnosti hypnotismu a do Akademie hypnotismu

v San Francisku. Tam jsem se zúčastnila četných a užitečných profesionálních setkání a stále víc a více jsem dokázala použít u své osobní klientely všeho, čemu jsem se naučila během těch extází, vědeckých schůzek a soustavnou četbou. A sklizeň byla bohatá. Metoda hypnózy zřejmě urychlila proces léčby. Když si znovu uvědomuji některé těžké případy, konstatuji, že léčení, která si vyžadovala roky úsilí, mohla se provést často během několika měsíců a dokonce i dříve. Co však má pro mne větší význam než omezení počtu návštěv a snížení množství času nutného pro každého pacienta, je přesvědčení, že mohu naučit člověka, aby si sám pomáhal, přesvědčení, že díky hypnóze se mohou vyřešit mnohé problémy a zmizí chorobné příznaky.

Když jsem začínala používat hypnózu, jako mnozí jiní specialisté, žádala jsem od svých pacientů, aby se probírali ve své minulosti, aby tím objevili příčiny svých nynějších těžkostí - což způsobí, že těžkosti zmizí. Nyní však mě napadlo něco překvapujícího. Problém - který na příklad po čtyřicet let - může zcela dobře sahat až k začátku existence nemocného. Pouštím se tedy do výzkumu i prvních měsíců života, kde v mnohých případech se nachází klíč. Nemocný si zachoval pocit viny, považuje se za "nežádoucího", je stále v očekávání života plného fyzického nepořádku a nesnází, takových, jaké má někdo s chronickou bolestí hlavy. Postupně sestupuji ještě dále, abych odhalila vznik těchto emocionálních problémů pocházejících třeba z dob oněch měsíců, v nichž dítě nacházelo asyl v matčině lůně.

Dnes jsem dokonale přesvědčena, že hodně problémů má své kořeny ještě mnohem dále...v minulém životě. Mí pacienti i já jsme objevili, že předcházející život může mít hlavní vliv na nynější život pokud se týče povahy jednotlivce, příznaků, které pociťuje, jeho pocity zpříznění, jeho chování a vskutku tisíce jiných věcí.

Jsou tomu sotva dva roky, co jsem byla ještě úplně lhostejná ke koncepci převtělování; ale jedno odpoledne, když jsem hypnotizovala jednoho ze svých klientů, byla jsem svědkem něčeho, co radikálně změnilo můj profesionální život a mé osobní přesvědčení.

Přišel jeden muž na poradě ohledně ochromujícího pohlavního útlumu. Když jsem sugerovala za hypnózy, aby sestoupil až k původu těchto problémů, odpověděl mi:

- Jsou to už dvě nebo tři existence, co jsem byl katolickým knězem.-

Prováděli jsme průzkum o jeho životě v XVII. století a zkoumali jsme jeho sexuální chování jako kněze. Tam jsme našli zdroj nynějších těžkostí. Když to řekl, věděla jsem, že můj nemocný věří na převtělování. Myslela jsem si tedy, že jeho barvitě popisy, které pronášel o svém minulém životě, nejsou ničím jiným než představami. Když však se vrátil dříve než bylo určeno, svěřil se mi, že je nejen vyléčen ze svých pohlavních potíží, ale že se mu i celkově lépe daří. Tehdy jsem začala přikládat větší váhu hypnóze, jako novému léčebnému prostředku.

O několik měsíců později jsem léčila ženu, konferenciérku transatlantického parníku, určeného pro turistické plavby. Tato pacientka si velmi přála vysvětlit dva problémy, které ji soužily už po léta. Prvním bylo chorobné nutkání skočit přes palubu do moře, druhou, paradoxně, nerozumný strach, že zahyne v moři. Pod hypnózou se ocitla v postavení Svena, mladého Nora na palubě lodi jeho otce. Je bouřka, loď najíždí na skalisko, jeho otec mu nařizuje, aby skočil do vody. Avšak Sven neposlechne a utone. Během téže seance pacientka zažila pasáže ze dvou předešlých existencí: jednu rybáře, druhou námořníka, oba zemřeli utonutím. Když vyšla

z hypnotického stavu, zvolala, že nyní rozumí fascinaci, kterou na ni působí moře, tak i příčinám svých chorobných příznaků. Ovšem opět jsem se domnívala, že moje nemocná prožívá jen iluzorní existence. Věděla jsem totiž, že také věří na převtělování. Krátce řečeno, tohle vše se mi nezdálo být příliš přesvědčivé. Nicméně, když se pacientka vrátila po šesti týdnech z turistické plavby po Pacifiku, s nadšením se mi svěřila, že byla zbavena těchto problémů. Cítila se dokonale dobře a nezažívala žádnou úzkost během poslední cesty.

Brzy se mi naskytla nová příležitost prozkoumat tuto oblast. Jedna nemocná mne vyhledala s přáním, abych ji zbavila nepřekonatelného strachu z hadů. Napřed jsem marně hledala jak pomocí hypnózy najít příčiny jejího strachu, až jsem přišla na myšlenku: Zeptala jsem se jí, zda se nedostala do styku s hady před narozením. Pacientka se ohlédla po svém předcházejícím životě: Je teď patnáctiletou Aztečkou na úpatí pyramidy, před ní tančí kněží svírající mezi zuby jedovaté hady. Třeše se strachem,

ale popisuje tento zvláštní obřad mimořádně přesně. Dovedena do nynějšíka, ale stále v hluboké hypnóze, diví se, jak to, že žije a ptá se kdo je ta mladá dívka. Zcela zmatená mocně vykřikne: "Nevěřím ani slova z těchto věcí!" Má pacientka nevěřila ani minutu na reinkarnaci a přece prožila existenci starou čtyřista let!

Po této poslední zkušenosti jsem si uložila za povinnost běžně používat návrat do minulého života pokaždé, když podvědomí nemocného ukazuje, že původ problémů může sahat až do minulé existence. (Upřesněme, že ve většině případů tyto problémy jsou způsobeny událostmi z nynějšího života pacienta.)

Vskutku, ať je znovu prožitý život pouhou fantazií nebo skutečností, pro léčitele, jakým jsem já, má velkou příležitost. To znamená, že jsem objevila, že tento návrat do minulé existence přináší bezvýhradně dobré výsledky, že vede často k okamžité remisi, a chronické těžkosti se už nikdy neopakují, ani za měsíce, ani za roky potom. Symptomy nebo problémy, jejichž kořeny se nacházejí v předešlé existenci, otvírají širokou oblast výzkumu. Tak např. jsem zjistila, že většina mých pacientů postižených obezitou, poznali jiný život, v němž zažili dlouhá období strádání nebo dokonce zemřeli hladem. Setkala jsem se s domorodci z amerických Indiánů, z černé Afriky a z mnoha jiných zemí, kteří neměli dost potravy, ba ani vody. Hlad prožívaný v minulém životě projevuje své následky

v nynějším životě a způsobuje sklon příliš se krmit. Nemocná, která byla postižena retencí tekutin, zadržováním moči - nemoc, která vzdoruje všem klasickým léčbám - sebe objevila, mnoho existencí dříve, umírající hladem a žízní současně s neštovicemi.

Posedlost nějakým jídlem se může též vztahovat na nějakou minulou existenci. Jeden kolega, praktický lékař, mně poslal jednoho dne jednu ze svých nemocných postiženou kritickou hypertensí, a tato pacientka překračovala váhový normál o 25 kg. Nedokázala se vůbec ubránit ustavičnému pojídání smažených brambůrků a podobných chuťovek. Tato posedlost přiváděla v niveč její snahu bojovat proti přebytečným kilům a proti vysokému krevnímu tlaku. Během svého návratu do minulosti shledala se s minulou existencí, ve které byla mladým americkým Indiánem úplně vyhladovělým, protože jeho kmen už neměl sůl, aby mohl konzervovat zvěřinu. Po této exkursi do minulosti naše nemocná přestala mít touhu po slaných jídlech a její váha se zdravě zmenšila.

Mnozí z mých pacientů objevili, že příčinou jejich chorobných strachů, jejich hrůz a dokonce jejich averzí, je vždycky nějaké drama prožité v minulé existenci. Zjistili, že jejich neodolatelný strach před hady, z ohně, ze samoty, z cesty letadlem, z davu nebo z přírodních pohrom, ze zemětřesení nebo bouřek pochází z dramatu prožitého v minulém životě.

Zvláště strach ze tmy, zdá se, má svůj původ v hrozném zážitku nastavším během noci v předešlém životě. Jedna nemocná mohla se tak poučit, že původem jejího strachu zůstávat sama

v noci - a její přesvědčení, že by v tom případě mohla být zavražděna - došel z podobné minulé události! Jiná pacientka byla, když se dověděla, že její snaha vyhnout se cestování vlakem pochází z minulého života, neboť viděla svou sestru rozdrčenou pod koly vlaku. Mladá žena nemohla snést pohled na šarlatovou barvu - a vlivem toho zažívala vždycky během vánoc depresi - znovu spatřila svou matku, jak krvácí, když byla před tím krutě bodnuta dýkou... v minulém životě.

Nespavost a jiné poruchy spánku pocházejí v mnohých případech z hrozných událostí prožitých během spánku v minulém životě. Někteří pacienti se tak dovídají, že byli ve spánku sexuálně obtěžováni nebo zavražděni. Mladík, který nemohl jinak usnout, než když byl úplně sám a v absolutním klidu, nakonec zjistil, že byl zabit ranami bajonetem Japoncem, když spal na pláži jednoho ostrova v Tichém oceánu během druhé světové války.

Migrény, bolesti, nervové poruchy nebo slabosti některých částí těla se často váží, i ty, na neštěstí nastalá v minulých životech. Zjistili jsme, že chronické bolesti hlavy začínaje migrénou pocházejí obvykle z toho, že nemocný byl guillotinován, utlučen, ukamenován, zastřelen, pověšen, skalpován nebo těžce zraněn na hlavě nebo na krku. Mnozí lidé, kteří trpí břišními bolestmi neznámého původu, poohlédli se po své minulé existenci, kdy jim bylo rozpáráno břicho mečem, bajonetem nebo nožem. A tak je tomu až po menstruační bolesti; jejich původ lze nalézt v nějakém dramatu obvykle sexuálního rázu, prožitého v nějaké předešlé existenci.

Mí nemocní se často diví, že určité opakující se zlé sny jsou ve skutečnosti vzpomínkou na zkušenost prožitou v nějakém

minulém životě. Ale, bohudík, objevili jsme též, že také příjemné události se dají oživit v hypnóze.

Je dost teorií o reinkarnaci a procesu převtělování. Jedna

z nejtajemnějších je skupinové převtělování založené na předpokladu, že lidé, kteří žili v určité době, znovu se spoluzrozují.

Velcí myslitelé zlatého věku Řecka např. se znovuzrozují pohromadě v další epoše; jejich nadání se možná bude projevovat

v jiných oblastech, ale jejich vzájemné vztahy zůstanou nezměněny. Překvapující je pomyšlení, že lidé, kteří jsou nám blízcí dnes, byli našimi známými v minulém životě a často opakovaně mnohokrát a

v různých rolích. A tak když se probírají svými minulými existencemi, ti nemocní z nich mohou pochopit a někdy rozřešit své manželské problémy. Jeden z mých pacientů, jehož manželství bylo téměř rozvráceno, objevil, že jeho žena - která pro něho nebyla vůbec nijak žádoucí - byla v minulém vtělení jeho matkou. Těžké vztahy mezi rodiči a dětmi mohou být do značné míry odstraněny díky objevům, které poskytuje léčba založená na koncepci reinkarnace. Hodně žen - nebo mužů - když zkoumali své chování v minulém životě, lépe porozuměli svým vztahům ke svým životním partnerům nebo k milencům. Instinktivní přitažlivost, odpor, pocit pochopení nebo nedůvěry se vysvětlují předešlými existencemi partnerů. Ve své praxi, založené na teorii reinkarnace, každý den se více přesvědčuji, že není lidského povahového rysu nebo chování, které by se daly lépe pochopit jiným způsobem než průzkumem minulých existencí. Mí nemocní se mohli pomocí této metody shledat

s původem svých nadání, svých zručností, svých vášní, svých silných i slabých stránek, právě tak jako se sklonem k chorobám a se svými problémy.

A nyní mi dovoluňte, abych vám představila bod za bodem ono: "Už jsme všichni žili."

V první kapitole vykládám metodu, která mi dovoluňuje uvést pacienta do minulé existence, a popisují reakce pacienta - nebo subjektu - během toho výzkumu.

V kapitolách 2 až 10 jsem vybrala typické případy návratu do minulosti. Jejich popis je věrný, a byl upravován jen proto, abych se vyhnula opakování. Jména a identifikační znaky pacientů nebo subjektů byly pozměněny na ochranu jejich

soukromého života. Nicméně dostala jsem od každé zde uvedené osoby povolení, abych zveřejnila jeho historii.

11. kapitola popisuje zkušenost se smrtí a obsahuje četné záznamy, které ilustrují jak zvláštní aspekt, tak různorodost okolností smrti.

V poslední kapitole diskutuji o nadhozených otázkách různých lidí o problému předešlého života. Vykládám krátce též své názory na reinkarnaci a karmu.

Napsání této knihy představuje mé první dílo - začátek krystalizace mých myšlenek a mého chápání dramát, která se znovu odvíjela každý den v mé ordinaci. Doufám, že tato četba bude též pro vás začátkem. Pro mnohé bude prostým potvrzením již dobře ustálené víry, že jsme už žili v jiných životech a že ještě budeme žít. Doufám též, že tato četba vás podnítlí k tomu, abyste studovali tyto různé a obohacující existence. Pro jiné, kteří mají právo být skeptickými, předkládám tuto látku k přemýšlení o sobě samých, zda jsme žili nebo nežili v dřívějších životech, nebo zda se dáváme unášet pochopitelnou představivostí.

1. "Zavřete oči - a..."

Jak se uskutečňuje návrat do minulého života?

Sledujte mne a pozorujme různé fáze operace.

Napřed o prostředí. Má ordinace se nachází v přízemí budovy, která slouží výhradně psychoterapeutům. Místnost, v níž vás přijímám, je z jedné strany úplně prosklená s pohledem do malého parku: V popředí jsou sykomory (fíkovníky), dále pak kvetoucí křoviny, a trochu dále malý potok. Sojky s černou chocholkou, smaragdově zbarvení kolibříci, ochočené šedé veverka, daněk a jeho kolouch honí parádu před mým sklem. „Jak je to okouzující a klidné!“ zvolá návštěvník, který vejde do mé ordinace poprvé. Všichni obdivují krajinu a baví je skotačení veverka a jejích dvou veverka. Je to vskutku poutavá podívaná - a proto se k ní obracím zády a sedám si proti vám.

A nyní se podívejme na scénu: Když jste se pohodlně rozložili v křesle návštěvníků, ptám se vás, co vás sem přivádí. Je-li předmětem vaší návštěvy pouhý výzkum jedné z vašich minulých existencí, jestliže jste přišli jen proto, abyste se mnou sledovali přesný postup, vaše odpověď bude pravděpodobně neurčitá, vágní. Bývá obvykle takováhle: "Oh, prostě jsem toužil se dovědět, čím jsem byl dříve." V tomto případě vám nabídnu jakési

"menu" různých subjektů, ze kterých si můžete vybrat: buď všechny vztahy, které jste měli v minulém životě ke svému životnímu partneru, nebo obchodní vztahy, nebo vztahy k některému členu vaší rodiny, nebo chcete pátrat po takové minulé existenci, v níž jste získali nějaký zvláštní talent, zda to bylo v předminulém vtělení nebo snad

v minulém, kdož ví? nebo neznáte tu minulou existenci, ve které jste byli opačného pohlaví. Možná také, že se chcete dovědět, kde se vzala vaše záliba v interiérech viktoriánské doby, zájem o historii války za nezávislost, o závodní vozy nebo o plachetní lodě.

Podle vzájemné dohody jsme si vybrali dva nebo tři středy zájmu já se budu snažit, abych se dověděla, co pociťujete při pomyšlení na hypnotizování. Většina lidí projevuje panický strach, mají-li se podvolit vůli třetí osoby. Také se obávají, aby neztratili vědomí a přestali být pány svých činů. Tak mi jeden subjekt kdysi řekl, než se dal hypnotizovat: "Někdo převezme velení a vy ztratíte veškerou kontrolu nad sebou." Mou první snahou bude rozptýlit tyto obavy a přivést vás k tomu, abyste tento návrat zpět považovali za vzrušující zkušenost. Vysvětlím vám, že neztratíte vědomí, jak se to stává ve spánku. Váš duch si vždycky zachová pocit toho co se děje ve vás a okolo vás. Na začátku hypnotického stádia a někdy dokonce tehdy, když už dost pokročilo, budete možná slyšet hluk

z čekárny nebo zvnějšku, ale postupně budete soustřeďovat stále více svou pozornost na vnitřní drama, které se před vámi rozvíjí. Můžete pochybovat o obrazech, které za sebou následují, nebo se můžete dát jimi uchvátit. Zřejmě však nikdy neztratíte úplně vědomí o mé přítomnosti. Někdy, když se vraceli do přítomnosti, někteří pacienti mně svěřili, že se ptali, komu by mohl patřit hlas, se kterým se bavili. Někteří si uvědomují, že je to můj hlas a obrazení se na mě. Jiní odpovídají tomuto hlasu, aniž by mu přikládali nějaký zvláštní původ. Prostě je tu a oni ho přijímají. Jedna nemocná, která vešla do minulého života, v němž byla mladou Indiánkou, která studovala léčbu bylinami (fytoterapii), jevila se stále více zdrženlivější a nakonec mi rozhodně oznámila:

"Nepřeji si více mluvit!"

Stále ve stavu hypnózy, ale už vrácena do nynější doby, má pacientka mi vysvětlila, že mladá Indiánka si byla dokonale vědoma toho, že se podřizuje nějakém experimentu, protože však bylinářství (bylinářské lékařství) je u Indiánů tajnou vědou, je jí zakázáno svěřit se mně. Jinak se ptala, kdo jí klade ty indiskrétní otázky. Když však jsem se snažila jí to vysvětlit, dostaly jsme se

do slepé uličky. V té chvíli odmítala vyslovit třeba i jediné slovo a resolutně zkrřížila ruce, aby zvýraznila své rozhodnutí.

Tento příklad vám ukazuje, že si vždycky zachováte kontrolu nad situací, často vědomým způsobem, ale vždycky svým podvědomím.

Na začátku experimentu vás požádám, abyste se v křeslu zaklonili, pak abyste zavřeli oči a upřeli svou pozornost na dech. Jakmile uvidím, že se začínáte uvolňovat, poprosím vás, abyste se snažili představit si, že "necháte dospět uvolnění vašich zavřených víček pomalu až po skráně jako tekoucí vlažnou a uklidňující vlnu." Já potom zaostřím vaši pozornost na tento pocit, který se šíří a uvolňuje svaly vašeho obličeje jeden po druhém a záhy svaly celého vašeho těla. Tato fáze trvá kolem deseti minut. Žádám vás potom, abyste si představili, že jste nataženi na vašem oblíbeném místě

v přírodě a dovolávám se postupně za sebou vašich pěti smyslů, abyste dobře pronikli do scény a do role, kterou nyní hrajete. To je skvělý prostředek k tomu, jak vás připravit k oživení událostí, které se budou odvíjet během návratu do minulosti.

Pak už je váš hypnotický stav dost výrazný a vy jste přichystáni k setkání s dřívějším životem, ale zbývají dva důležité detaily. Především je třeba, abychom si stanovili signalizační systém pomocí prstů. K tomu se dostanu tím, že vás žádám, abyste

v duchu opakovali slovo "ano", až zjistíte, že jeden z vašich prstů se automaticky zdvihá, ovládnán vaším podvědomím. Potom přejdeme na signály "ne" a "odmítám odpovídat". Jsme-li až tam, ptám se vašeho podvědomí, je-li ochotno nechat vás vrátit se do minulého života. Obdržíme-li "ano", hned začneme.

Někdy se mi stává, že se setkám s rebelujícím podvědomím, které mi klade téměř nepřekonatelný odpor, a dokonce kategoricky odmítá vrátit se do minulosti - a to často ze skvělých důvodů. Například po měsíce trvajícím odporu po začátečních krocích

v hypnóze jedna z mých pacientek odmítala jít dále, protože se viděla na operačním stole neurochirurgické nemocnice, aby byla na ní provedena čelní lobotomie (pozn. překl.: neurochirurgická operace pozůstávající z přesekání nervových vláken uvnitř mozku). A chirurgové se náhle vzdali operace, ponechali ji bez pomoci krvácející až následovala smrt. Teprve až pacientka objevila původ svého strachu "dát se uspat" a dovolila, abychom se dotkli jejího mozku, ráda se probírala v jistém počtu svých

předcházejících vtělení a rozřešila různé problémy, a zároveň se uzdravila ze svých četných onemocnění.

Projevuje-li vaše podvědomí odpor vůči návratu do minulosti, smlouvám s ním. Navrhuji prostředek, jak zjistit příčinu, proč odmítá tuto zkušenost. Vysvětluji, že ji uzříte ve vašem duchu jako na promítacím plátně. Je-li třeba, jste-li neschopni čelit určitým aspektům, které se začínají objevovat, doporučuji post-hypnotickou amnézii (pozn. překl.: amnézie, oslabení nebo ztráta paměti). Když vykonám tyto přípravy, přenesu vás do minulého života tím, že počítám velmi pomalu do desíti. Když jsem vám předtím vysvětlila, že sestoupíte do času a do prostoru časovým tunelem, že při číslici deset budete jinde, v jiné epoše, v jiném těle, ale že přece jen půjde stále o vás, a že obrazy, které uvidíte, dojmy, které nabudete, budou velmi jasné a velmi živé. V této chvíli oči subjektu se obvykle pod očními víčky začínají zastavovat, jeho obličej se vyjasňuje, nabude výraz údivu, a já z toho odvozuji, že má chuť prožít nějakou zkušenost. Začínám se ho ptát a subjekt je schopen odpovídat - v jeho rodném jazyku. Někdy musím naléhat, aby se obrazy zformovaly a aby se subjekt ocitl "tam na druhé straně".

Lidé reagují různě. Zjistila jsem, že když znovu žijí intenzivně v minulosti, se svými pěti smysly, prožívají všechny své minulé životy stejným způsobem, jako nyní zde na světě. Někteří vysvětlují, že se vidí, jako by jednali ve filmu. Jiní prožívají plně každou vteřinu. Někteří zůstávají klidní a nepohnutí i tehdy, když jsou znásilňováni, skalpováni nebo upalováni na hranici. Jiní křičí, pláče nebo ječí. Je zajímavé pozorovat, jak tentýž subjekt reaguje tolikrát různě, kolikrát v různých osobách se ocitá v minulých vtěleních. Většina mých pacientů se ukazuje být významnými herci, aby se mohli ubytovat v různých bytostech. Když se v nich ocitnou, vloží se do kůže nalezené osoby tak, že už nerozumí některým moderním slovům. Když dosáhnou toho stádia, předpokládám, že jejich vědomí je tomu návratu úplně odcizeno (pozn. překl.: že si není vědomo toho, že by se s ním dělo něco výjimečného). Až do nynějška nikdo se na mne neobrátil v cizím jazyku. Ale po jistotu doporučuji svým objektům, aby se vyjadřovali anglicky.

Někteří se zdají být krajně přesní, pokud se týče jmen, dat a míst, zatímco jiní zmatkují nebo zaměňují jednu předešlou existenci za jinou. Obvykle uhádnou, zda záměna vznikla způsobem, jakým se mi odpovídá a také ovšem zda odpověď se shoduje nebo ne s průběhem dějů prožívaných při návratu do minulosti.

Když jsem prošla významnými fakty vašeho minulého života, dovedu vás k hodině smrti a ke chvíli, která po ní bezprostředně následovala. Jako při všech bolestivých nebo bolest způsobujících záležitostech lidé reagují různě - zřejmě podle jejich schopnosti snášet stres (zátěž). Je možné, že vám v této chvíli budu muset pomoci několika uklidňujícími sugescemi.

Když jsme skončili výzkum života, který si přejeme zjistit, nebo když jsme pojednali o faktu, kterým je způsoben určitý problém, nařizuji vám, abyste se vrátili do přítomnosti a k sobě. Začnu počítat po zpátku od desíti k nule. Často právě v této chvíli dodáte určité zajímavé detaily, možná že poopravíte "lži" "druhého", nebo ještě připojíte některé drobnosti nebo dojmy, které byste byli těžko upřesňovali ve stavu hypnózy. Možná, že se vás budu ptát, není-li mezi osobami, se kterými jste se setkali v minulosti, také někdo, koho znáte z nynějšího života. Možná, že si tím nebudete jisti. V tomto případě budu na vás sugestivně působit, abych vám umožnila vidět jasněji. Budu žádat od vašeho hlubokého já, aby vám prozradilo všechny aspekty života, který jste právě prozkoumávali, a které zasahují do nynějšího života. Různé povahové složky, vášeň, strach, často vznikly z netušených zdrojů, které mohou lehce uniknout pozornosti či výzkumu. Ve chvíli, kdy vás nechávám vystupovat z hypnotického tranzu, vysvětluji vám, že "se budete cítit opravdu dobře, že si vzpomenete na vaši zkušenost a že během dalších dnů upřesníte informace o minulém životě." Počítám pomalu do tří a žádám vás, abyste otevřeli oči. Jakmile otevřou oči, lidé často propadnou nedůvěře a zvolají: "Ale vždyť jsem nikde nebyl! Neopustil jsem tuto místnost." Pak si pohovoříme o vaší zkušenosti a o tom, jaký má pro vás význam.

Předvedla jsem vám svou techniku hypnoterapie (léčení hypnózou). Nastala chvíle, kdy vám musím říci, že hypnotismus se neprovádí bez nebezpečí.

Nikdy není zbytečné dost zdůrazňovat, že návrat do minulé existence - právě tak jako návrat do vzdálené doby z tohoto života - má být prováděn osobou velmi zběhlou jak v hypnotismu, tak psychoterapii. Po zkušenosti s návratem do minulosti se stává, že lidé trpí rozdvojením osobnosti, hlubokou depresí, nepřekonatelným pocitem viny, povšechnou nevolností a jinými více či méně těžkými potížemi. Tyto symptomy musí být proto léčeny osobou vysoce kvalifikovanou.

2. "Někdo ozbrojený obuškem"

Poprvé, co jsem viděla Becky, byla jsem překvapena jejím křehkým vzhledem a zjevem jarého mládí. Podobala se spíše děvčátku než dvacetileté ženě. Pihovitá tvář s dlouhými kaštanovými vlasy splývajícími po zádech a dětská silueta zdůrazňovaly vzezření ženy sotva rozkvetlé. Byla koketně oblečena do texasek a do skvělé indiánské blůzy ručně vyšívané. Slabým hlasem sotva slyšitelným snažila se mně vysvětlit, proč ke mně přichází na radu. Brada se jí chvěla, když mě zrakem úpěnlivě prosila, neschopna pronést slovo. Poradila jsem jí, aby si udělala pohodlí, aby se opřela v křesle, aby položila nohy na taburet a klidně zhluboka dýchala. Měly jsme čas zkoumat její případ. Začneme od začátku. Po několika okamžicích, když zvládla svůj dech, nabyla trochu klidu...to mně stačilo k tomu, abych pochopila, že již léta trpí "hroznými migrénami" - totiž od svých třinácti let. Když ji ta bolest popadne, je nemocná několik dní. Má záchvaty zvracení a musí ulehnout. Aspirin a prostředky proti migréně představují základ jejího arsenálu léčiv. Rodinný lékař mně ji poslal, protože si myslí, že její bolesti hlavy jsou způsobeny vysokým tlakem a že se musí naučit uvolňovat se. Becky přiznává, že její nervy jsou ustavičně napjaté. Nervozně se směje a vypočítává různé důvody strachu: studium v koleji je vyčerpávající, rozvrh hodin, zkoušky, praktická cvičení. Má problémy se svým milým - přítelem. Její práce ji ubíjí atd.

- Maminka mi doporučovala, abych vám řekla, že nikdy nezakusím orgasmus.

Becky i vysvětluje, že si napřed myslela, že je to tím, že začala pouze s pomilováním, a že ona a její milenec si nakonec na sebe zvyknou, a potom že bude reagovat přirozeněji. Ale měsíce ubíhají a je to pořád stejné:

- Nemá to v sobě nic vzrušujícího.

Jako v případě mnohých jiných párů, její chlad je spojen s napětím. Především jeden, in petto, odsuzuje druhého. Za čas její přítel jí namluvil, že je asi špatným milencem. Ona si o sobě nic lepšího nemyslí.

Tvář Becky se rozjasní, když ji požádám, aby mi řekla něco o svém domácím životě. Obraz, který mně předkládá, je podivně zidealizovaný. Její otec je "dokonalý". Její matka je něžná a laskavá. Její sestry jsou jí pravými přítelkyněmi. Všichni si dokonale rozumějí. Mám dojem, že zastírá city krajně choulostivé. Zároveň mám dojem, že bude třeba vyčkat, než se pustíme do této oblasti.

Věnuji posledních dvacet minut tomu, abych naučila Becky autohypnóze a natáčím návod na pásek, aby si jej mohla vzít domů.

Becky je subjektem vzpurným, vzala si do hlavy, že bude mít oči otevřeny tak dlouho, jak jen bude možné. Sklopí-li na okamžik víčka, pak jen proto, aby je hned zas zdvihla. Je jasné, že jedna část její bytosti bojuje proti přání se uvolnit, odevzdat se. Konečně napětí postupně mizí z jejího obličeje a tělo a ona poslouchá mé sugesce, aby uvolnila své svaly jeden po druhém. Posléze se dostatečně uvolnila, takže se jí mohla ukazovat signalizace prsty, a já se dostávám do přímého styku s jejím podvědomím. Po několika minutách toto podvědomí mě poučuje, že její migrény jsou způsobeny minulou událostí.

- Stalo se to v tomto životě?

"Záporný" prst se rozechvěně pomalu zdvihá. Ptám se tedy jejího podvědomí, je-li ochotno připravit Becky na naše příští setkání, abychom se zpětně podívali na existenci, která způsobuje její migrény. Po půlminutové přestávce "souhlasící" prst se konečně zdvihá.

Po výstupu z hypnózy Becky se mě ptá pohledem: "Co to všechno znamená?" Vysvětluji jí, že jsem objevila, že potíže, kterými trpí někteří lidé, mají svůj původ v minulém životě. Zdá se, že Becky příliš nevěří na reinkarnaci. Ale zajímá ji - při úplné svobodě ducha - že vidí, co její podvědomí by nám napříště mohlo prozradit? Přijímá to s úsměvem a odchází po slibu, že bude provádět autohypnózu nejméně dvakrát za den.

O čtrnáct dní později při jejím vstupu do přijímacího pokoje, zjišťuji, že mladá žena je proměněna. Připadá mi šťastnější a uvolněnější. Pohodlně se usazuje a vysvětluje mi, že s velkou radostí používala mého záznamu. A její milý rovněž! On sám je mnohem uvolněnější. Přesto se jí znovu srašťuje čelo, když se mě ptá, zda se vrátíme do minulého života, zrovna dneska. Navrhuji jí, aby o tom dala rozhodnout svému podvědomí.

Od začátku sugesce zjišťuji, jaké dobrodiní jsou pro Becky její autohypnotické seance: Vplouvá během několika okamžiků do hlubokého transu. Poslední ověření pomocí prstů dotvrzuje znovu, že náš objekt se nachází v předešlém životě. Nechávám ji sestoupit do času a prostoru, sugerujíc jí, aby vyhledala nějakou příjemnou událost nebo dokonce prostě banální z existence, kterou budeme prozkoumávat.

Hlas Becky se stává ještě bázlivější, má-li popsat, co vidí.

B.: Všude jsou volně divoce rostoucí květy všech druhů... a vysoká tráva ...na poli.

Dr. F.: Do děláte na tom poli?

B.: Jsme tam s někým.

Dr. F.: Mluvte o té osobě!

B.: Je to hoch...myslím, že spolu zcela volně hovoříme.

Dr. F.: Co pociťujete?

B.: Jsem šťastna.

Dr. F.: Jste šťastna kvůli němu?

B.: Ano. A v klidu.

Dr. F.: Řekněte mi něco o krajině.

B.: Je to louka a paseka. Stromy.

Dr. F.: Jaké jsou to květy?

B.: Jsou oranžové a jsou úplně malé...je asi jaro... oranžové a bledě modré květy.

Dr. F.: Řekněte mi něco o svém příteli, jak vypadá?

B.: No...černé vlasy...vous, hezký chlapec.

Dr. F.: Jak je oblečen?

B.: Je to jakýsi druh středověkého oděvu, řekla bych, přiléhavé kalhoty...blůza...vše bohatě zdobené.

Dr. F.: Jaké barvy je ta blůza?

B.: Slézové barvy (=nafialovělé) na bílém pozadí.

Dr. F.: A jeho kalhoty, jaké jsou barvy?

B.: Šedivé.

Dr. F.: A vy? Jak jste oděna?

B.: V zeleném...šaty celé zelené.

Dr. F.: Jak jste učešána?

B.: Vlasy splývají na strany...jsou dost dlouhé a vlají na zádech.

Dr. F.: Jste opravdu velcí přátelé, vy a onen mladík?

B.: Ach, ano.

Dr. F.: Jste do sebe zamilováni?

B.: Myslím, že ano.,

Dr. F.: Velmi dobře. Nyní budu počítat do tří a vy si vzpomenete na jeho jméno. Jeden..dva...tři...jaké jméno vám nyní přichází na mysl?

B.: IAN.

Dr. F.: Velmi dobře.
(Becky se směje)

Dr. F.: Co je na tom směšného?

B.: Je to zvláštní. Nikdy jsem neznala nikoho toho jména.

Dr. F.: A vy, jak se jmenujete?

B.: O tom nic nevím.

Dr. F.: Zhluboka dýchejte a soustředte se, budu vám opakovat otázku. Jeden...dva...tři...jak se jmenujete?

B.: Elaine.

Dr. F.: Jaké je vaše rodné jméno, Elaine?

B.: O Donnell

Dr. F.: Ještě více se uvolněte. Jak jste stará, Elaine?

B.: Patnáct let.

Dr. F.: Patnáct let? A jak starý je Ian?

B.: Šestnáct let.

Dr. F.: Znáte se již dlouho?

B.: Ó, ano.

Dr. F.: A v které zemi se nacházíte?

B.: V Anglii?...V Irsku? Myslím, že v Anglii.

Dr. F.: Nyní budu počítat do tří a při vyřčení tří vás napadne přesné datum...Řekněte mi toto datum!

B.: 1654.

Dr. F.: 1654. Nyní se znovu vraťme do toho času na pět až deset minut, a uvidíme, co se nám objeví...Co vidíte?

B.: Pořád totéž.

Dr. F.: Jste stále na tomtéž místě, jste ochotna mluvit?

B.: Ach...ano.

Dr. F.: Stojíte, sedíte nebo ležíte?

B.: Na mou věru. Ležím na boku. Odpočíváme.

Dr. F.: Dobře. Nyní vás budu žádat, abyste popošla kupředu o víc než hodinu. Jedna..dva..tři...čtyři..pět.

B.: A podívejme se! Už tam nejsem.

Dr. F.: A co vidíte?

B.: Jsem...myslím, že je to můj domov...v kuchyni, myslím.

Dr. F.: Co právě děláte?

B.: Zdá se mi, že budeme večeřet.

Dr. F.: Promluvte o kuchyni. Popište mi ji.

B.: Tak dobře...je tam velký dřevěný stůl s lavicemi po každé straně.

Dr. F.: Pokračujte! Je stůl prostřen?

B.: Právě se prostírá. Talíře a...všechno je z kovu. Nevím, jaký je to druh kovu, ani jaké jakosti, ale všechno je velmi čisté.

Dr. F.: Pro kolik lidí je prostřeno?

B.: To se dá těžko říci...pro čtyři nebo pět, myslím.

Dr. F.: A pro koho?

B.: Pro mé rodiče a sestry.

Dr. F.: Kolik máte sester?

B.: Dvě.

Dr. F.: Jsou mladší nebo starší než vy?

B.: Jedna je starší než já, druhá je mladší než já.

Dr. F.: Jak se jmenují?

B.: Zuzana? ...Emilie?

Dr. F.: Nyní vás požádám, abyste se znovu odebrala ke stolu, abychom mohli posoudit, co jíte, a řekněte mi, zdali vám to chutná. Jeden...dva...tři...čtyři...pět .Co jíte?

B.: Kuře...bylo vařeno vcelku, má ještě nohy a trup.

Dr. F.: Co jiného ještě jíte?

B.: Jakýsi druh kaše, bílá věc.

Dr. F.: Máte to ráda?

B.: Ano, ano.

Dr. F.: Je tam ještě něco jiného?

B.: Ještě jeden chod ze zeleniny.

Dr. F.: Jaké barvy?

B.: Zelené. Zdá se mi, že je to chřest.

Dr. F.: A jak se vám jeví domácí prostředí?

B.: Příjemné.

Dr. F.: Promluvte o vašem otci a matce. Popište je.

B.: Můj otec je silný...obličej má osmahlý a červený..
hnědé vlasy.. na vrcholku hlavy s lysinou.

Dr. F.: Jaké je jeho povolání?

B.: Pracuje ve městě. Myslím, že v obchodě...něco podobného.

Dr. F.: Co dělá matka během dne?

B.: Zůstává doma.

Dr. F.: A vy, co děláte?

B.: Pracuji.

Dr. F.: Jaký je to druh práce?

B.: Myslím, že jsem zaměstnána v obchodu svého otce.

Dr. F.: Velmi dobře. Nyní bych si přála, abychom přešly k následující nejdůležitější věci. Vaše podvědomí si vy bere událost, kterou máme prozkoumat. Jeden..dva...tři...čtyři...pět. Co vidíte? (Ticho).

Dr. F.: Co pociťujete?

B.: Nějaký zmatek.

Dr. F.: Dobře. Požádám vaše podvědomí, aby odešlo od toho zmatku. Počítám do pěti. Při pětce budete vědět velmi přesně, jakou roli hrajete v této události. (Počítá). Co se děje?

B.: Někdo - odchází.

Dr. F.: Kdo je to?

B.: Myslím, že je to...IAN.

Dr. F.: Kde jste v této chvíli, Elaine?

B.: V práci.

Dr. F.: V obchodě?

B.: Ano.

Dr. F.: I Ian se nachází v obchodě?

B.: Ne, myslím, že právě odešel. (S přízvukem smutku v hlase).

Dr. F.: Kam odešel?

B.: Vidím vojáky.

Dr. F.: Ian je s nimi?

B.: Zdá se mi...ano...odchází s nimi.

Dr. F.: Je též vojákem?

B.: Nyní jím je.

Dr. F.: A jaký dojem to na vás činí?

B.: Jsem smutná, ale to přejde. (Její oči se plní slzami.)

Dr. F.: V jakém jste teď věku?

B.: Je mi šestnáct let.

Dr. F.: Nyní požádám vaše podvědomí, aby vás odvedlo k dalšímu důležitému faktu. Jeden..dva...tři...čtyři..pět. Co pociťujete?

B.: Hmhm..

Dr. F.: Co zakoušíte?

B.: Druh strachu. (Brada se jí chvěje.)

Dr. F.: Máte strach?

B.: Ó, ...ano.

Dr. F.: Proč?

B.: Děje se něco strašného.

Dr. F.: Co tedy přesně?

B.: Nevím dost dobře. Kolem se valí lidé a utíkají.

Dr. F.: Kde se nacházíte vy?

B.: Venku...na ulici.

Dr. F.: A lidé běží na všechny strany?

B.: Ó...ano.

Dr. F.: Co ještě vidíte?

B.: Koně.

Dr. F.: Nastavte uši a dovíme se, zda můžeme rozumět, co

lidé říkají.

B.: Říkají, že je třeba uvolnit cestu. (Mluví vzrušeně.)

Dr. F.: A proč?

B.: O tom nic nevím.

Dr. F.: Co pociťujete v sobě.

B.: Mám strach...ztrácím hlavu...ale nevím proč.

Dr. F.: A jste tam osobně?

B.: Ano...ovšem...ano, jsem v obchodě...nevím, co se stalo s mou rodinou.

Dr. F.: Dobře. Budu počítat od jedné do pěti a chtěla bych, abyste pokročila o několik minut v čase, abychom věděli, co se děje. (Počítá). Co vidíte?

B.: Někdo vysoko postavený projíždí městem. (Otáčí hlavou, jako by sledovala nějaký pohyb.)

Dr. F.: O koho jde?

B.: O člena královské rodiny.,

Dr. F.: Budu počítat do pěti a při pěti budete vědět velmi přesně o koho jde. Jeden..dva...tři...čtyři...pět..
Kdo je to?

B.: Princ.

Dr. F.: Jaký princ?

B.: Neznám jeho jméno.

Dr. F.: Promluvte mi o něm.

B.: Všichni ho nenávidí.

Dr. F.: Dobrá. Nyní se budu ptát vašeho podvědomí, a požádám, aby vás dostalo k následující události, která je možná příčinou vašich migrén. Zůstaňte klidná a uvolněná. Jeden..dva...tři...čtyři..pět. Co se děje?

B.: Nic.

Dr. F.: Co pociťujete?

B.: Dlouho mlčí. Chlad v rukách. Jedna je jako ztuhlá, ale nejsem si tím úplně jista.

Dr. F.: Kde se nacházíte, Elaine?
B.: Nevím.
Dr. F.: Jste uvnitř domu nebo venku?
B.: Uvnitř.
Dr. F.: Kolik je vám v této chvíli let?
B.: Šestnáct. Pořád je mi těch šestnáct let.
Dr. F.: Co se děje?
B.: Něco se změnilo.
Dr. F.: Co se změnilo.
B.: Nic není jako dříve.
Dr. F.: Nic není jako dříve? Vysvětlete mi to.
B.: Nevidím nic...ale zdá se mi, že jsem někde sama.
Dr. F.: Co děláte v této chvíli? Sedíte nebo ležíte nebo..
B.: Stojím.
Dr. F.: Podívejme se na to. Jste ještě v obchodě svého otce?
B.: Ne.
Dr. F.: Pak tedy, kde jste a co děláte ve stoje?
B.: Je velká tma...takže nemohu nic vidět.
Dr. F.: Vy však máte dojem, že se všechno změnilo?
B.: Ano.
Dr. F.: Vysvětlete mi to. Jaký dojem máte?
B.: Nuže...Ne, vskutku nemám...nemám strach.
Dr. F.: Je tomu dlouho, co jste musela utéci z ulice?
B.: Již měsíce.
Dr. F.: Měsíce? Uvidíme, budu počítat od jedné do pěti a vy sebe najdete několik okamžiků před tou chvílí.
Jedna...dva..tři..čtyři..pět..Řekněte mi, co se děje?
B.: Unášejí mne...
Dr. F.: Unášejí vás?
B.: Je to těžké...dá se to těžko říci, šla jsem jinam.
Dr. F.: Kam tedy?
B.: Zdá se mi, že jsem ve skutečnosti nechtěla odejít.

Dr. F.: Kdo vás unesl?
B.: ...na koni.
Dr. F.: Byla jste unesena na koni?
B.: Nevím to moc dobře.
Dr. F.: Promluvme si o tom. Na co si vzpomínáte z toho únosu?
Kde jste byla, když se to stalo?
B.: Byla jsem ve městě...na ulici..po průjezdu prince.
Dr. F.: Tentýž den?
B.: Ano.
Dr. F.: Jak se to přihodilo? Co vidíte? Budu počítat od jedné do tří. Jedna...dva...tři.
B.: Někdo mě vysadil na koně.
Dr. F.: Jak by se mohlo něco takového stát? Proč?
B.: Voják. (Silně se chvěje.)
Dr. F.: Voják přišel a unesl vás, jak to?
B.: Přišel společně s jinými vojáky.
Dr. F.: A co jste pociťovala, když se to stalo?
B.: Byla jsem překvapena...ale nemám dojem, že jsem byla příliš neklidná. (Uklidňuje se.)
Dr. F.: A co vám v té chvíli řekl? (Mlčení.)
Dr. F.: Počítám od jedné do tří, a při třech si vzpomenete, co vám řekl. Jedna...dvě...tři.
B.: Řekl, že mne odvádějí s ostatními...řekl: "Půjdete s ostatními...s ostatními ženami.!"
Dr. F.: Půjdete s jinými ženami?
B.: Byly s nimi jiné ženy.
Dr. F.: Také je unesli?
B.: Ony...ony chtěly odejít. Viděla jsem některé, které byly v plášti, rozumějte s uzlíčky, které si připravily.
Dr. F.: Jak jste oblečena?
B.: V červeném. Červené šaty...teplejší. Myslím, že bylo jiné roční období, chladnější.

Dr. F.: Dobře. Nyní na vás budu chtít, abyste přešla k tomu, co rozhodného potom následovalo. Jedna...dvě...tři... čtyři...pět. Co vidíte?

B.: Tmavou místnost.

Dr. F.: Nalézáte se v této tmavé místnosti? Popište mi ji.

B.: Jsem sama...je tam malé okno...myslím jediné..to je vše, co mohu pro tuto chvíli rozeznávat.

Dr. F.: Co děláte v této tmavé místnosti?

B.: Jsem tam a stojím.

Dr. F.: Je to doma?

B.: To se pokouším uhodnout.

Dr. F.: Počítám do tří a při třech budete soustředěna. Jedna...dvě...tři..

B.: Ne, není to doma.

Dr. F.: Pak tedy, kde jste?

B.: Ve velmi velkém kamenném domě.

Dr. F.: Jak dlouho už jste v té místnosti?

B.: Už měsíce.

Dr. F.: Jste tedy uvězněna?

B.: Jistým způsobem ano. Myslím...myslím, ale nikdy jsem se nepokoušela skutečně utéci.

Dr. F.: Proč ne?

B.: Protože je to lepší než doma.

Dr. F.: V čem je to lepší než doma?

B.: Je to zábavnější než doma. (Měla nucený úsměv.)

Dr. F.: Vypravujte mi, co se stalo. Co se vám přihodilo, když jste tam byla odvezena muži, vojáky na koni?

B.: Rozdělili nás po místnostech.

Dr. F.: Řekněte mi, jak s vámi zacházeli.

B.: Bylo s námi dobře zacházeno, byly jsme tam vojákům pro zábavu.

Dr. F.: Co tím rozumíte?

B.: No dobře, řekněme, že mohli k nám přijít, kdy se jim

zachtělo.

Dr. F.: Jaký účinek to na vás mělo?

B.: To se mi vůbec nelíbilo.

Dr. F.: Řekněte mi teď, co se stalo, když k vám přišli na návštěvu?

B.: Nu dobře...byli to vojáci...byli už po měsíce mimo domov..potřebovali ženy.

Dr. F.: A jaký jste přitom měla pocit?

B.: Bylo třeba to udělat. (Lhostejným hlasem.)

Dr. F.: Už jste byla před tím s nějakým mužem, myslím tak jako s vojáky?

B.: Ne.

Dr. F.: A co jste zakoušela poprvé?

B.: Nic zvláštního.

Dr. F.: Nebyla jste šokována?

B.: Ovšem...byl to šok, zajisté...ale žádné zemětřesení.

Dr. F.: Pokračujme v průzkumu toho života.

Jedna..dva...tři...čtyři...pět. Odešla jste už před dlouhou dobou, Elaine?

B.: Hm...hm...

Dr. F.: Před jakou dobou?

B.: Před šesti nebo sedmi léty.

Dr. F.: Jak vám proběhly ty roky?

B.: Hm...proběhly dobře. Nebyly, prosím...bylo se mnou dobře zacházeno...ale byly...nebyly nijak vzrušující.

Měly své dobré i špatné stránky.

Dr. F.: Měla jste během té doby děti?

B.: Ne.

Dr. F.: A měla jste řádného milence během toho období nebo jste

prostě sloužila více mužům?

B.: Sloužila jsem více mužům.

Dr. F.: A jaký účinek to mělo na vás?

B.: Nenávidím. (Čelisti se jí křečovitě sevřely.)

Dr. F.: Pociťovala jste někdy rozkoš?
B.: Někdy.
Dr. F.: Všechno probíhalo snáze, když jste si na to zvykla?
B.: Ano.
Dr. F.: A princ? Byla jste také u něho? Setkala jste se s ním někdy?
B.: Ne.
Dr. F.: Ocitla jste se někdy v jeho přítomnosti nebo společnosti? Nebo jste měla svou vlastní místnost?
B.: Měly jsme své osobní místnosti.
Dr. F.: Přejděte nyní na významnější události. Jedna...dva.. tři...čtyři...pět...kde jste?
B.: Jsem doma.
Dr. F.: Řekněte mi, co vidíte.
B.: Kuchyni...velký dřevěný stůl, lavice.
Dr. F.: A proč jste se vrátila domů?
B.: Abych se podívala na rodinu.
Dr. F.: Měla jste potíže s odchodem odtamtud, kde jste byla?
B.: Ne.
Dr. F.: Shledala jste se tedy se svou rodinou?
B.: (Jako by se divila.) Ne, už tam nejsou.
Dr. F.: Zanechali po sobě aspoň slovo, nějaké poselství?
B.: Ne.
Dr. F.: Je místnost v pořádku nebo řeklo by se, že se tam něco nenadálého přihodilo?
B.: Takhle, všechno zůstalo v pořádku, ale zdá se mi, že se něco náhle přihodilo.
Dr. F.: Dobře, a co tím myslíte, kde myslíte, že se nachází vaše rodina? Co si myslíte, že se stalo?
B.: Museli být donuceni náhle odejít...utéci. (Je neklidná.)
Dr. F.: Utéci, jak? Co se děje v té zemi nyní?
B.: Nuže, byl v zemi velký nepořádek. Mnoho zmatků.

Možná, že byli nuceni odejít. Možná kvůli vojákům.

Dr. F.: Nuže, co učiníte? Obešla jste dům?

B.: Ano, a pak jsem se rozhodla jít až do obchodu, abych viděla, zdali je pořád na svém místě.

Dr. F.: Je daleko od vašeho domu?

B.: Nikoliv, je o blok domů dále.

Dr. F.: Popište mi, co děláte.

B.: Vyšla jsem na ulici...abych šla do obchodu.

Dr. F.: O jaký druh obchodu jde?

B.: Druh bazaru. Látky a mouka...něco železářského zboží a podobných věcí. e to malý krám.

Dr. F.: Setkáváte se se známými lidmi nebo se sousedy?

B.: Nevidím...nikoho. (Svírá opěradla křesla.

Dr. F.: Je to neobvyklé?

B.: Ó, ano.

Dr. F.: Co si o tom myslíte?

B.: (pomalu): Všichni museli být donuceni odejít.

Dr. F.: A co se ve vás děje, když jste tam tak sama?

B.: Mám strach. Ničemu z toho nerozumím.
(Její hlas se zlomil.)

Dr. F.: Vypravujte mně podrobně, co se děje. Stále jdete dál?

B.: Ano, jdu dál a dveře jsou otevřeny a je to divné...hledím a volám. Nikdo se neozývá...tedy vycházím za dům, myslím.

Dr. F.: Jak to tam vypadá?

B.: Je to úzký průchod...vlhký a páchne to tam. (Zakrývá si rukou nos.)

Dr. F.: Proč je tam vlhko?

B.: Jsou tam splašky...Není tam nikdo.

Dr. F.: Ani tam není nikdo?

B.: Prostě nikoho tam nevidím.

Dr. F.: Co teď děláte?

B.: Přemýšlím.

Dr. F.: A na co přemýšlíte?

B.: Snažím se rozmyslet si, co bych měla učinit...zavírám dveře a znovu vcházím do obchodu..nejsou tam peníze.

Dr. F.: Hledala jste je?

B.: Ano, ano.

Dr. F.: Kam jste se dívala?

B.: Do zásuvky...za pult...krám se nezdá být vykraden, tak si myslím, že pouze někam odešli.

Dr. F.: Zůstaňte klidná a uvolněná, ještě víc se uvolněte při každém dechu. Co děláte nyní?

B.: Vycházím z obchodu.

Dr. F.: A ulice jsou pořád pusté?

B.: Slyším štěkající psy...ale je jich málo...nikde ani človíčka. (Je zřejmé, že nyní je zmatená).

Dr. F.: Co pociťujete?

B.: Mám strach. Opravdu začínám mít velký strach. Ptám se, co se mohlo s lidmi stát.

Dr. F.: Zůstaňte uvolněná a zachovejte svůj klid. Co děláte?

B.: Přestala jsem se snahou někoho najít.

Dr. F.: Někoho známého?

B.: Kohokoliv.

Dr. F.: Znáte jiné obchodníky a jiné osoby z toho města?

B.: Ovšem, ano.

Dr. F.: Co se děje nyní?

B.: Tichým hlasem: Slyším kroky.

Dr. F.: Jsou to kroky jedince?

B.: Jde jich více. Zdá se mi, že jsou to muži. (Její dech se zrychluje...její tvář rudne.)

Dr. F.: Stíhají vás?

B.: Ano, ano. (Mocně se chvěje.)

Dr. F.: Jaký je váš dojem, když slyšíte ty kroky?

B.: Mám strach, neboť....jsou-li to lidé, které jsem
znala, neběží za mnou jen tak pro nic za nic, bez
řečí...bez zvolání...Pokračuji tedy v chůzi.

Dostihují mne.

Dr. F.: Řekněte mně, co se pak s vámi děje. Co vidíte?

B.: Vidím tři muže. Jejich vzezření je neurčité.

Dr. F.: Budu počítat do tří, a jejich vzezření se vám
velmi objasní. Pouze se uvolněte, zhluboka
dýchejte...ještě jednou nadechněte, teď.

Vydechněte a zbavte se veškerého napětí.

Jeden...dva...tři...Co rozeznáváte?

B.: Jeden je bledý...světlé vlasy...druhý hnědovlasý s
knírem...další hnědý...bez kníru.

Dr. F.: Jaký je výraz jejich tváří?

B.: Oh...zdají se být ve špatné náladě.

Dr. F.: Mluví na vás?

B.: Ne.

Dr. F.: Chápu se vás?

B.: Ano. (Slzy kanou po její tváři.)

Dr. F.: Co vám dělají?

B.: Jeden za mnou mne bere za ruce...vlečou mne mezi
domy. Vyrvou mi tašku...servou plášť.

Dr. F.: A neřeknou vám ani slovo?

B.: Mluví mezi sebou. (Její tělo se napíná do krajnosti.)

Dr. F.: Co říkají?

B.: Oh, dovedete si představit..."Rychle, rychle,
odvedme ji tamhle". A ke mně: "Mlč!...Chtějí
asi, aby vše proběhlo bez hluku. Jeden z nich
mně zakrývá rukou ústa.

Dr. F.: Jaký máte pocit?

B.: Mám strach, protože si myslím, že se mnou zle
naloží. Nicméně byla jsem s jinými muži proti své vůli,
bez možnosti výběru, ale to není to hlavní,

co mne zastrašovalo...konec konců to bylo pořád stejné. Ale zde jsem měla strach, protože tihle ti mně mohli způsobit mnoho zla...neznám je...

Dr. F.: A co se děje teď?

B.: Jeden z nich popadl jakýsi druh obušku...je kovový...Oh...Praštil mě po hlavě, protože jsem se vzpírala...Padám, nechávají mě skutálet se na zem.
(Její tělo je jako hadr.)

Dr. F.: Zranili vás, když vás uhodili do hlavy?

B.: Ano, museli mi rozbít hlavu...je tu krev...opět mě bijí. (Ona vzlyká).

Dr. F.: Kam vás tloukli tentokrát?

B.: Na druhou stranu hlavy.

Dr. F.: Jste pořád na zemi?

B.: (Sténá) Ano.

Dr. F.: A ti muži pořád u vás stojí?

B.: Ano...ne, nyní se sklánějí,...poklekají a sedají si...rozmlouvají, aby rozhodli, kdo mne znásilní první...napolo omdlévám.

Dr. F.: Co říkají?

B.: Oh, hádají se..."Já napřed!" "Ne, já".

Dr. F.: Vy jste polovědomá?

B.: Oh, ano. Nemohu se bránit. Přidržují mně pořád ruce.
(Její hlas slábne.)

Dr. F.: Bojujete ještě?

B.: Ne.

Dr. F.: A ležíte pořád na zemi, ti mužové v pokleku kolem vás?

B.: Ano.

Dr. F.: Co fyzicky pociťujete?

B.: Chlad dlažby pod mým tělem...mé zápěstí jako ve svěráku...zima. Má sukně úplně vyhrnutá.

Dr. F.: Nabuďte znovu klidu. Uvolněte se. Popište, co se děje. Stále více se uvolňujte. Do dělají nyní?

B.: Nu, dobrá, ten blondák je první...zle se mnou zachází...krvácím.

Dr. F.: Krvácíte z pochvy?

B.: Ano. (Dusí se.)

Dr. F.: Jak jste si toho vědoma?

B.: Cítím to... je to teplé...a cítím, že mě rozdírání.

Dr. F.: Udělali vám ještě něco jiného?

B.: Ne. Jen mě...bylo to rychlé. Rychle to skončilo.

Dr. F.: A co se dělo potom?

B.: A nyní...následující...ten, co nemá knír...totéž.

Dr. F.: Ten vám způsobil hodně bolesti?

B.: Je to pořád bolestivé...podruhé možná trochu méně... v každém případě ne více...

Dr. F.: Mluvíte s těmi muži?

B.: Ne. To je sotva možné...vždyť si sotva uvědomuji, co se děje.

Dr. F.: Co si uvědomujete?

B.: Jen vzdálený hluk...přichází z velké dálky, zdá se mi, ale cítím velmi dobře tíhu jejich těl...a mou bolest...ale už nemohu nic vidět. Vše je ve tmě.

Dr. F.: A co se děje nyní?

B.: Třetí muž...má nůž...zabodává jej.
(Její tělo se chvěje.)

Dr. F.: Kam jej zabodává?

B.: Do mého pohlaví...uřezává mi nohy.

Dr. F.: Mrzačí vás po zneužití vašeho těla?

B.: Ano...bolest je strašná a cítím, že odcházím a zdá se mi, že mne znásilňuje...ale na víc si nevzpomínám.
(Její hlas se stává nezřetelný.)

Dr. F.: Co vidíte nyní?

B.: Nic.

- Dr. F.: Co pociťujete?
- B.: Zimu.
- Dr. F.: Kde myslíte, že se nacházíte?
- B.: (pomalu): Zdá se mi, že jsem pověšena...ve vzduchu.. nahoře...zdá se mi, že vidím...
- Dr. F.: Zakoušíte nějaký vjem, dojem, pocit?
- B.: Myslím, že jsem mrtva.
- Dr. F.: Kdo to tedy potom může být, kdo vidí?
- B.: Můj duch?
- Dr. F.: Je to váš dojem?
- B.: Ano...A přece se mi zdá, že jsem to pořád já.
- Dr. F.: Pociťujete neklid, starost, bolest?
- B.: Ne.
- Dr. F.: Co pociťujete?
- B.: Ulehčení?
- Dr. F.: Co vidíte, když se díváte?
- B.: Ti tři muži utekli.
- Dr. F.: A když s podíváte na své tělo?
- B.: (zarmouceně): To je hrozné...kaluž krve.
- Dr. F.: Zůstaňte klidná a uvolněná. Je to pro vás nesnesitelné, vidět se zalitá krví?
- B.: V jistém smyslu ano, samozřejmě...ale z druhé strany, všechno je vysvětleno.
- Dr. F.: Co tím chcete říci?
- B.: Toto vidění mně dělá zle, protože to znamená, že jsem byla zabita...ale zažívám úlevu, protože nyní vím, co je to být mrtev, rozumíte?

Ptám se ducha Elainy, zda může vytěžit z této minulé existence nějaké mravní poučení. Prohlašuje, že je to promrhaný život... že ve skutečnosti šla za vojákem dobrovolně, aby unikla nudě všedního života...který ve skutečnosti nikdy nebyl dokonalý.

Její podvědomí odhalilo, že migrény, které Becky sužují od puberty v tomto životě pocházejí z událostí, které se na ni uva-

lily už dříve. Nadto zjistila, že opakované znásilňování, kterým tehdy trpěla, nese následky v nynějším jejím sexuálním životě. Ona to sama vysvětluje takto:

- Nemohu se odevzdat, nemohu se podílet na rozkoši. Nechci, aby se mne někdo dotkl...protože kdysi mě přítom zabili. -

Když se ptám na léta, strávená v domě rezervovaném pro vojáky, přiznává, že tehdy nepociťovala blaženost (orgasmus), že to byl prostě "jakýsi druh práce."

Vždycky v hypnotickém transu, vrátí-li se v něm do přítomnosti, Becky ztotožňuje svého nynějšího otce s druhým uchvatitelem. Uvádím ji tedy do posthypnotické sugesce, která jí dovolí, aby si nevzpomínala na nic, co nemůže snést na citové úrovni.

Nicméně, jakmile vyjde z transu, na všechno si vzpomíná. Kývá nedůvěřivě hlavou, když si vzpomíná, co objevila v otcí.

- Je přece tak dobrý. Je to dokonalý otec. -

Po mlčení plném uvažování dodává, že je to tentokrát úplně jiná osobnost. A táže se, zdali se snad vrátil za našich dnů do role otce, aby splatil minulost.

Druhá seance návratu Becky do osobnosti bude stejně objevitelská. Pod hypnózou nemůže dále zastírat hlubokou nenávist vůči otcí. Nenávist násilím potlačovaná...která rozpoutává migrény, přeměňuje její citovou bolet na fyzickou. Vzpírá se velmi prudce, dokonce v hluboké hypnóze, zdráhá se sejít s tím, kterého nenávidí, a přiznat, proč ho tolik nenávidí. Vskutku to pochází z toho, že jí byla znásilněna v minulém životě. Její podvědomí odhaluje, že její neschopnost dosáhnout orgasmu je způsobena nejen tím, že byla znásilňována jako Elaina, ale že hluboká oblast její bytosti si vzpomíná na násilí otcovo a to jí znemožňuje se odevzdat. Když jsme skončily s osvětlováním těchto citů, dodává, že ještě něco chybí. Vyslýchám ji a její podvědomí nám pomalu vykresluje obraz malé holčičky, kterou úplně zmrzačili. Dívá se teď na tu scénu shůry kvalitou ducha. Když si zrekonstruuje, co se stalo, objevujeme, že byla uvězněna v jiné existenci, protože byla katoličkou. Ze své kobky se posmívala jednomu ze svých žalářníků a obsluhovala ho homosexuálně před ostatními vězni a strážci. On se později vplížil do její cely, zabil ji, uřízl jí údy a znásilnil její mrtvolu. Její duch asistoval při této násilnické scéně a nadále se mu posmíval. To bylo to "něco", co scházelo."

Zatímco spolu povídáme, hypnotický trans končí. Becky konečně pochopila, proč měla panický strach z výbuchů zlosti svého otce. Vždycky byla jimi otřesena. On s ní nikdy špatně nezacházel ani fyzicky, ani slovně. Má ho ráda a chová se k němu zcela upřímně. Rozhodly jsme se pozvat otce, aby ji doprovázel počínaje příštím setkáním, aby se dověděl všechno, co ona nyní ví o sobě. Ona se však obává, že by ho zarmoutila.

Zařídila jsem, aby mohli přijít společně následujícího dne, v sobotu. Otec Becky je člověk otevřený, přátelský a jeho inteligentní pohled prozrazuje citlivost. Opatrně ale bez okolků Becky vysvětluje svému otci, že v předešlé existenci byl jedním ze tří mužů, kteří ji znásilnili, tj. znásilnili Elainu. Prozrazuje mu, že má z něho už moc let strach...a že mu ve svém podvědomí zachovala hlubokou nenávisť. S očima plnými slz mu popisovala scénu znásilnění a řekla mu, proč se zdráhala podívat se na ty muže, aby se dověděla, kdo jsou. Becky seznámila svou rodinu se svou zkušeností o návratu do minulosti, otec znal epizodu s násilím, ale nevěděl, že do ní bylo zapleteno více mužů...a především že byl jedním z násilníků.

S pláčem šel k ní a objal ji, zatímco ona nepřestávala vzlykat. Sedli si proti sobě a drželi se za ruce. Mluvili, a zdálo se, jako by zapomněli na mou přítomnost. Řekl jí, že je zdrcen výčitkami při pomyšlení, že ji zranil, ale že nemůže učinit pro ni nic více, než že od té chvíle bude krotit své návaly zlosti.

Obrátil se ke mně, otřel si obličej a řekl mi:

- Vidíte, Becky a já jsme pořád v úzkém spojení. Mluvila s vámi o tom?

A jelikož jsem záporně zavrtěla hlavou, vysvětlil mi, že jsou spojeni telepaticky. Vypočítával různé příležitosti, kdy nějaká síla jej měla k tomu, aby jí telefonoval. Vždycky se dověděl, že se Becky něco přihodilo a že ho potřebovala. V té chvíli se oba usmívají a dívají se na sebe. Toto sezení bylo vskutku pro nás tři velmi dojemné.

Během konzultací, které následovaly vždy za dva měsíce, Becky byla ráda, že mně může říci, že už nemá migrény, ale dodala poněkud zaraženě:

- Přece mám občas lehké bolesti hlavy, které, vím to, jsou způsobeny nervovým napětím.

Byla však tolik překvapena tím, že se jí ulevilo, že řekla:

- Neodvažuji se počítat týdny, po které už netrpím...ze strachu, aby mne migrény zase nechytly.

Jinak zjistila, že čím dále tím více je ovlivňována náladou lidí a povšechně je při práci a při studiu méně napjatá.

Dodala, že reaguje stále lépe, když se miluje s Johnem. S úsměvem a s jistou hrdostí mně říká:

- Víte, my jsme se nedávno milovali, a já jsem se cítila celá omámená, když jsem zjistila, že se ke mně chová téměř násilnický... násilnický, tím chci říci, že jeho útoky byly dokonalé a důkladné... Scéna znásilnění se v mém duchu dostavila, ale řekla jsem si, že zachovám klid. Dosáhla jsem ho, ale ovšem toho dne jsem nepocítila žádnou rozkoš.

Neskrývala Johnovi žádný ze svých dojmů a od té doby rozkoš obou úměrně vzrůstala s její. Několik týdnů později mi v slzách telefonovala, že problém migrén není vyřešen. Žádala na mě, abych ji přijala před stanovenou dobou.

Když vstoupila do mé ordinace, její obličej se vyjasnil, a přitom jak se ukládala do křesla, mi řekla:

- Už jsem tu zase. Můj otec měl nápad, který by nám mohl velmi pomoci.

Vysvětlila mi, že její migrény začínají vždycky ráno, když je ještě v posteli, a tak je tomu už od jejích třinácti let. Avšak je tu zajímavý prvek, důležitý pro naše výzkumy. Snídá-li venku s Johnem nebo s kýmkoliv jiným, beze změny dostane migrénu a ta se jí drží do skončení jídla. To ji přesvědčilo, že její migrény nejsou tolik původu fyzického jako spíše psychického. Něco nám muselo uniknout během našich exkursí do minulých životů.

Jakmile je Becky ve stavu hypnózy, její prsty prozrazují, že hodina hraje důležitou roli v chorobných příznacích Becky ve vztahu k minulému životu a k událostem, které se staly Elaine ráno; rozhodnout se je rovněž důležitým faktorem. Upřesnili jsme si, že velké rozhodnutí, které učinila Elaine, bylo, opustit rodinu a jít za vojáky.

Vybírám tu událost zpětně. Ona snižuje hlas a zaujme důvěřivý tón.

B. : Zdá se, že tudy jdou vojáci a přivádějí ženy z jiných vesnic a...

Dr. F.: Co dělají, říkáte?

B.: Přivádějí ženy, které hlídají.

Dr. F.: Odkud pocházejí ty ženy?

B.: Z měst, kterými prošli.

Dr. F.: Jak jste se to dověděla?
B.: Někdo o tom slyšel ve městě.
Dr. F.: Kdo vám o tom řekl?
B.: (ještě více ztišuje hlas a mumlá:) Jakýsi muž.
Dr. F.: Který muž?
B.: Co stál před krámem. Věděl to.
Dr. F.: Jaký byl váš dojem, když jste to slyšela?
B.: I co, myslela jsem si, že by to mohlo být zábavné, nějaká změna a...něco dobrého na práci.
Dr. F.: Hledte, kde jste byla, když vám o tom mluvil, Elaine?
B.: Ve městě na nákupech. Promluvila jsem si s ním.
Dr. F.: A co říkal? Opakujte mi, co vám řekl.
B.: Ptal se mne, zdali vím, co se říká o vojácích. A pak mi řekl, že...jsou ženy, které s nimi odešly.
Dr. F.: Řekl vám, co se děje s těmito ženami,
B.: Ovšem, žijí v ...jsou umístěny v paláci. (Její obličej se rozzářil.)
Dr. F.: Dávají jim peníze, aby odešly,
B.: Řekl, že jim je dávají. Oh, neřekl přesně kolik, ale pouze řekl...že jsou dobře placeny.
Dr. F.: Co jste si myslela, když jste to slyšela?
B.: Že je to zajímavé....že se to zdá být snadné a ...že je to způsob, jak žít jako jiná, rozumíte?
Dr. F.: Pomyslela jste si, co to přesně znamená odejít s vojáky?
B.: Oh..měla jsem jakousi neurčitou představu, že...v podstatě...myslela jsem si, že více méně by bylo třeba dělat věci...ale ne kvůli nim...zdráhala jsem se na to pomyslet.
Dr. F.: Tohle jste se dověděla během nákupu?
B.: Ano, on mně o tom řekl.
Dr. F.: Byl to ten, co shromažďoval ženy nebo prostě...
B.: Ano, myslím, že tím byl pověřen.

Dr. F.: Zavázala jste se mu nějak v té chvíli?
B.: Pouze jsem mu řekla, že bych ráda odešla.
Dr. F.: Rozhodla jste se takhle hned?
B.: Ano.
Dr. F.: Kolik bylo hodin, když jste učinila toto rozhodnutí?
B.: Bylo velmi brzy ráno.
Dr. F.: Kolik myslíte, že bylo hodin? Obchodníci už měli otevřeny své obchody?
B.: Ó, ano, je půl deváté nebo devět.
Dr. F.: A nyní, jaký dojem jste měla ve chvíli, kdy jste mu řekla, že odejdete, že chcete odejít? Byla jste si sama sebe jistá?
B.: (slabým hlasem): Ne.
Dr. F.: Je to pevný závazek, definitivní?
B.: Řekla jsem mu ano, to je jisté, ale nejsem si moc jista, zda je to dobrá myšlenka. (Svrašťuje obočí.)
Dr. F.: A jaké námitky vznášel váš duch?
B.: Nikým jsem o tom záměru nediskutovala..tato historie sexuálních vztahů mně vrtá hlavou a trochu se stydím, ale nakonec si říkám, že to všechno není tak hrozná věc.
Dr. F.: Už jste se s někým někdy před tím pomilovala, Elaine?
B.: Ne.
Dr. F.: Kolik vám tehdy bylo?
B.: Šestnáct.
Dr. F.: Jak vám bylo, když ten muž odešel?
B.: Celá jsem se chvěla.
Dr. F.: Dal si s vámi schůzku na určitém místě a v určité době?
B.: Pouze...řekl, abych se z domova nevzdalovala.
Dr. F.: Řekl vám, kdy přijdou vojáci?
B.: Ano, pozítří.

- Dr. F.: Co děláte po rozmluvě s ním?
- B.: Dokončila jsem nákupy a vrátila jsem se domů.
- Dr. F.: A jaký je váš dojem při návratu domů?
- B.: Oh! Jsem neklidná, protože mám tajemství a obávám se, že se prozradím.
- Dr. F.: Co si myslíte, že by se stalo, kdybyste o tom doma řekla?
- B.: Zlobili by se na mne...nechtěli by mne nechat odejít a bylo by to bývalo zbytečné, protože jsem nyní rozhodnuta odejít, ať se jim to líbí nebo ne!
- Dr. F.: Proč?
- B.: Protože jsem mu řekla, že odejdu. A jestliže neodejdu, že mě tak jako tak odvedou.
- Dr. F.: Jak to víte?
- B.: Řekl mi to.
- Dr. F.: A protože jste souhlasila jít s nimi, proto vás unesou, odvoláte-li své slovo?
- B.: Ano, ano.
- Dr. F.: Co zažíváte, když se podíváte na svou matku?
- B.: Nemohu snést její pohled...Já...mám strach.
- Dr. F.: A uvědomuje si, že jste nějaká jiná? Neklade vám otázky?
- B.: Ne, myslí si jednoduše, že jsem ve špatné náladě.
- Dr. F.: Co se děje potom? Počítám do pěti. Při pěti přejdete do další nejdůležitější epizody. Jeden... dva..tři..čtyři..pět.
- B.: Už je to tu, vojáci procházejí městem...a jsou... udělala jsem si balík ze svých věcí a čekám až na poslední chvíli, abych vyšla a řekla svým rodičům... že opouštím dům.
- Dr. F.: Co dělají?
- B.: Pochopitelně, jsou ohromeni. Nechápu.

Dr. F.: Kolik je hodin?
B.: Je brzo.
Dr. F.: Kolik je hodin podle vašeho mínění?
B.: Kolem devíti hodin...mezi devátou a desátou.
Dr. F.: Snaží se vás zadržet?
B.: Ovšem, že se snaží...žádají mne, abych zůstala.
Dr. F.: Co pociťujete přitom, když to slyšíte?
B.: Smutek, ale počítám s tím, co mně řeknou.
Dr. F.: Co zažíváte ve chvíli odchodu...když se loučíte?
B.: Jsem smutná, ale držím se svého rozhodnutí, není návratu.
Dr. F.: Kdo tam byl, když jste o tom uvědomila své rodiče?
B.: Nikdo.
Dr. F.: Jenom vaše matka a váš otec
B.: Ano, ano.
Dr. F.: Někdo z nich plakal?
B.: Ano, má matka.
Dr. F.: Jaká byla reakce otcova?
B.: Byl rozrušen.
Dr. F.: A vy, jaké jsou vaše pocity?
B.: Hm...snažím se vypadat stoicky, ale je to těžké, protože má matka pláče. (Její oči se plní slzami.)
Dr. F.: A co se děje nyní?
B.: Přivádějí koně a já si sedám do sedla...
Dr. F.: Přivedli koně před váš dům?
B.: Ovšem, ano...dům je na hlavní ulici, kterou procházejí vojáci.
Dr. F.: Co jste učinila, když přivedli koně?
B.: Vyšla jsem z domu, abych jim šla vstříc.
Dr. F.: Jak vás poznali?
B.: Muž, který se mnou mluvil, je s nimi. Ukazuje jim, kde jsou ženy.

Dr. F.: A co dělají lidé z města?
B.: Dívají se okny a rozmlouvají o tom, co se děje...
Dr. F.: Vysvětlete mi, co vidíte? Nuže: přivádějí koně před váš dům.
B.: No, ano.
Dr. F.: Někdo vede koně?
B.: Ano, jeden z vojáků.
Dr. F.: A jaký je váš dojem, když stoupáte do sedla?
B.: Cítím, že musím odejít než ztratím odvahu a změním názor...je nyní příliš pozdě.
Dr. F.: Co vám říká voják?
B.: Nic.
Dr. F.: Někdo vám dal peníze?
B.: Ne.
Dr. F.: Co si o tom myslíte?
B.: O tom jsem ještě nepřemýšlela.
Dr. F.: Co se děje nyní? Kde se nacházíte?
B.: Odcházím z města.
Dr. F.: A nyní, až vám řeknu pět, přejděte k další nejvýznamnější události.jeden..dva...tři...čtyři...pět..
Co vidíte?
B.: Dívám se na dům.
Dr. F.: Jak jste mohla opustit palác? Bylo to těžké?
B.: Ne. Rozumějte, po určité době...Byla jsem tam už dost dlouho, už jsem pro ně nebyla tak nepostradatelná. Myslím, že byli spíše rádi, že mě mohou nechat odejít...našli si mladší děvčata.
Dr. F.: Vy jste se tedy vrátila k rodičům. Co jste si myslela během cesty?
B.: No, hm...myslela jsem si, zda budou rádi, když mě spatří, ale v té chvíli doma nikdo nebyl.
Dr. F.: Co jste pociťovala...byla jste překvapena, že

není nikdo doma?

B.: Ano...

Dr. F.: Kterou denní dobu máme?

B.: Je brzy.

Dr. F.: Přibližně kolik hodin?

B.: Myslím, že může být kolem osmé.

Dr. F.: Jaký vám připadá být dům? Kde myslíte, že jsou vaši rodiče, vaše rodina?

B.: Nuže, podívala jsem se do kuchyně. Byla prázdná.. pak jsem vyšla do prvního poschodí, ani tam nebyl nikdo.

Dr. F.: V jakém stavu jste našla dům?

B.: Nebyl v takovém pořádku jako dříve.

Dr. F.: Jste pořád klidná nebo cítíte...

B.: Ne, ne, jsem...jsem velmi zneklidněna.

Dr. F.: A proč?

B.: Protože je jasné, že se něco přihodilo.

Dr. F.: Co jste si přitom pomyslela?

B.: Začíná den a na ulici není nikdo...Nikoho nevidím.

Dr. F.: Kde jste nyní?

B.: Před domem.

Dr. F.: Dobrá. Přejděte k následující události, až dopočítám do pěti. Jeden...dva...tři...čtyři...pět...

B.: Jsem v obchodě otcově a nikoho tam nenacházím. Tehdy jsem si uvědomila svou chybu. Neměla jsem nikdy odejít.

Dr. F.: Činila jste si výčitky?

B.: Oh, ano.

Dr. F.: Sdělte mi své úvahy?

B.: Kdybych byla neodešla, věděla bych, kde nyní jsou nebo bych byla s nimi. Mohla bych jim pomoci, kdyby to bylo nutné. Mé místo je u rodiny.

Jestliže byli zabiti, nezbyvá mi než také umřít.

Dr. F.: Přejděte k další události. Jeden...dva...tři...
čtyři...pět. Co se děje?

B.: Kráčím po ulici.

Dr. F.: Na co přitom myslíte?

B.: Na totéž, stále na totéž.

Dr. F.: Na co?

B.: Že jsem nikdy neměla odejít. A nyní...mužové jdou
za mnou..zavlečou mne do průchodu...bijí mne
do hlavy.

Dr. F.: Na co myslíte během toho násilí?

B.: Ať se stane co stane, je beztak konec.

Dr. F.: Proč?

B.: Není jiného východiska. Je zbytečné pokoušet se
ujít svému osudu.

Dr. F.: Myslíte, že jste si to zasloužila?

B.: Ano.

Dr. F.: Proč?

B.: Protože jsem se dopustila neodpustitelné chyby,
která možná stála život mé rodiny.

Dr. F.: A co se děje nyní?

B.: Začínají mě znásilňovat!

Odvolávám Becky rychle do přítomnosti, nemělo by
smyslu jí nechat znovu prožít to násilí. Zatímco je ještě ve stavu
hypnózy, táži se jí, zdali je možno hledat nějaký vztah mezi jejími
migrénami a událostmi, které nám právě líčila. Je jasné, že
komplex viny stojí u původu migrén zároveň se vzpomínkou na
roztříštěnou hlavu vojáky - událost, kterou jsme se zabývali na
začátku jejich návštěv. Dospěji k tomu, abych osvobodila Becky
od její viny tím, že zavedu její podvědomí k průzkumu událostí
pomocí nynějších zkušeností a znalostí.

Vynořujíc se z hypnotického transu, upíná se na mně
zrakem a ptá se:

- Nuže myslíte si, že příčinu lze hledat zde?

- S největší pravděpodobností, Becky. Víte, že jste opustila rodiče. Měla jsem za to, že jste zavinila jejich smrt. Dnes vidíte, že nic z toho se nestalo, ale tehdy jste o tom nevěděla.

- Končí tím mé migrény navždy?

- Nevím. V této chvíli je třeba vyčkávat. Budoucnost nám to řekne. Existuje-li ještě nějaký fakt, který jsme zanedbaly, budete tou první, která se o tom dozví:

Uvědomila jsem ji, že její já vydává svá tajemství jen jedno po druhém. Nutí nás k tomu, abychom se s tím smířili, přestože Becky je skvělým subjektem pro hypnotizéra a je nemocnou, která je hluboce zainteresována na uzdravení.

Po jejím odchodu jsem si prošla celou práci, kterou jsme spolu uskutečnily. Byla jsem velmi dojata tím, jakou odvahu prokázala, odvahu, která nám umožnila překonat její odpor a strach. Je nyní přesvědčena, že Becky je nyní schopna radikálně změnit průběh svého života.

Setkala jsem se s Becky dva měsíce po naše posledním návratu do minulosti. Zářila radostí.

- Velká novinka! Vrhla se na mne. Migrény přestaly. Ani jedna více.

3. "Jsem oděna do zvířecí kůže".

Koncem září 1976, Mary Gottschalková, novinářka v San José Mercury-News, napsala dva články o tom, jak provádím návrat do minulého života při léčení svých pacientů. Byla jsem pak obléhána spoustou lidí, kteří si přišli prozkoumat své minulé životy. Někteří měli problémy, o nichž byli přesvědčeni, že pocházejí ze vzdálené minulosti, a přáli si podrobit se léčení, ale většina byla jen zvědavá na to, kým byli dříve. Má sekretářka Caren vyhradila sobotu kandidátům pro výzkum jejich minulé existence. Její setkání s lidmi jsou pro mne zvláště zajímavé, především z toho jednoduchého důvodu, že během dvou hodin se seznamuji nejméně se dvěma osobami: s jednou, která nyní existuje, a s bytostí úplně rozličnou, někdy opačného pohlaví, která žila dávno předtím. A tak se stalo, že jednou v sobotu v polovině ledna 1977 jsem se setkala se dvěma bytostmi, které ve mně zanechaly hluboký dojem.

Jackie je malá a velmi hezká žena blízka třicítce. Její černé zářivé oči jsou v souladu s jejími hnědými, krátce ostříha-

nými vlasy. Přišla vybavena duševně dlouhým seznamem toho, na co s mě chce zeptat. Mám dojem, že chce maximálně využít každou minutu našeho setkání. Především ji zajímalo, zda by se mohla dovědět, proč její vztahy k manželovi jsou tak nevypočitatelné: znovu se s ní sezdala po mnoha rozchodech a usmiřovačkách. Domnívá se, že spolu museli v minulém životě prožít nějaké dobrodružství, které by mohlo vnést trochu světla do vířivého kolotoče rozchodů a smíření, které charakterizují jejich nynější život.

V tomto případě, když jsme nenašli žádné pouto mezi nimi v minulosti, nebo když narazíme na nepřekonatelný odpor v této oblasti, navrhuji určit jiný subjekt, který ji zajímá. Jackie mi vysvětluje, že od raného mládí mívala živý sen, ve kterém náležela ke kmeni Mohykanů...a tam zmasakrovala spoustu lidí. Ona - nebo on - má fantastické tělo, dlouhé a silné údy, a on nebo ona - je oděna jen v sukničce. Zdá se, že tím masakrem se měla odplatit nějaká křivda. Ale určitá část jejího já nemohla snést ničení života kohokoliv. Dodává, že si vzpomíná na dojem jednou už viděného: ve zvlášť nešťastném období svého dětství Jackie se vidí na vrcholu strmého útesu, jak se dívá na zátoku, a ví, že už jednou byla buď tam, nebo v podobném prostředí a v podobné situaci. Chvěje se a šeptá:

- Je to velmi působivé.

Na to se vrací do minulého života a prohlašuje, že by ráda znala původ svého mnohostranného nadání. Jackie je svým zaměstnáním účetní. Ve volném čase maluje a hraje na varhany. V poslední době řídí uměleckou galerii. Má dojem, že kdyby potlačila svůj tvůrčí talent, že by musela zahynout.

Podrobila jsem Jackii hypnóze. Její víčka začala sebou škubat, jakmile zavřela oči. Její dech a puls se ihned zpomalovaly.

V několika vteřinách jsem zjistila, že je pro hypnózu skvělým subjektem. Ale brzy jsme narazily na odpor tak pevný jako na betonovou zeď. Její podvědomí umíněně odmítalo zkoumat vztahy k jejímu manželovi. Během dlouhé bezvýsledné půlhodiny Jackie neshledala nic jiného než prchavé barvy, které způsobovaly jen neurčité fyzické pocity. Žádný obraz! Žádná myšlenka! Rozhoduji se tedy změnit subjekt. Žádám její podvědomí, aby Jackii uvedlo do nějaké scény z minulé existence, která by jí umožnila pochopit, proč se cítí neschopna vyjádřit své tvůrčí dary.

Nakonec počítám do desíti, její hlas se ztišuje a pomalu, pracně, mi vypráví svou historii:

J.: (váhá, zřejmě překvapena). Nemohu věřit svým očím.

Dr. F.: Stěny jeskyně. Jsou hrbolaté...Není tam náradí... Je tak dávno.

Dr. F.: Jaký je váš dojem?

J.: ...Jsem úplně sama.

Dr. F.: Co děláte?

J.: Pouze tam jsem.

Dr. F.: Kde se nacházíte?

J.: Na vrcholu skalnatého útesu...u jeskyně...hm! Jsem mužem oblečeným...do zvířecí kůže.

Dr. F.: Jakýsi druh kožešiny?

J.: Je těžká...a těžká.

Dr. F.: Mluvte o sobě.

J.: Nestojím vzpřímeně...jsem ohnuta...sehnuta, nikoliv hrbatá...jsem..no! zdá se, že něco hledám. Hledím shora na něco. (Její hlas je pln překvapení.)

Dr. F.: Místo, na němž se nacházíte je hodně vysoko?

J.: Dost vysoko....je nad údolím... sbírám nějaké plody...Je tam pusto, není to v horách nebo mezi stromy - je tam sucho, všechno vyschlé. Jeskyně je má...Hledám něco, co nenacházím, čekám.

Dr. F.: Snažte se zjistit své dojmy a dovědět se, kým jste... a zdali jsou tam lidé, kteří žijí s vámi.

J.: Jsou tam nějakí lidé, ale nejsou se mnou. V mé jeskyni jsou kresby a já je hlídám.

Dr. F.: Kdo nakreslil ty obrazy?

J.: To já (říká hrdě).

Dr. F.: Jak jsou provedeny?

J.: Kamenem, odštěpky kamene...Je to nesnadné a dlouhé...patří mně.

Dr. F.: Jak jste je zhotovila?

J.: Svýma rukama.

Dr. F.: A čím ještě?

J.: Nepoužívala jsem dalších nástrojů...není tam nic.

Dr. F.: Vy jste je vymalovala?

J.: Ne...neměla jsem barvy...rýsovala jsem je kamenem.

Dr. F.: Pouze vaším kamenem?

J.: Ryla jsem do stěny; snažila jsem se něco vyjádřit...a přitom, jak jsem si hleděla svých kreseb, hledala jsem někoho...bylo třeba, aby někdo viděl, co chci vyjádřit. Nemluvím. Nelze mně tedy rozumět.

Dr. F.: A ostatní, ti co žijí kolem vás, mají svůj jazyk?

J.: Nevím, zde kromě mě není nikoho.

Dr. F.: Máte rodinu?

J.: Pokud vím, nikoliv.

Dr. F.: A co chcete říci svými kresbami...těmi scénami?

J.: Je jich plná stěna. Představují život...a zvířata. Je tam pořád zapotřebí zvířat.

Dr. F.: A proč?

J.: Protože jsou součástí přírody.

Dr. F.: O který druh zvířat jde?

J.: Je jich stádo...jdou přicházejí. Je jich tam mnoho druhů.

Dr. F.: Co se děje v tomto okamžiku?

J.: (Se smíchem) - Vědomě vcházím a vycházím...do své minulosti a z ní.

Dr. F.: Vraťte se ke své minulosti...a promluvte mi o těch zvířatech. Jsou to ty, co jste kreslila?

J.: Hm...ty, co jsou ve stádě. Staří a jejich mláďata... stále jsou v pohybu...a běží též na mé stěně tak, jak jsem je viděla.

Dr. F.: Kreslila jste také něco jiného na vaše stěny?

J.: (dlouho mlčí) Mám klacek a kámen.

Dr. F.: Klacek je s kamenem spojen?

J.: Kůží...jsou svázané a spletené...To všechno jsem zhotovila já...já sama.

Dr. F.: K čemu vám to slouží?
J.: Raději bych na to nemyslela. (Zavrtěla hlavou.)
Dr. F.: K čemu vám to je?
J.: K obraně.
Dr. F.: Proti komu se bráníte?
J.: Nevidím je, ale jsem ve střehu.
Dr. F.: Před čím se chráníte?
J.: Údolí je široké...a má jeskyně je velmi vysoko.
Jsou tu jen kameny, holé kameny, kulaté kameny...a já tu jsem, bdím...jsem úplně sama.
Dr. F.: Kde jste byla dříve, než jste začala žít v jeskyni?
J.: (vyhýbavě) Byla jsem vyhnána.
Dr. F.: Co tím chcete říci?
J.: Byla jsem vyhnána.
Dr. F.: Odkud?
J.: Od všech.
Dr. F.: Proč?
J.: Jsem výstřední a liším se od nich. Je na mně mnoho nenormálního.
Dr. F.: V čem jste výstřední a v čem se lišíte?
J.: Zním věci...některé věci.
Dr. F.: Mohla byste mi říci, které?
J.: Jsem zde...ale jsem tolik rozdílná (Směje se.)
Dr. F.: Co to znamená, když řeknete, že jste tolik rozdílná?
J.: Přicházím z takové dálky..jsem tolik...z dřívější doby.
Dr. F.: Popište mi svou podobu.
J.: Jsem chlupatá...ne po celém těle, ale mé vlasy jsou rozčuchané a špinavé...nejsou černé...(Vzdychá). Ani mé oči nejsou takové jako jejich. A vím mnohem více než ostatní.
Dr. F.: Podobáte se svým předkům?

J.: Nemohu si na ně vzpomenout.

Dr. F.: Je to dávno, co se to stalo?

J.: Nepochybně, protože jsem zůstala sama.

Dr. F.: Čím se liší vaše oči?

J.: Nejsou jako...Mé oči jsou více vědoucí než člověk, jehož tělo obývám...ale dělám dojem, že jsem tím člověkem....nuže?

Dr. F.: A snažíte se domluvit s ostatními?

J.: Ale to je nemožné.

Dr. F.: Proč?

J.: Protože mi nerozumějí.

Dr. F.: Mluvíte tímtež jazykem jako oni?

J.: Nemohu se domluvit s nimi jinak než rukama.

Dr. F.: Avšak proč?

J.: Nevím, zdali mluvím nebo ne.

Dr. F.: Pak tedy, jak se dorozumíváte rukama?

J.: Kreslím...provádím kresby.

Dr. F.: A ti ostatní také kreslí?

J.: Ne.

Dr. F.: Jak se mezi sebou dorozumívají?

J.: Nejsou jako já. Nejsem taková jako oni.

Dr. F.: Snažte se mi to vysvětlit.

J.: Jsou rozdílní. Oni...nerozumějí. Oni mě souží (Hluboký beznadějný vzdech)...nežijí v jeskyních. Jsou v údolí.

Dr. F.: Když říkáte, že znáte věci, co to znamená?

J.: Vím...hm...mám je učit a nemohu. Jsou v jiném...Jsou jinde a má ponaučení nemohou být pro ně srozumitelná, neporozumějí jim, ničemu, používám tedy kreseb...jsou to děti. Já jsem duchem nejstarší...jsou to děti...v tomto životě...Znám mnoho věcí...a nemohu je jim naučit, protože mne neuznávají.

Dr. F.: Říkáte-li, že jsou dětmi, chcete říci, že jsou dospělí na úrovni dětské inteligence?

J.: Ano, jsou to děti.

Dr. F.: Čemu je tedy chcete naučit?

J.: Všemu...všemu. Je nutné, aby porozuměli. (Kruhem naznačí všechno.)

Dr. F.: Řekněte mi, čemu je chcete naučit.

J.: Životu...je třeba je naučit životu, aby žili.

Dr. F.: Čemu je chcete naučit o životě?

J.: Chci je vychovat...aby se dostali z toho, kde nyní jsou. Vedou hrozný život. Nejsem lepší než oni, ale jsem jiná. Mám modré oči...mám modré oči, tím se liším! Jejich jsou černé. A mé oči jsou...
jasnější...mám skvělé oči. Oni jsou černí...mají černé a olejovité vlasy a jsou nazí a já nejsem nahá...odkud jsem tedy přišla?

Dr. F.: Až napočítám tři, budete to vědět. Jeden...dva...tři.

J.: Gótové?...Gót.

Dr. F.: Jak jste přišla ze země Gótů?
(Bylo by možné, aby byla jedním z Gótů, zapletených do revoluce ve čtvrtém století před Kristem, kteří se vystěhovali do Afriky?)

J.: Cestovala jsem velmi dlouho.

Dr. F.: Jak jste cestovala?

J.: Byla to loď...zvláštní loď.

Dr. F.: Proč byla zvláštní?

J.: Vidím pobřeží a bylo horko, ale byla jsem tam sama. Se mnou tam nebyl nikdo...Ach, má hlava. (Zaúpění.)

Dr. F.: Pokračujte!

J.: Neměla jsem tak hrubé vzezření jako mám zde v této jeskyni. Nebyla jsem také tak zesláblá...byla jsem silnější...jinak bych byla zahynula. Ale tento kraj zde je jiný..je tu velmi horko...Nevzpomínám si na

na cestu...ale musela jsem cestovat...ani si nevzpomínám směr cesty, kterým jsme se dali. Dvě hory a jedno údolí...a tamní lidé...černé vlasy...černá těla a jsou silní, prchají všemi směry. Já jsem velká a silná. Je tu pes...jeden pes. Jsou to děti, děťátka...Jsem unavena. (Skleslým hlasem.)

Dr. F.: Od kdy jste sama?

J.: Pořád.

Dr. F.: Co tím chcete říci?

J.: Jsem jiná.

Dr. F.: Mohla byste mi to vysvětlit?

J.: Nevzpomínám na nikoho než na tyto lidi zde, jsou tu jen oni a já...a vím, že jsem jiná než oni.

Dr. F.: Byli tam lidé vám podobní tehdy v dřívějším čase, v jiném časovém období?

J.: Zabloudili. Neměli...zahynuli. Nebyli na palubě lodi.

Dr. F.: Na lodi není nikdo jiný kromě vás?

J.: Jsem sama...ano, jsem sama. Nejsou se mnou.

Dr. F.: Co se s nimi stalo?

J.: Vidím bitvu...nevím kde...někde...někde.

Dr. F.: Všechno se postupně objasní a vy si vzpomenete.

J.: Vidím meče...sekery...kulaté štíty...všichni se tloučou tělo proti tělu, pobíjejí se...zabíjejí.

Dr. F.: Je hodně těch bojujících?

J.: Jen několik mužů, kteří se bijí. Není to velká bitva, jen mí lidé.

Dr. F.: Bijí se mezi sebou, je tomu tak?

J.: Ne, bojují proti jiným podobným nám...nevím proč.

Dr. F.: Vy si vzpomenete při třech. Jeden...dva...tři.

J.: Nějaká vesnice...a hněv...to se mi nelíbí. (Zdá se být rozrušena.)

Dr. F.: Proč?

J.: Vím o tom, ale nerozumím tomu.

Dr. F.: Všechno se upřesní. (Počítá do tří).

J.: Ne, nerozumím. (Dlouhé mlčení.)

Dr. F.: Jak vás jmenují?

J.: Jestřábí Oko! (Nadšeným hlasem.)

Dr. F.: Jmenují vás Jestřábím Okem?

J.: Ano. Jestřábí Oko.

Dr. F.: Kdo vás tak jmenuje?

J.: Nemohu mluvit. Nemluví jako já.

Dr. F.: Jak mluví?

J.: Oh, to je hatlanina. (opovržlivě.) Nerozumím jim a oni nerozumějí mně.

Dr. F.: Řekla jste před chvílí, že jste neměla hlas. Jak se vám to stalo?

J.: Myslím, že mně rozřízli hrdlo. Nevím.

Dr. F.: Vzpomenete si, až napočítám do tří. Jeden...dva...tři..

J.: Už vím. Uřízli mi jazyk.

Dr. F.: Kdo vám to udělal?

J.: Stalo se to než jsem vstoupila na loď.

Dr. F.: A proč?

J.: Byl to trest za něco...Byla jsem potrestána...protože jsem nechtěla bojovat. (Rezolutně.) Byla jsem přijata svým lidem...ale zůstala jsem cizincem, protože jsem nechtěla bojovat. Asistovala jsem při bitvě, měla jsem závěsný řemen. Sama jsem ho zhotovila. Byl z kůže a pasoval na mé plece přes kožišinu...ale ztratila jsem ho. V této jeskyni mi zbyla jen zvířecí kůže.

Dr. F.: Co se děje nyní?

J.: Ztratila jsem.

Dr. F.: Ztratila jsem. Co tím chcete říci?

J.: Ztratila jsem svůj lid nebo jsem byla zavržena...a pak jsem našla jiný lid...ale jsem pořád sama.

Dr. F.: Proč jste byla vyhnána?
J.: Bojovat...bojovat...nechtěla jsem.
Dr. F.: Nuže, kdo vás vyhnal?
J.: Všechen lid.
Dr. F.: Byli to vaši?
J.: Ano.
Dr. F.: Nyní bych si přála, abyste mi při napočítání do pěti podala zprávu o posledním dnu vašeho života. Jeden... dva...tři...čtyři...pět.
J.: Áááh, odešli. Zůstala jsem sama...abych pro ně kreslila, abych je učila o věcech...Žila jsem v jeskyni...a oni na mne házeli kamení. Odmítali mě. Byla jsem pro ně cizincem...Jsem zasypána kamením.
Dr. F.: Jste mrtva?
J.: Víím, že umřu. Byla jsem si tím jista...
Dr. F.: Přála bych si, abyste mi podala zprávu o té chvíli, která následovala po vaší smrti, podívejte se, co zakoušíte, co se děje. (Mlčení.)
Dr. F.: Dobrá. Vraťte se o několik okamžiků před vaši smrt. Házejí po vás kameny?
J.: Jsou všichni kolem mě.
Dr. F.: Mohla byste popsat, co se děje?
J.: Dostala jsem pořádnou ránu do hlavy...Nemohla jsem se jim ubránit.
Dr. F.: Protože jich bylo mnoho?
J.: Ano, útočili ze všech stran...ale já jsem se nemohla odhodlat k tomu, abych je tloukla.
Dr. F.: Proč?
J.: Nevědí co činí...kdežto já víím co činím.
Dr. F.: Co dělají?
J.: Házejí kameny před jeskyň a...na mne. (Její hlas se ztišuje a vzdaluje.)
Dr. F.: Kde se nacházíte?

- J.: V úzkém rohu.
- Dr. F.: A kde jsou oni?
- J.: Nyní odešli...a já jsem zavalena pod kameny.
- Dr. F.: Přála bych si, abyste přešla k okamžiku vaší smrti, když jste věděla, že jste zraněna.
- J.: Byla jste zasažena všude.
- Dr. F.: Na hlavě?
- J.: Vzadu i na temeni hlavy.
- Dr. F.: To vám způsobilo hodně bolesti?
- J.: To nebylo tolik bolestné...byla jsem jako skřehlá, otupená.
- Dr. F.: A co se dělo potom?
- J.: Házeli pořád...pořád, ale už je necítím. Už je to jen tělo.
- Dr. F.: Kde jste?
- J.: Pod...pod hromadou... v koutu, a oni nepřestávají házet kameny, až se na mě nakupily.
- Dr. F.: Jste pořád v těle v té chvíli?
- J.: Ano.
- Dr. F.: A necítíte už kameny?
- J.: Nepociťuji žádnou bolest.
- Dr. F.: Co zažíváte?
- J.: Velký smutek ! (Krátce se zasměje.)
- Dr. F.: Co tím chcete říci?
- J.: Ubozí lidé...Ztroskotala jsem. Neměla jsem úspěch.
- Dr. F.: Byla byste mohla něco učinit, abyste zabránila tomu nezdaru?
- J.: Byla jsem příliš omezena. Mé prostředky byly příliš omezeny.

Když vychází z transu, Jackie mžourá očima a upírá na mne nedůvěřivý pohled. Pak mi říká, že se jí ještě točí hlava, že se nemůže ubránit pocitům soucitu, smutku a dojmu, a velmi zatěžujícímu dojmu z porážky.

- Bylo to tak přítomné, šeptá pokyvujíc hlavou. Zbylo z toho tolik obrazů v mém duchu...mnohé, co vidím, ale nemohu popsat.

Vysvětluje mi, že se musela velmi namáhat - ty události byly tolik vzdálené...Noří se do svých myšlenek a konečně říká:

- Dobrá, mám opravdu o čem přemýšlet v příštích dnech a týdnech.

Vzpomínám si na úsilí, které musela vyvinout, aby odpověděla na mé otázky, a ptám se jí, zdali také nemá podobné vyjadřovací potíže v tomto životě. Stoupají jí slzy do očí a přitakává hlavou. Přiznává, že tato neschopnost jí připravuje mnoho potíží a nejčastěji ji lidé vůbec neposlouchají, zvláště její blízcí.

Při odchodu se zastavuje ve dveřích a říká mi, že se rozhodla, že nebude moci si vyvolávat svou předešlou existenci se svým nynějším manželem. Když se za ní dveře zavřely, řekla jsem, si, zda si je vůbec vědoma toho, jaký poklad objevila! Onen citlivý člověk, soucitný a tak vospělý, jakým byl on Jestřábí Oko. Pokud mne se týče, jsem ráda, že jsem ho poznala.

4. "Vím, co je za těmito dveřmi."

Malá modrá lampa upevněná na zdi mně ohlašuje, že se dostavila další nemocná - se třicetipětiminutovým zpožděním.

- Je to ode mne opravdu nehezké! Myslela jsem, že to bylo sjednáno na jedenáctou a ne na desátou, nikdy nemám zpoždění - vskutku, na své schůzky chodím vždycky dříve.

Červenala se, její tón nebyl přirozený. Napadlo mi: Tato žena je nadána schopností jedinečně odporovat. Bude třeba bojovat krok za krokem.

Eliška, má nová nemocná, je ženou velmi silnou, věkem přes třicítku. Vypadá smutně a neklidně. Její hnědé oči jsou zasmušilé a s černým "monoklem". Nevybraně oblečena, stahuje svých deset kil nadváhy do texasek šitých na dvojnásobnou délku. Blůza tmavá, smutné barvy, tenisky v úplně zanedbaném stavu. Vidím-li její černé vlasy nakrátko stříhané a protkané šedivými nitkami, její nenalíčený obličej, cítím, že ta žena se vůbec nestará o svůj vzhled.

A potom si myslím, že se bojí být obrácena zády ke dveřím, protože odmítla si sednout do výkyvného křesla určeného pro návštěvníky tak, aby se mohli dívat do přírody zády ke dveřím.

Ačkoliv naše první setkání bylo krátké, Eliška mně stačila sdělit, že velmi nutně potřebuje lékařskou péči. První příčinou jejího zoufalství je nadměrná váha a starostlivost.

- Byla jsem tlustá celý život. Od třetí třídy jsem se podobala melounu učesanému jako tenisový míček. A opsala kružnici ve vzduchu. Nemohly jsme se udržet smíchy. (Je nicméně laškovně povahy a to je dobré znamení). Už před dvěma roky vážila přes sto kilo: za cenu urputného boje a při použití všech prostředků shodila 30 kilo, ale dnes její kila a tukové bochníky zase přibývají. Jenže Chris, její manžel, má raději štíhlé, což problém ztěžuje.

Mluví o dobrých předsevzetích co se týče stravy, brzkého vstávání denně s vážným rozhodnutím dodržovat režim "bezodkladně a do puntíku"...po němž následují čtyři krajíce se zavařeninou a s velkou sklenicí mléka ke snídani...načež se dostaví záchvat výčitek, že je tak nevyléčitelně slabošská.

Ve vzácných okamžicích, kdy se cítí téměř dobře ve své kůži, to je tehdy, když se něčím zaměstnává, co vymaže tento dojem.

- Je to hrozné! Nemám hlad, proč tedy jím tento koláček? Ale jiný hlas mně nařizuje: "Mlč a jez!"

Jakmile ubere na váze dvě nebo tři libry, začne se cpát čokoládovou pěnou a savojskými suchary. V té chvíli režim jí připadá být zaslouženým trestem a opět se vyrovná se svým svědomím! A všechno začne znovu! Neblahý začarovaný kruh! A to se pak odráží v jiných aspektech jejího života, v jejích financích, v neuvážených podnicích, ve fyzických cvičeních atd.

Zakrývajíc ústa rukou, jakoby zatajovala svá slova - a své myšlenky - pouští se, nikoliv bez dlouhého váhání, do svých opravdových problémů. Mluví o těch, se kterými se odedávna potýká. Svěřuje mi, se zoufalstvím, že má strach z výšek, z hadů, ještěrek, pavouků, ze všech jakéhokoliv druhu! K dovršení neštěstí je křížována po léta prudkými krizovými depresemi.

- Krmím se antidepresory (látkami zvyšujícími duševní činnost). Pokud vím, vždycky jsem byla bručoun. Trpím pořád komplexem viny...i když nevím, čím jsem vinna. Tak si vymýšlím důvody.

Svírá pěsti a nadále mluví, když vykládá o všech obětech, které si ukládá. Tři roky, za nichž nic jiného nedělala než seděla a četla a zbytek času trávila ležíc na posteli. I nejmenší domácí práce se pro ni stala podnikem nesmírně těžkým a vyčerpávajícím. Dnes cítí, že se ponořuje do téhož pohyblivého písku a má strach.

- Je to neustálá bitva, vzdychá.

Vzpomíná, že mnohokrát plakala během této krize. Časem přemýšlela dokonce o sebevraždě. Její manžel musel pečlivě schovávat nože a žiletky. Nikdy nepomýšlela na to, aby se úmyslně zničila, ale pokoušela se způsobit více méně přímými předčasně si ukřádit život. Měla vřed, který způsoboval krvácení, byla napadena jinou těžkou chorobou, tyreoiditidou, zánětem štítné žlázy, pak jinou a opět další.

Již po léta chodí Eliška k psychiatrům, kteří jí předepisují uvolňující a utišující léky. Jsou to léčitelé, kteří "řízně odmítají podat nemocnému nějaké vysvětlení". Byla to dlouhá a strastiplná zkušenost! Jeden dokonce nařídil přestat brát jakékoli léky, dokonce i uvolňovací. Odmítl o tom se mnou mluvit, vysvětlit mi něco...kromě toho, že řekl: "Hm" - více než jedenkrát jí lékař doporučoval okamžitou hospitalizaci. Vždycky odmítla. Se zmateným pohledem dodává:

- Táži se, proč mám takový strach jít do nemocnice. Dokonce jsem dala manželovi podepsat prohlášení, ve kterém se zavazuje - že i při sebetěžším stavu - není oprávněn dovolit lékaři, aby mne hospitalizoval.

Dříve než se svěřila mé péči, její manžel si přál, aby se dala prohlédnout v psychiatrické službě nemocnice na jejich předměstí.

K tomu bylo zapotřebí jen jediného dne.

- Naše pojišťovací společnost by uhradila 80 % nákladů. Avšak jediné pomyšlení, že bych tam měla strávit 24 hodin, bylo pro mne nesnesitelné.

Když dokončila svou zповěď, pohlédla prosebně na mne.

Ptám se jí, proč se uvolila poradit se se mnou.

- Četla jsem v novinách články o vašich pracích, odpovídá mi, nevím z toho nic, ale jsem si jista tím, že ty strachy jsou následky minulých životů. Není nic v mém nynějším životě, čím by se dala vysvětlit tato utrpení.

Během dalšího sezení Eliška mi upřesnila své strachy. Začla tím, že se mi svěřila, jak minulý týden byla doslovně utopena ve strašném záchvatu provinilosti, protože přišla se zpožděním na naši minulou schůzku.

- Nedokáží si odpustit ani nejmenší chybu.

Kromě pocitu viny, každá chyba i sebebezvýznamnější, ji zaplavuje úzkostí. S rozechvěním mi říká, že nemůže snést obraz násilí nebo ničení.

- Vidět, že je někdo klamán, že se s ním špatně jedná, nebo že je trýzněn, mě děsí.

Pohled na nejmenší kapku krve ji uvádí v šílenství. Zraní-li se některé ze tří děti a krvácí, i když je to jen škrábnutí, stává se hysterickou, trpí jejich nejmenšími bebíčky. Je jimi rozervána. Nemohla snést pohled na jejich zrození, přestože si vybrala klasický porod. Aby neuzřela krev, požádala ošetřovatelku, aby zakryla zrcadlo plenkou. Pečlivě si vybírá filmy bez násilných scén. Seznamuje se dopodrobna s kritikami a s vývěsními plakáty, aby se ujistila, že ten film bude moci snést. Dotazuje se svých přátel dříve než jde do divadla. A přes všechna ta opatření je často nucena odejít zprostředka představení, protože je stížena nezvladatelným záchvatem zvracení.

- Zrovna tak jsem nucena nečíst detektivky bez předběžného ověření, co v nich je, vysvětluje mi. Jednou jsem se dívala v televizi na chirurgický zákrok a zažívala jsem všechny bolesti pacienta. Konečně jsem citlivá až k úplnému citlivůrkářství. Nejhloupější melodram u mne způsobí potoky slz.

Ale nejhorší na jejím strachu je panická hrůza z toho, až se vrátí domů, že najde své děti zraněné. Ačkoliv dnes už dospívají a už vyrostly z dětských chorob, má z nich hrozný strach. Tisíckrát za večer umírá strachy, není-li ten večer doma. Při návratu žádá svého manžela, aby se šel podívat na děti napřed sám. Sama zůstává ve voze umírajíc strachem, dokud se on nevrátí a neřekne jí, že všechno je v pořádku, že se jim nic zlého nestalo. Teprve pak

v sobě nachází dost síly k tomu, aby vešel do domu. Když ji žádám, aby mi vysvětlila přesněji, co si představuje, že se dětem mohlo stát, hryže se vztekem a se strhaným obličejem mi praví:

- Mám strach, že někdo večer vejde do domu a zabije je. Přitom pořád myslím na nůž. Je to hrozné.

Výstřední starost, kterou má o děti, poznamenává všechny aspekty její činnosti. Zneklidňuje se, když se ocitnou u

zábradlí... mají-li deset minut zpoždění při návratu domů. Zneklidňuje se při myšlence, že by se jim něco zlého mohlo stát, že by se mohly ztratit, že špatně prospěly ve škole, že nemají dost přátel atd.

- Mám pořád strach, že nějaký chlapec na ně vezme nůž. Nepřeji si, aby se praly. Ale nejsem schopna se přivést k rozumu, pokračuje, a lomí rukama. A ten ustavičný pocit viny! Nejsem schopna jej odmítnout.

Než končí naše setkání, snažím se Elišku naučit autohypnóze. Žádám ji, aby zavřela oči a soustředila veškerou svou pozornost na dech. Nejde to. Okamžitě se vzchopí, napřímí se jako svíčka a s očima široce otevřenými mě prosí:

- Mám opravdu strach, že to mohu pochopit. Možná, že mám **dobry důvod** k tomu, abych se cítila vinnou, něčím, proti čemu jsem dosud nic nezmohla. A co když jsem někoho zabila v předešlém životě? Ne, to je nemožné. To přece neodpovídá mé přirozenosti. Možná, že by bylo přece jen lépe, kdyby se v této oblasti nepátralo.

Zkoumala jsem s ní jiné případy srovnatelné s jejím. Ukázala jsem jí, jak někteří z těch lidí - jak na úrovni intelektuální, tak na fyzické - dokázali zvítězit nad chorobnými příznaky a překonat své problémy. Konečně se pomalu zvrátila nazad ve svém křesle, zavřela oči a řekla s třesoucím hlasem:

- Dobře jsem připravena.

Začínám, ale během méně než minuty její oči se znovu otevírají.

- Mám strach.

Mám za to, že se uvolní lépe, když se položí na koberec.

- Proč ne, po tom všem? říkám jí.

Lehá si neklidně na potahovaný plyš. Ptám se, zdali se takhle cítí dobře.

- Myslím, že ano, odpovídá.

Provádím s ní uklidňující sugesci. Žádám ji, aby zavřela oči, když k ní mluvím. Svaly jejího obličeje se uvolňují. Její dech se stává hlubší a pravidelnější. Také puls, který pozoruji na jejím krku, se uklidňuje. Když jsem ji takhle ponechala pomalu se uvolňovat, na mou sugesci se ihned probouzí.

- Bylo to velmi příjemné! - praví s úsměvem.

Doporučuji ji, aby dvakrát denně poslouchala záznam, který pořizují podle jejího záměru, určily jsme si schůzku následující týden.

Toho dne mi Eliška oznámila bez okolků, že záznam splnil svůj cíl. Dospěla až k určitému bodu, začala se uvolňovat, ale pak se náhle probudila. Bůh ví, co objeví! Náhle se rozjasňuje - kolik let už v ní ta věc spí.

- Nemohu být šťastna. Nemohu se odevzdat. Mám strach z vědění.

Nemůže umenšit ostražitost, protože se obává, že by mohla pochopit. Znovu jsem si dokonale uvědomila, že přivést ji k tomu, aby čelila svému podvědomí, bude velmi těžké.

Protože jsem chtěla vědět, až jak daleko sebe obelhává, ptala jsem se jí, zda mívá sny.

- Nikdy.

Prožívá opakovaně nějakou můru, hrůzu, která nějak postupuje, protože se pokaždé zdokonaluje. Když byla malou dívkou, měla dvě přání: nalézt manžela a mít dům ve viktoriánském stylu. Když se vdala, snila pak někdy o tom domu...

- Koupili jsme si krásný dům. Věnovali jsme mu veškerou péči. Stal se ještě krásnější. Postupně stále více vidím v každém snu vnitřek domu. Je velmi krásný, je tam hodně dřevěného obložení..Ale nikdy se nedostanu do prvního poschodí.

Dodává, že když si všimla, že nikdy nevešla do prvního poschodí, měla svou "první hroznou depresi". Její hlas se chvěje, když popisuje, co zažívala, je tomu mnoho let, když poprvé byla nucena vystoupit po schodech do prvního poschodí. V každé místnosti bylo něco strašně hrozného...obludy, hadi, pavouci, strašné věci, na které se nedokáže podívat. Čistila v tom snění jednu místnost po druhé, ale shledala je pořád špinavější. Nakonec po neuvěřitelném úsilí byly samy od sebe čisté. A dům se vrátil ke štěstí.

V té chvíli, tj. tři roky později, její deprese skončila. (To potvrzuje mou hypotézu: tento dům symbolizuje její mysl.) Pak se svěřila s hrozným dobrodružstvím, které zažila téměř v téže době. Jednoho dne se cítila dosti schopna k tomu, aby vyšla z domu a šla se podívat po svých dřívějších bydlištích a navštívila jednu farmu. Právě když vstupovala do jedné místnosti, byla náhle ochromena úzkostí.

- Věděla jsem, že když přestoupím práh těch dveří, že se živa domů nevrátím. V té místnosti se odehrála nějaká tragédie..Nemohla jsem tam ani chvíli postát...Dala jsem se na úprk, celá rozechvělá, a běžela jsem až domů.

Ještě se třásla, když mi vyprávěla o svém dobrodružství. Bylo třeba mnoho minut k tomu, aby se uklidnila.

Tehdy mi vyprávěla, že noc před naším setkáním se opakovala tatáž hrůza.

- Ale tentokrát je ještě jedna místnost navíc v domě...místnost na půdě. Odmítla i pouhé pomyšlení na to, co by se tam mohlo najít.

Vídávala jsem se s Eliškou po několik měsíců. Po celou dobu si zachovala zvyk sednout si po příchodu do křesla čelem ke dveřím, pak lehat na koberec, když jsme přecházely na hypnózu. Přes své hrůzy se vždycky věrně dostavila na schůzku; často dokonce přicházela půl hodiny předem. Cvičila se se záznamem nejméně jednou denně i proti silné opozici svého podvědomí. Uvolňovala se snáze čím dál tím více, tak jak nabývala důvěru ke mně a - především k sobě.

Po tolika týdenních setkáních věděla jsem dost o jejím životě. Její manžel je velmi shovívavý, žijí v dokonalém svazku.

- Máme se rádi a **máme k sobě úctu**. Mám však už dlouhý čas sexuální problém vlivem své deprese. Nemohu se úplně odevzdat. Představte si, jakmile se odevzdám, mám dojem, že se něco stane dětem. Napínám celý ten čas uši. Můj manžel a já jsme se museli smířit s tímto napětím, které však je pro oba dva jistým zklamáním. Jsem si toho velmi dobře vědoma, ale nejsem schopna se odevzdat.

Nyní mi vypráví o jiném problému, který nakonec vyřešila.

- Žila jsem dlouho s hrůzou, že mne manžel opustí; tato hrůza mne neustále doprovázela. Naštěstí to končilo tím, že se mi dostalo do hlavy, že mne nikdy neopustí - nikdy, pod žádnou zámkou. Ujistil mne, že není důvodu, kterým by se dal ospravedlnit tento strach. Jsem však přesto ustrašena, není-li doma...možná, že by mohl někdo násilím vejít. Nepřestávám si prověřovat zamčení dveří a zavření oken. A v noci je to ještě horší.

Přes jejich sexuální problém a její strach, je-li on nepřítomen, ona mne nebrání v tom, abych považovala jejich citový život za tak dokonalý, jak je to jen možné v jejich případě.

Tři děti, Betsy, Marek a Judy, jsou "dobré děti", přes malá dramata v jejich útlém mládí. Starší dcera Betsy měla čas od času také své problémy.

- Tak trochu sekýruje ostatní dva, dělá jim maminku...A to se jim nelíbí.

Betsy ji zneklidňuje. Někdy je úzkostlivá a sklíčená. Doufám, že nebude mít tytéž problémy jako já.

Eliška si nadále stěžovala na svou nadváhu; už nemůže chodit v džínách, a byla na ně zvyklá (Ale nadále se u mě ukazuje v džínách a v upnuté blůze T-shirt). Doporučila jsem jí trpělivost v tom, co se týká její váhy. Musíme napřed zaútočit na hlubší příčiny nepořádku. Přesvědčila jsem ji, že je zbytečné přidávat dodržování diety ke stresům, kterým už podléhá, a ona se snažila se uklidnit.

Nakonec uskutečnila signalizaci prstem. Narazila jsem však na neočekávaný odpor. Ten prst značící "odmítám odpovídat" reagoval na většinu mých otázek. Bylo nutno čekat ještě tři seance navíc, než její podvědomí vysvětlilo, že její problémy mají svůj původ v minulých životech. Nařídila jsem tedy Elišce v hypnóze, aby se připravila na následující seanci, v níž se střetne s událostmi, které způsobují její psychické poruchy.

Následující týden přišla do ordinace, klesla do křesla a dala se do pláče. Po tváři jí stékaly slzy a ona prohlásila, že tento týden nechce o sobě mluvit.

- Je v tom něco jiného! Betsy.

Vypravuje mi některé příhody, které se staly během čtrnácti dnů a které naznačují, že Betsy potřebuje okamžitou léčbu. Mám dojem, že ta mladá osoba je rovněž obětí těžké nervové deprese a doporučuji jí poslat ji k jedné z mých přítelkyň, skvělé psychoterapeutce. Mám rovněž dojem - ale nechávám si jej pro sebe - že Betsy reaguje zřejmě na rozpolcení mysli, o kterém se její matka dověděla během své léčby. Konečně mám pořád dojem, že Betsiny problémy přicházejí jako na zavalanou. Jelikož nám chybí ještě několik minut, ptám se Elišky, zdali svolí k několika hypnotickým sugescím, které by jí prospěly při našem příštím setkání. Přijímá a pokládá se na zem. Jakmile je v transu, žádám rozhodně a několikrát za sebou její podvědomí, aby ji připravilo na "znovuoživení událostí způsobujících její problémy."

Dá se věřit, že mé sugesce ji zahnalý na útěk. Zrušila naši následující schůzku den před ní předstírajíc "hroznou rýmu".

Avšak týden potom se dostavila jako obvykle s půlhodinovým předstihem. Když jsem jí šla vstříc, tázala jsem se sebe, zdali konečně zasáhneme cíl. Bude dnes schopna znovu vyhledat některý ze svých předcházejících životů? Jevila se mi poněkud křečovitě uzavřená. Mluvíme nějakou chvíli o její dceři. Zdá se, že se jí už daří lépe a že je nadšena mou kolegyní psychoterapeutku. Eliška přerušila rozhovor svými současnými starostmi a byla připravena se uvolnit. Uvádím ji do transu a ona se pokouší vstoupit do minulého života, zodpovědného za její strachy. Dostává se pomalounku k nějakým neurčitým dojmům. A náhle se úplně vymaňuje z transu.

- Myslím, že tohle nebudu moci podstoupit. Tam na druhé straně je něco opravdu hrozného.

Žádám ji znovu, aby se uvolnila a znovu jí přikazuji, aby se připravila, doufajíc, že má sugesce pronikne až k jejímu podvědomí. Při dvou dalších seancích si stěžovala, že jsou její uvolňující léky neúčinné. Zažívala hluboký, velmi hluboký smutek. Každé ráno se probouzela zmatená a ustrašená. Už nebyla tak klidná jako dříve, když cvičila se záznamem. Stále více tloustla. Začala se sebe ptát, bude-li jí možné pokračovat v léčbě. Vysvětlovala jsem jí, že celek dojmů, které zažívá, je známkou toho, že jsme se dotkly něčeho velmi důležitého.

Vzdor tomu dařilo se jí mnohem lépe si vybavovat určité obrazy: ...mládí krajně smutné...první roky manželství ženy, která žila v Evropě kolem roku 1800. Jak to dělala pokaždé, lehla si na zem ve fázi hypnózy. Tentokrát však od začátku transu byla velmi uvolněná, zdvihla se, šla ke křeslu, uložila se do něj - zády obrácenými ke dveřím! - a po několik vteřin nepřetržitou nití začla prožívat několik týdnů v létech 1800. A bylo to tak tragické, že jsme potřebovaly půl druhé hodiny, abychom s tím skončily. Během této části seance křečovitě plakala a vzlykala; někdy nebyla schopna pokračovat dále. Spatřovala sebe...a byla jedinou dospělou zodpovědnou za sirotčinec a bezmocná k tomu, aby mohla přinést pomoc svým dětem, které zbožňovala a které našly hroznou smrt při požáru. Byla sama ve chvíli toho dramatu. Její manžel šel v té době do města za zaměstnáním. Nemluvila řečí země - Indie - a nemohla dojít pro pomoc. Po tomto návratu je úplně vyčerpána. Já pak jsem udivena. Toto schéma se neshoduje úplně s příznaky, které prožívá. Připomíná si strach, který má pořád o své děti. Návrat do minulosti vysvětluje komplex viny, který ji doprovází po celý život, a strach, který má, když ji manžel musí nechat samotnou. Mě však pořád táne na mysli její obraz, kdy čeká ve voze, až se manžel přesvědčí, že jsou děti

pořád naživu. Zachovávám vyčkávající léčebný postup až do následujícího týdne.

- Po tři týdny jsem byla vyčerpaná. A vskutku se cítím unavena a sklíčena po celý týden.

Cítím, že mám před sebou ještě velkou práci. A pracujeme. Ona se vrací do své existence, v níž byla kapitánem na dlouhodobé cestě, a k jiné, v níž byla důstojníkem. V jiné další, kdy je ženou příliš často opuštěnou svým námořním důstojníkem. Všechny tyto existence ovlivňují její nynější život. Při jejich znovuprožívání však nedochází k žádoucí úlevě. V této fázi léčby veškeré úsilí je nad její síly, a ona dokonale plave v učením na koleji, na níž prodělává kurs antropologie.

- Mám tři problémy: sebe, Betsy a kolej. Je třeba, aby jedno odpadlo (Je zhnusena sama sebou.) Navíc jetě k tomu jím a jím a přibývám na kilech.

Všechno se mi zdá být marné. Ztrácím naději. Ona často nesnese ani poslech záznamu.

Potom, jednoho krásného dne, po čtrnácti seancích, které následovaly po prvním setkání, přichází se širokým úsměvem na rtech. Oznamuje, že se jí daří lépe. Dokonce přestala brát uvolňovače. Dokázala snést poslech záznamu v posledním týdnu třikrát denně.

- Někdy, když nyní poslouchám záznam, cítím se náhle tak klidná a říkám si, že všechno bude v pořádku, nepozbudu-li bdělosti.

Sám její manžel o tom poznamenal, že se zdá být mnohem uvolněnější a sebejistější. (Ejhle, návraty do minulosti začaly účinkovat po tom všem.) Její pohled se rozjasňuje, začne-li mi vyprávět o svém snu, který měla minulou noc. Omlouvá se a upřesňuje:

- To nemá nic společného s mými problémy. Protože však nemám sny - kromě svých nočních můr - myslela jsem si, že byste byla ráda, kdybych vám ten sen vyprávěla.

Vskutku jsem ji o to požádala, a zde je doslovný text:

- Šlo o nějaký dům. Ne o ten, o němž jsem s vámi mluvila. Ten byl mé babičky a pak se stal naším, a my v něm dosud bydlíme. Někdo k nám přišel na návštěvu. Dívali jsme se na barevnou televizi, a to je zvláštní, protože naše je černobílá. Byla tam část domu, která byla zavřená. Ve skutečnosti šlo o téměř

úplně jiný dům. Prošla jsem kolem nějakých plakátů a šla jsem se na něj podívat. Bylo tam kus krásného prostředí. Byl tam krásný starý nábytek s různými ozdůbkami. Nic odstrašujícího. Měla jsem též chuť ukázat jej přátelské návštěvě. Byla tam místnost, která se mi opravdu velmi líbila. Ale nikdy před tím jsem se jí nezabývala. Bylo by bývalo zapotřebí tam vymalovat, věnovat jí hodně času a peněz. Byla by to mohla být nejkrásnější část domu. Návštěvnice tedy přišla a tolik jsem si přála jí tu část domu ukázat - návštěvnici byla zároveň dvojice osob, pár, a zároveň jediná osoba. To je zvláštní. Po každé, když jsem s nimi mluvila, ukázalo se něco jiného. Přála jsem si, aby shlédli tu místnost. Ačkoliv jsme tam žili už dlouhý čas, dosud jsem nikdy tu část domu nikomu neukázala. Nakonec odešli, aniž jsem mohla jim ji ukázat. Byla jsem tím tolik zklamaná...

Když skončila vyprávění svého snu, dodala:

- Ta místnost byla tak krásná, bylo by jen stačilo, aby mi ji někdo pomohl uspořádat. Podobala se té úděsné místnosti na půdě...ale nebyla to ona. Ráda bych byla ten sen dokončila.

Pocítovala jsem, že tím někým jsem byla já a že jsem si přála jí pomoci rozluštit konečné tajemství. Poslouchajíc tuto intuici, navrhovala jsem jí, aby skončila svůj sen ve stavu hypnózy. Žádala jsem ji, aby zavřela oči, hlídala svůj dech a uvolnila se. Několik vteřin poté, kdy ještě nebyla v příliš hlubokém transu, řekla:

- Napadá mě, že slovo "vražda" je správné. Nevím, zda to bylo vědomé či nikoliv. (Lomí rukama a znovu nabývá přerývaný hlas:)...rudý meč, kučery, košile malé holčičky, farma... (a dodává:) napadá mě slovo "večer".

Musí znovu prožít minulý život. Nepomohla jsem jí žádnou sugescí k tomu, aby se v čase vrátila - nepřipravila jsem jí cestu nazpět. Ocitla se tam, kde je úplně sama. A to je neobvyklé - a důležité. Ptám se jí, kde je.

E.: V kuchyni...Je to na malé farmě.

Dr. F.: Co se děje?

E.: Právě končím s večeří a hm...koupeme děti...tím to nekončí! (Mluví s nedočkavostí.)

Dr. F.: Připadá vám, že to zabírá příliš mnoho času?

E.: Ano, hm...Ona si vynalézá stále nové věci..."Umyj jim ještě vlasy, uši, umyj..." protože je,

hm...špatně naladěna, nervozní, odhaluje stále něco, co se má opravit. (Je stále více rozmrzelá.)

Dr. F.: Na co myslíte?

E.: Na nic jiného, než abych to skončila.

Dr. F.: Kdo je to ta ona s vámi?

E.: Má švagrová a tři děti...a kočka.

Dr. F.: Jak staré jsou děti?

E.: Nejstarší je desetiletý...dcera šest...a je tam též děťátko. Je to holčička. Nejstarší je hoch.

Dr. F.: Jak se jmenujete?

E.: Nuže, Sarah?...Ano, Sarah.

Dr. F.: Co děláte v této chvíli?

E.: Chystám se někam odejít...hm...a co...Ona nechce se mnou jít.

Dr. F.: Ona tedy odmítá odejít?

E.: Snad proto...možná, že je to proto, že mezi námi...panuje určité napětí...hádalý jsme se spolu, myslím, že tím je to...jsem příliš rozčilená, než abych rozmýšlela...a ona je blázen a nepříjemná...no a mám ji až nad hlavu. Pořád jen fňuká a nikdy nikam nechce jít, no a chce, abych se ani já nehnula z domu.

Dr. F.: Nepřeje si, abyste odešla?

E.: No ano.

Dr. F.: Kde je její manžel?

E.: Nepracuje zde. Pracuje jinde.

Dr. F.: Co dělá?

E.: Pracuje...na farmě v okolí, ne však na sousední farmě. Je to vzdálenější farma...my máme jen málo půdy a tak, abychom si vydělali, dává se najmout od jiných...je období žní a šel pracovat jinam.

Dr. F.: Žijí ve šťastném manželství?

- E.: Nejsou tím, čemu se říká manželský pár. Jsou pouze sezdáni, toť vše.
- Dr. F.: Proč chcete tento večer odejít?
- E.: Je třeba zajít k přátelům...ne, něco jiného, jiný důvod tu je, ale jaký?
- Dr. F.: Budu počítat do tří, pochopíte. Jeden...dva...tři. Oč jde?
- E.: (s úsměvem) Naši přátelé, kteří se právě sezdali, vrátí se ze svatební cesty a nastěhují se do mého nového domu, tak nás pozvali...Dokonce řekli, abychom přivedli i děti, že je uloží do horní místnosti...a že by byli rádi, kdybychom přišly obě.
- Dr. F.: Byli také ještě jiní pozváni na ten večer?
- E.: Oh, ano! Víte, je to...není to nic než vesnice, kde se všichni znají. Budou tam také jiné děti, tak se všechny rozloží na matrace na zem nahoru a děti tam budou spát. Ale ona tam nechtěla jít (sarkasticky!) Ba! Všichni vědí, že ona nikdy nikam nechodí.
- Dr. F.: A co říká, ona, že tam jdete vy?
- E.: Oh, nechce, abych tam šla, jenže...ona mě nechce nikdy nechat vyjít z domu. (Velmi vzrušeně.) Zůstává pořád sama...bručavá a sklíčená. Tvrdí, že měla špatný den a že nechce zůstat sama.
- Dr. F.: Není tam někdo, koho byste ráda viděla ten večer? Nikdo, s kým byste se ráda shledala? (Eliška, - zdá se, vzpomíná.)
- Dr. F.: Budu počítat do tří. Jeden...dva...tři.
- E.: Ne. Napadá mi jméno David, ale je to...hm, nevidím nikoho přednostně.
- Dr. F.: Pokročte trochu v času a podíváme se, jaké si vezmete šaty a jak se připravujete. (Počítá do tří.)

Co vám přichází na mysl?

E.: Ó, Bože! (Hryže se do rtů.)

Dr. F.: Co se děje. Mrzí vás něco? (Ticho.)

Dr. F.: Chcete mi to říci?
(Eliška vrtí záporně hlavou.)

Dr. F.: Proč ne? Pokyvujete hlavou. Můžete se mnou o tom mluvit. Jsem lékař. Mohu všechno slyšet. Mluvte beze strachu. (Hluboký vzdech.)

Dr. F.: Budu počítat od jedné do pěti a pak vám bude snazší se mi svěřit. Jeden...dva...tři...čtyři...pět...

E.: Oh...právě jsem měla předtuchu...co se stane. Je to jen špatný dojem.

Dr. F.: Kde se nacházíte v této chvíli?

E.: Na schodišti, stoupám do svého pokoje...a co, měla jsem pouze...je to jen hloupý dojem...víte, že člověku občas všelicos podivného napadne... Pociťuji prostě, že bych tam neměla jít.

Dr. F.: Když mluvíte o "hloupém dojmu", co tím chcete říci? Že vás napadají myšlenky nebo...

E.: (Přerušuje) Ano.

Dr. F.: Vysvětlete mi to.

E.: Oh!...

Dr. F.: Na co jste myslela?

E.: Nu, dobrá, jak jsem stoupala po schodech, abych se dostala do svého pokoje...ve chvíli, kdy jsem se chystala otevřít dveře...byla jsem zachváčena hrozným pocitem strachu...no...že bych tam neměla jít...pojala mne hrůza...že nemám...a přece nemám důvodu, proč bych neměla jít ke svým přátelům.

Dr. F.: Máte často takové dojmy, jako je tenhle?

E.: Ne, opravdu ne, hm...

Dr. F.: Nechtěla byste mi říci něco o tomto dojmu?

E.: Opravdu, je to hloupé....je to...je to...je to

bezpochyby proto, že ona nechce, abych odešla...neděla nic jiného, než mi to opakovala po celý týden...a je to...nedá mně pokoje ani minutu...opravdu nevidím důvod, proč bych tam nešla.

Dr. F.: Pokročte dále v čase...a až dopočítám do pěti, budete se oblékat. (Počítá.) Co se děje?

E.: Děti jsou v mém pokoji a hrají si na mé posteli... dívají se, jak se oblékám a baví se...rády by šly se mnou...ach...(Její hlas se zněžňuje.) Ráda bych je s sebou vzala...Měla bych je vzít. Ona je nesnesitelná.

Já...já se oblékám. Prosím...upevňuji si svůj korset a John starší mně pomáhá ho zašněrovat a je mu to k smíchu (Směje se). No...a teď...se budu česat...a končím s oblékáním.

Dr. F.: A jak se rozhodnete o dětech?

E.: No, mně...mně se zdá, že bych je raději měla vzít s sebou...jdu dolů, abych si s ní o tom promluvila. (Rezolutně.) Zaručeně by se dobře pobavily...byly by tam s jinými dětmi...Jsme tak daleko od vesnice...nevidí tak často své malé kamarády...ráda bych si je odvedla.

Dr. F.: Až napočítám do tří, vzpomenete si na chvíli, kdy mluvíte se svou švagrovou. Jeden...dva...tři. Co se děje?

E.: Ona je v kuchyni. Tváří se, jako by byla zaměstnána, protože je rozhněvána (Hluboce oddechuje.) Oh!...Ne, nechce, aby děti šly na ten večírek...také nechce, abych tam šla já...Nikdo nemá odejít...Hned se ptám, proč se tak rozčiluje. Prostě z čisté umíněnosti...nemá k tomu jediného kloudného důvodu. Prostě rozhodla, že děti nikam nepůjdou, a dost...To je čistá nevěle.

"Ony se teď vykoupu a půjdou do postele." Rozhodla, že děti nepůjdou, toť vše. (Rozporně:) Opravdu to od ní není hezké!

Dr. F.: Do tří bych chtěla vědět, co děláte ve chvíli svého odchodu. Jeden...dva...tři. Co se děje?

E.: Jsem pod verandou...Hm...Ach tak: David má pro mne přijet...Hm...bydlí v sousední farmě...Naposledy se pokouším ji přemluvit, aby šla se mnou...(Hluboký povzdech)...Nemohu se zbavit dojmu, že bych ji neměla opustit...a pak jsme si řekly nashledanou jako obvykle.

Dr. F.: Čím vás David odváží? V jakém voze?

E.: Na káře...na své vlastní.

Dr. F.: Je s ním ještě někdo?

E.: Ne, jen my dva. On...bydlí v sousední farmě...je sám se svým otcem a obdělávají své pozemky...otec je velmi stár...Jsme sousedé už tak dávno, že už ani nepamatují od kdy.

Dr. F.: Nyní do tří se přeneste na ten večírek. Jeden...dva.. tři...Co se děje?

E.: Jsme ve společenské místnosti, všichni jsou tam. Všichni jsou veselí...večírek je velmi zdařilý... všichni se baví. Zpívá se a tancuje se.

Dr. F.: A vy? Také se bavíte?

E.: Oh, ano...Víte, jsem učitelka a znám všechny...všechny děti...ty se také baví...Myslím, že si rozpomenou na celý ten večírek.

Dr. F.: Dobře. Raději bych se nyní dověděla, zda si budete moci oživit nejdůležitější chvíli večírku až dopočtu do tří. (Počítá do tří.) Co vidíte?

E.: Jsem ještě na večírku...Já...my jsme se zdrželi velmi dlouho a chystáme se odejít. Bude asi půlnoc nebo jedna po půlnoci...přijíždíme nyní sami k domu. (Hluboký povzdech.) Trochu se bojím vrátit se domů.

Dr. F.: Proč pak?

E.: Ten zlý dojem nezmizel. Neměla jsem ji nechat

samotnou. Byla tak smutná.

Dr. F.: Dobrá, podívejme se nyní, zda se něco nestalo během zpáteční jízdy vozem...něco, co by bylo důležité, abychom to věděli...Jeden...dva...tři...Na co si vzpomenete?

E.: No...David mě požádal, abych si ho vzala. Táži se sebe, proč jsem na to zapomněla. (Mluví jen tak mezi zuby.)

Dr. F.: Co říkáte?

E.: Ale ne, to není důležité. Nejsem do něho zamilovaná. Je to přítel...nechci se s ním vdát. Nechci se vdát za nikoho. Diskutujeme o tom, David a já. Myslím, že není do mne zamilován. Co si vsutku přeje, mít společníci. Jeho otec je stár a ...David potřebuje družku.

Dr. F.: Co jste mu na to řekla?

E.: Vysvětluji mu to. Myslím, že není třeba, abychom se vzali jen proto, abychom byli manželé...Tomu rozumí. On..on...se cítí sám a já mu říkám: "Zůstaňme prostě Přáteli." To je vše. Přesto mne jeho přání překvapilo. On se asi cítí velmi osamocený.

Dr. F.: Budu počítat do pěti a vy se přesunete k další události. (Počítá)

E.: O. K....dobře (Její dech se zrychluje.) David se vrátil k sobě domů. Slyším někoho, kdo spěšně prchá. Je tma...noc bez svitu měsíce....jsem pod verandou sama....doma...vstupní dveře jsou otevřeny...Uvnitř se něco strašného stalo...na zemi leží pohozená panenka. Panenka má kučeravé vlásky...je to...já jsem v obývacím pokoji. Hm...ptám se, co se stalo. (Vypadá ustrašeně.) Tady je schodiště. Svíčka zmizela. Jsem bez světla. Necháváme vždycky svíčku u...na stole poblíž hlavních dveří a tohoto večera tam není...Je tam...tam...Jdu na schody (dlouhý vzdech)

...a stoupám (mocně se chvěje).

Dr. F.: Kam míníte dojít?

E.: Jsou tu dveře na půdu.

Dr. F.: Pokračujte.

E.: (dlouhé ticho) - To však není půda, to je můj pokoj.

(Hluboký vzdech, chvěje se.) Stoupám...jsem na schodišti...a schody jsou vlhké...jsou mokré.

(Šeptá.) Je to krev. (Znovu se chvěje.)

Dr. F.: Co vám připomíná ta krev?

E.: (Zakrývá si oči) - Nemohu na to pomyslet...já...

Dr. F.: Co pocítujete?

E.: Náběh na zvracení!

Dr. F.: Dobrá...pokračujte!

E.: Tedy...dojdu až nahoru a...dveře jsou zavřené...zavřené.

(Šeptá.) **Nemohu** ty dveře otevřít. (pláče.) Nemohu otevřít ty dveře. Snad se mi to za nějakou minutu podaří. Je nutno je otevřít. (Dlouhé mlčení.) Zůstávám přede dveřmi... moc se bojím...Není slyšet žádného hluku v domě! Víím však, že jsem ty dveře už otevřela. Proč jsem je v té chvíli nemohla otevřít? (Svírá opěradla křesla.)

Dr. F.: Podaří se vám to. Přála jste si k tomu minutku a minuta ještě neuběhla. Zhluboka dýchejte, velmi zhluboka, pěkně hluboce, zhluboka.

E.: (Je slyšet, jak hluboce dýchá.) Nemohu.

Dr. F.: Ale ano, můžete. Vy jste to už dávno učinila. Nyní to můžete zkusit.

E.: Já však vím, co je za dveřmi!

Dr. F.: Otevřete je. Co si myslíte, že je za dveřmi? Co je za dveřmi?

E.: (Sténá.) - Všichni...všichni byli pobiti...v domě.. nemohu se znovu na to dívat. (Její tělo padá nazad.)

Dr. F.: Ale můžete. Je to nutné.

(Eliška propuká v pláč.)

Dr. F.: (ji bere za ruku a laská jí.) Nejste úplně sama. Jsem tam já u vás.- Otevřte dveře a řekněte mi, co vidíte. Zachovejte klid. Uvolněte se. Je to velká chvíle, vaše velká šance.

E.: (vzchopí se a hledí znovu před sebe): Dobře... nebudu hledět ke svým nohám.

Dr. F.: Udělejte, co se vám jeví snazší. Jak jste na tom nyní?

E.: Otevřela jsem...Vrazila jsem do dveří a ony se otevřely. (Srdcervoucí dlouhý vzlykot). Ona naráží na něco..

Nepřestává tlačit na dveře...a matka...dveře vráží do hlavy matčiny...a hlava se kutálí (Je téměř

neschopna pokračovat v řeči). Tady...tady je matka (vzlyká)...a její tři děti jsou roztrhány na kousky...

jejich ruce a nohy...nemají už hlavu...všude je krev...Dívají se na mě...neustále se na mne dívají.

A pak jsem začala zvracet a nevěděla jsem, kam se podít,

nedokázala jsem ani najít dveře, abych vyšla...A ta...

ta hlava se na mne pořád dívá...a místnost páchne

krví...Oni je rozkrájeli. Rozpárali jim břicha. Propíchlali je noži. Vypárali jim vnitřnosti...

rozkouskovali je. (Dusí se.) Všechno v místnosti

je demolováno...Omdlela jsem a pak jsem zvracela.

Kdo mohl tohle udělat? Kdo se mohl takového něčeho dopustit! (Zděšený vzhled...vzlykot...zakrývá si tvář.)

Dr. F.: Co vám přichází na mysl?

E.: Její muž...můj bratr...není schopen něco takového udělat...(Bez ustání vzlyká.)...Jak se toho mohl

dopustit? ...Je to neuvěřitelné...ale...ne! (Potřásá hlavou.)

Dr. F.: Uvolněte se.

E.: (po dlouhém mlčení): To nemohl on udělat.

(Rezignovaně.) Nebylo tam nikoho jiného...Vrátila jsem se do domu..

slyšela jsem ho utíkat...přiběhla jsem...panenka tam ležela a všude po schodech byla krev. (Nemůže se ubránit

vzlykání) Raději jsem neměla...proč jsem odešla? (úspěšně prosí.) Jak nyní mohu odejít?

Dr. F.: Kde se nacházíte?

E.: Jsem v přízemí.

Dr. F.: Jste sama nebo je tu ještě někdo?

E.: Jsem sama. (Zdá se vyčerpána.) Je absolutně nutné, abych zašla do vesnice. Naše farma je osm kilometrů od ní vzdálena.

Dr. F.: Přejete si odejít? Nechcete tam zůstat s...

E.: Nechci tam zůstat. (Téměř s dětským tónem.)

Dr. F.: Dobrá, uvidíme, co se stane.

E.: Neděje se nic.

Dr. F.: Co děláte v této chvíli?

E.: Je mi pořád na zvracení v těch čtyřech stěnách místnosti...pokouším se prostě odejít...Raději bych byla, kdybych byla nikdy do toho domu nevešla.. Ztrácím hlavu...a...(noří se do křesla.)

Dr. F.: Zahlédla jste toho, kdo utíkal? Řekla jste, že jste ho slyšela utíkat přes les.

E.: Slyšela jsem ho vycházet v běhu zadními dveřmi a mizet v lese ve chvíli, kdy jsem přicházela a hm...nikdo jiný tam nebyl...Jsem si jista, že se nikdy nevrátil.. a vím též s určitostí, kdo to byl...(Zdvihá hlavu a utírá si oči.) Byl to můj bratr.

Dr. F.: Co rozumíte tím "nikdy se nevrátil":

E.: Nikdy se nevrátil do kraje. Nikdy jej nevyhledával. Nikdy se nevrátil. (Hluboký vzdech.) No a ...to je vše. Více o tom nevím.

Dr. F.: Proč udělal něco tak hnusného?

(Prodloužené mlčení.)

Dr. F.: Z jakého důvodu, myslíte?

E.: Jediná myšlenka, která mi napadá, že byl opilý.

Dr. F.: Opíjí se často?

E.: Ano...Nyní vycházím na verandu.

Dr. F.: A potom?

E.: Jdu do vesnice.

Dr. F.: Jak se tam dostanete?

E.: Pěšky.

Dr. F.: Za úplné noci?

E.: Ano, ano.

Dr. F.: Svítí měsíc?

E.: Ne...je velmi temná noc.

Dr. F.: Máte strach?

E.: Jsem nemocna. Nemám strach. Nikdo na světě mně nemůže nic udělat...nic hroznějšího, než to...Byla bych ráda, kdybych jim to nemusela říci.

Dr. F.: To znamenalo dlouhou cestu.

E.: To nic není...to je to nejmenší, co jsem mohla u dělat.

Dr. F.: Dobrá. A co se děje nyní?

E.: Prostě jdu...jdu. (dává se znovu do pláče.)

Dr. F.: Kolem páté budete ve vesnici. (Počítá.) Co tam děláte?

E.: Jdu k šerifovi.

Dr. F.: Ano?

E.: Vstupuji tam a ...(Vrtí hlavou.) Nejsem schopna mu říci, co se stalo.

Dr. F.: Řekněte to mně...mně.

E.: Jsem v jeho kanceláři a...nyní když tam jsem...nejsem s to mu vysvětlit, co se stalo.

Dr. F.: Šerif se vás táže?

E.: Nuže, chtěl vědět, proč jsem od krve...a pak jsem mu řekla, že nejsem s to mu to vysvětlit, ale, že je

třeba, aby šel na farmu...nepůjdu s vámi...nemohu se tam vrátit...A pak přichází jeho žena, pouští mě do bytu, čistí mně a ukládá mě do postele...a volají lékaře.

(Sténání.)

A, ó dávají mi sklenku whisky, ona si usedá k posteli...a pak přichází lékař, prohlíží mě, říká, že to nic není...

Nato zůstávám v posteli a chce se mi umřít...nemám chuť dále žít. Je však...je toho zapotřebí...koná se výslech...kladou mi otázky.

Dr. F.: Kdo vede výslech?

E.: Šerif.

Dr. F.: Vyslýchá vás, Sarah? Klade vám mnoho otázek?

E.: Oh, ano. Táže se mne...konečně ví, že jsem ten večer byla ve vesnici. Klade mi však otázky a já odpovídám.

Říkám jim co vím a tím to končí...odcházím.

Dr. F.: Ptali se na vašeho bratra?

E.: Ano.

Dr. F.: Co se ptali? Jaké kladli otázky?

E.: Chtěli vědět, kde se nachází.

Dr. F.: Co odpovídáte?

E.: Řekla jsem jim, že pokud vím byl zaměstnán na jiné farmě (Velký povzdech.) Ale, pokud vím, v té době tam nebyl. A proto usuzuji, že to byl on, který...Také jsem řekla, že jsem neviděla, kdo rychle utíkal pryč...upřímně, neviděla jsem, kdo to byl...nejsem schopna říci, kdo to je.

Dr. F.: Přesto vás napadlo, že to byl váš bratr?

E.: Má často násilnické záchvaty zlosti.

Dr. F.: Měl vždycky násilnickou povahu?

E.: Zachází velmi tvrdě s domácími zvířaty. Dokázal zabít pětiletého koně. Je to tvrdý člověk, velmi tvrdý, který neví, co je slitování.

Dr. F.: Měl nuž?

E.: Zajisté, ale tady mají všichni nože.

Dr. F.: Co se stalo po výslechu? Už jste se nevrátila na farmu?

E.: Oh, ne.

Dr. F.: Co dělají s těly?

E.: (zoufale): Nevím...myslím, že je pohřbili.

Dr. F.: Nejste si tím jista?

E.: Nebyla jsem při pohřbu...nebyla bych to vydržela.

Dr. F.: Co jste dělala po výslechu?

E.: Zůstala jsem nějaký čas ve vesnici...až lidé...Neměla jsem sílu jít na hřbitov, to pro mne bylo nemožné.
(Hluboce dýchá.) A pak, trochu jsem ztratila hlavu.

Dr. F.: Vysvětlete mi to, můžete-li.

E.: Zdá se mi,...že mě dali do ústavu pro choromyslné.. bylo to hrozné...(Chvěje se.) Nemohu na to pomyslet...Byla jsem tam zavřena po celý zbytek svého života.

Dr. F.: Žádám vás, abyste si na to vzpomněla, až se probudíte. Je velmi důležité, aby si vaše vědomí uchovalo vzpomínku, že jste otevřela dveře od pudy. Neboť vy jste je otevřela...objevila jste všechnu tu hrůzu, která se do vás vryla, a ta vás zavaluje strachem, když se vzdálíte od svých dětí...a když se vracíte večer. Chápete teď, proč pro vás bylo tak těžké zabavit se, když jste byla na večírku, daleko od nich? Měla jste strach, že je najdete zabitě, až se vrátíte ...vzpomínáte si, že jsme o tom mluvily?

E.: Ano, ano.

Dr. F.: A že máte právě tak strach radovat se z milování?
(Eliška přitakává hlavou.

Dr. F.: Jinými slovy, vy se domníváte, že si nezasluhujete mít radost... protože toho dne, co jste se rozhodla

se pobavit, vám se to stalo.

E.: Neměla jsem nikdy je nechat samotné.

Dr. F.: Kdybyste byla bývala zůstala doma, myslíte, že by se bylo nic nestalo? Budťte logická.

E.: Ano...možná, že by byl zabil i mne...ale byla bych se mohla postavit na odpor, rozumíte.

Dr. F.: A vaše švagrová nebyla dost silnou ženou?

E.: Nebyla...Byla jsem jinak stavěná než ona. Nebyla jsem obryní, ale byla jsem silná, protože jsem už jako dívka pracovala v zemědělství...a pak, uměla jsem si poradit s bratrem.

Dr. F.: Myslíte tedy, že kdybyste se tam byla ocitla, že byste byla mohla zabránit tomu, co se stalo?

E.: Ano. Možná, že by mě byl zranil...ale nikoho by byl nezabil.

Dr. F.: Dobře, dovolte, abych řekla tohle: Nebyla jste tam a nebyla jste zodpovědna za to, co se stalo. Je nutné, abyste se osvobodila od té myšlenky jednou pro vždycky, abyste se zbavila komplexu viny. Nemáte důvodu k tomu, abyste se nadále považovala za vinnou. Vy jste nedopustila těch zločinů.

E.: Mám dojem, že ano.

Dr. F.: Kdepak to nejste vy. Nedopustila jste se toho zločinu, a kdybyste byla bývala přítom, protože váš bratr byl hotový blázen, byl by zabil i vás, a bylo by jen o jednu mrtvolu více. Představte si jen tu hroznou sílu, která potřebovala srážet hlavy a demolovat byt. Nic by ho nebylo zadrželo. Měl nůž a vy jen holé ruce. Nebylo tam čím se bránit.

E.: Možná, že mu řekla něco, co ho rozvzteklilo...co já vím. (Dala se znovu do pláče.)

Dr. F.: To se už nikdo nedoví. Důležité je, že byste ho nebyla dokázala zadržet. Byla byste zavražděna i vy, toť

vše. Vy jste přece vskrytu přesvědčena, že je třeba neobyčejné zuřivosti k tomu, aby někdo uřezal hlavy a udělal všechno to, co udělal. A vlastním dětem. Když ho nezabrdila ani láska k vlastním dětem, je pochopitelné, že ani prosby a úsilí jeho vlastní sestry by ho neodradily.

E.: Uznávám to,...ale necítím se proto méně zodpovědná.

Dr. F.: Jste konečně ochotna opustit svůj pocit viny? A věřit, že kdybyste se k nim vrhla, jsouc zraněna, že byste byla také ztratila vědomí a ony s vámi, a že byste si už nebyly vědomy toho, co se stalo?

E.: Přeji si všemi svými silami, aby to byla pravda.

Dr. F.: A nyní, Eliško, táži se vás, může být váš bratr někým, koho znáte v tomto nynějším životě?
(Mlčení.)

Dr. F.: Kým je nyní váš bratr? Počítám do tří...Co vás napadá?

E.: Můj otec.

Dr. F.: A kým je vaše švagrová?

E.: Mou matkou.

Dr. F.: A děti? Znáte je v této nynější existenci?

E.: (šeptá:) to jsou ty mé.

Dr. F.: Co jste právě znovu prožila, má to nějaký vztah k vašemu nynějšímu otci?

E.: Je svou povahou prudký.

Dr. F.: Má vaše matka strach z otce?

E.: Ano.

Dr. F.: A vaše děti, ty také mají z něho strach?

E.: Já, abych řekla...jsem velmi opatrná. Když se otec rozzlobí, vykáži děti pryč.

Dr. F.: Velmi dobře. A nyní víte. Všechna fakta zaujala svá místa, není-liž pravda? Když si připomenete tyto události, až budete doma, neztratíte už klid a

o zůstanete uvolněná. Velice klidná a uvolněná, rozumíte? Ode dneška do příští schůzky budete nabývat svém návratu do minulosti nový ucelenější obraz. Budu počítat nazpátek od desíti k nule a přeji si, abyste se opět stala Eliškou, abyste se plně vrátila k nynější své osobnosti. Ale přineste si sebou vzpomínku na to, co jste právě prožila, má to pro vás nejvyšší důležitost. Dnes jste prokázala mimořádnou odvahu. Musím vám říci, že jste byla obdivuhodná, když jste se odvážila čelit návratu do tak děsivé minulosti. Vždyť bylo tak snadné před tím návratem utéci.

(Počítá od desíti k nule.)

Když se vrátila do přítomnosti, stále však v hypnóze, Eliška mi klade ruce na čelo a sténá: "mám bolení hlavy." (opak by mě podivil!). Sugescí jsem ji zbavila bolesti. Pak jsem ukončila její trans.

měla Podivné! Usmívá se na mne. Vskutku jsme spolu právě prožili dobrodružství. Usedám k ní. Říká mi, že pořád strach z otce, který hodně pije. Vzpomíná si na scénu, při které ji uhodil, "...ale dnes nemám dost sil k tomu, abych vám o tom řekla více. Nepřeji si nic jiného, než se dnes uklidit do postele na celý den."

Zdvihá se a praví:

uhádly. - V každém případě zítra budeme vědět, zda jsme

- Co tím myslíte?

Pak mi vysvětluje, že má jít do divadla v San Francisku s manželem a má už z toho týden strach. Než jsem ji nechala odejít, žádala jsem ji, aby manželovi řekla o tomto návratu do minulosti, ale aby o tom nic neříkala dětem. Chtěla jsem zajistit, aby nic nepokazila, i když se cítí nyní být jista, že se zbavila svého komplexu. Nadto jí doporučuji, aby si sepsala všechny aspekty nynějšího svého života, které byly ovlivněny předešlým životem Sarah.

Při následující schůzce se Eliška na mne odvážně smála, byla oblečena v elegantních šatech z indické potištěné látky a oznámila mi, že se cítí být ve velké formě.

Pochválila jsem jí její šaty.

- Sama jsem si je stříhla a už se pouštím do dalších. Vůbec se nestydím být tolik dekoltována, řekla mi, ukazujíc mi volán, který lemoval šat.

Podotkla jsem, že jí to muselo dát mnoho práce.

Usadila se do křesla a upřeně se na mne dívala několik vteřin s chladnokrevným vzezřením. Pak se její tvář uvolnila a ona se na mne vrhla se zřejmým uspokojením:

- To je úspěch! Chris a já jsme šli do divadla v San Francisku. Velmi jsem se pobavila bez strachu o děti. A při návratu vešla jsem přímo do domu aniž jsem si uvědomila, co dělám.

Ani mně nedopřála času k tomu, abych jí řekla, jak jsem tomu ráda, a už mi podávala samé dobré zprávy:

- Musela jsem jít pro dceru další večer do sousední knihovny. Bylo však třeba abych nechala oba chlapce úplně samotné.

Na chvíli se odmlčela.

- Nuže, učinila jsem to!

Nechala své děti samotné asi půl hodiny poprvé ve svém životě. Řekly jí potom, že měly trochu strach. Vysvětlila jsem jim, že je to nepochybně proto, že byly po léta hýčkány. Zdá se mi rovněž, že jejich podvědomí si vzpomíná na určitou dobu, kdy byly ponechány samy snad před stovkou let, že se jim to stalo osudným!

Rozmlouvaly jsme o tom. Má jim Eliška říci o předešlém životě, který spolu žily? Nakonec jsme se toho vzdaly z řady důvodů. Terapeutka, která ošetřuje její dceru, je na cestách. Snad i ona potřebuje se věnovat svým dětem, aby se jejich citový život neudusil. Nebo bychom s tímto záměrem měly s dětmi promluvit? Možná, že by projevily daleko větší odolnost než jejich matka vůči násilí, které na nich bylo spácháno. Věc bude pro ně nepochybně nepříjemná. Bude třeba jim potom věnovat mnohem více času než mi to teď dovoluje má agenda. Víím, že nebudu mít kdy na nové pacienty dříve než za šest měsíců, přinejmenším. Ne, je lépe vyčkat.

Eliška přinesla dva velké listy plné poznámek, ve kterých puntíčkářsky zaznamenala paralelu mezi existencí Sarah a její; byla to pozorování a závěry. Připojila k nim pozorování o dětech a o způsobu, jakým by mohly být zatíženy. Začla číst:

- "Má první deprese začala, když jsme pojali záměr opustit Kalifornii. Velice jsem toužila po tom, abych mohla žít na Východě, a ta oblast se mně vždycky líbila. Deprese se vážně zhoršila, když jsme se konečně usadili v Pensylvanii. Cítila jsem se jako ve vyhnanství; myslela jsem, že bych se mohla vrátit do Kalifornie, když by to bylo nutné, a kdyby mne maminka potřebovala. Ještě jako dítě jsem se stala ochránkyní matčinou. A jsem jí pořád! Mnohokrát, když jsem byla starší, musela jsem přispěchat matce na pomoc, abych ji chránila před otcem. Přesto ho mám ráda, ale zároveň se ho bojím. Jsme si navzájem velmi blízcí. Tatínek mi vždycky říkal, že jsem jediná, která ho chápe. A bylo to ještě pravdivější, když došlo k násilné scéně."

Zastavila s a položila listy na kolena.

- Můj otec byl vždycky alkoholik.

Pokračovala s očima plnými slz:

- Zažívaly jsme velmi hrozné scény. Nejhorší, na níž si vzpomínám, pochází z mého dětství. Mohla jsem být tehdy dvanáctiletá nebo třináctiletá. Otec se v noci nevrátil. Bylo brzy ráno. Byla jsem ještě v posteli. Otec začal svádět vinu za něco na matku a napadl ji. Pak jí vyhrožoval, že ji zabije. Přiběhla jsem a řekla jsem, že jestliže nás má dost, aby se odstěhoval! A nikdy se už nevracel! Ječela jsem při tom. Byl z toho jako zbitý. Podíval se na dveře a odešel. Řekla jsem matce, aby se s ním vůbec nestýkala. Vrátil se až za několik dnů. Týral nás! Poničil dům! Všechno rozbil! Pak se přestěhoval do jiného státu.

A se zaťatými pěstmi a se sevřenými rty dodává:

- Ona ho znovu vyhledala!

Navrhuji Elišce, aby zavřela oči a uvolnila se na několik okamžiků. Působím na ni uklidňující sugescí a odvádím ji do skutečnosti.

Ona pak se chápe znovu svých záznamů:

- "Nyní bych vám ráda řekla o dětech," pokračovala. "Marek je třináctiletý, jeví určitý neklid, je-li sám večer v místnosti v prvním poschodí. I když nahoře někdo spí, zachovává si dojem, že je sám. Dcery nemohou snést, aby jim někdo mířil na hlavu, zvláště ne mezi oči."

Vysvětluji jí, že je to klasický případ: Byl-li někdo v minulém životě těžce raněn do hlavy, a zvláště, způsobilo-li to jeho smrt, reaguje stejným způsobem. Žádám ji, aby pokračovala v četbě.

- "Dcery dovedou odhadnout náladu mého otce. Také si jej dovedou naklonit. Marek je přímější, ale vůbec nedůvěřuje duševním stavům svého dědy. Nenechávám je nikdy samotné s ním, i kdyby to bylo jen na chvíli. Uvědomila jsem si poprvé tento týden, že to tak dělám už dávno."

"Jsem ještě stále ochromena, že to poznání bylo tak snadné!

V následujícím týdnu se dostavila v šatech hýřících květy, které prozrazovaly její radostnou a srdečnou náladu. Celá rodina se šla podívat na letecký míting, který je velmi zajímavý. Rodiče při té příležitosti s nimi strávili víkend.

- Něco se ve mně změnilo, řekla mi. Pozorovala jsem otce a matku po celý víkend. Už nejsem tak úplně jejich dcerou. Už ne tak plně jako před tím, upřesňovala svou řeč s vážností. Byla jsem svou matkou vždycky klamána. Řekla jsem jí o svém návratu do minulosti. Nechtěla tomu věřit. Ani nechtěla, abych ve výkladu pokračovala. "Zapomeň na to," radila mně. Uvědomuji si nyní, že ona sama zůstala trčet. Nemohu tedy doufat, že mi porozumí. Není už mezi námi ten pravý dřívější vztah. Část mého života je mi odňata. Pokud se týče mého otce, nejraději kritizuje jiné. Když jsem byla dítětem, nikdy jsme nebyli na nějaké přehlídce, v divadle, na výletě. Nic! Ztrávil větší část posledního víkendu tím, že kritizoval lidi, protože je viděl fandit.

Oživila, když mně oznámila:

- Předě mnou se otevírá nový obzor. Až dodnes jsem modelovala svůj život podle toho, jaký jsme vedli u rodičů. Byla jsem zmatena, když jsem náhle pochopila, že se s tím vzorem neshodují. Šli jsme znovu na letecký den. Bavila jsem se jako blázen. Jak je smutné pomyslet, kolik let jsem ztratila!

Ptám se jí, co pociťuje, když myslí na svůj návrat do minulosti nebo když o něm mluví. Odpovídá mi, že hrůzoplňné detaily už jí tak nedojímají. Dívá se do prázdna a odpovídá snivě:

- Problémy, které zůstaly nevyřešeny, se ponenáhlu, jak se zdá, začínají urovnávat. Cítím se skvěle. Je mi daleko lépe v té mé kůži. Ještě nastávají malé výkyvy. Ale Chris zpozoroval, že jsem klidnější. To se nedá vysvětlit. Všechno probíhá uvnitř.

Vrhla jsem pohled na malé kyvadlové hodiny křesla na malém týkovém stolku. Mám ještě dvacet minut času před sebou.

- Dovolila byste mi, abych si pořídila záznam ohledně své váhy? ptala se mně.

Přijímám a uvádím ji do hypnotického transu. Žádám ji, aby si představila, že se dívá na váhu, jejíž ručička nepřesahuje šedesát kil, její normální váhu, radost, jakou bude mít při pohledu na jednotlivé části těla. Ukončila jsem trans s přáním, aby strávila týden příjemně.

Potřetí za tři týdny Eliška přišla na schůzku s novou toaletou, šaty na slunce, modré a bílé, bílé sandály. Dokonce se dala učesat!

- Jsem opravdu změněná. Zamluvila jsem si místa na dvou až třídní cestu. Už mě to vůbec nezneklidňuje. Řekla jsem dětem, aby se připravily, že půjdou ke kamarádům na víkend. Ale co mě překvapilo nejvíce, jak jsem se chovala vůči nim. Starší dcera vypadala umučeně, ale já jsem jí neustoupila. Ani jsem se nerozčílila, ani nevynervovala.

Úsměvná, zřejmě nadšená, pokračovala:

- Je to vskutku fantastické! Už se ani nedivím, jak to bylo snadné. Už nemám pocit viny. Já dnes řídím hru, tedy, až dodneška se mnou děti dělaly co chtěly. Doslova jsem se vyčerpávala obvazováním jejich škrábanečků na jejich sebelásce.

Svěřila se mi, že už se neobává omylů, už jí nevadí. Podtrhuje:

- Proč bych neměla právo na omyl jako všichni lidé.

Přešla na jinou záležitost, pustila se do svého sexuálního života, který se den ze dne zlepšuje. Pak dodává:

- Víte, že jsme z něho měli velkou radost dříve než se narodily děti. Záležitosti lásky mne tehdy nezastrašovaly. Pak jsem se však nedokázala už odevzdat, když už tu byly děti. Pořád jsem měla uši obrácené k nim. (A s úsměvem mi oznamuje:) Ta cesta bude dva dny líbánek. A sázím jednu k tisíci! Shodila jsem tři kila za týden! Stála u mého stolu ve chvíli odchodu a řekla mi:

- Víte, k prvním dnům po návratu do minulosti se už nevracím. Mé city se změnily. Poprvé tak daleko, kam až sahá má paměť, беру věci do svých rukou. Jsem pořád toutéž osobou, ale mé chování je úplně jiné.

Je tomu teď už šest měsíců, co Eliška přišla do mé ordinace poprvé. Prožívat s ní tuto zkušenost bylo krušné, vzrušující, plné napjatého očekávání a krajně blahodárné pokud mě se týče. S nejhlubším zájmem jsem sledovala, jak lehce se rozvíjí průběh jejího dramatu. Mám ji nyní velmi ráda. S radostí jsem se dověděla, že zanechá našich schůzek na celý měsíc. Má

v úmyslu popřát si týden sama na Havaji a další tři týdny strávit dovolenou s Chrisem na "malých prázdninách". Pak budeme spolu pokračovat v práci, dokud se úplně nezbaví strachů a úzkostí a dokud se nebude cítit ve své kůži. Podle mého názoru však už půjde jen o pouhou vyčistňovací akci. Nejhorší je za námi.

5. "Na palubě všichni mají hlad."

Obličej Williamův je červený a svraštělý, když si sedá přede mne do výkyvného křesla. Jeho problém bije do očí: asi padesát kil navíc! Nemůže utajovat ani jediné kilo ze svých 110, protože jeho malá postava - měří 165 cm - mu to nedovoluje. Kdyby nebyl tak tlustý, byl by to hezký chlapec, asi třicetiletý. Staví na odívání módní vous milovníků s určitou elegancí.

Zadýchává se při svém rezignovaném hlasovém výrazu a vysvětluje:

- Byl jsem tlusté děťátko a zůstal jsem tlustý až do patnácti. Pak se tloušťka začala zvětšovat, až jsem dospěl k dnešní váze, která poznamenává všechny moje záležitosti.

Během několika let byl jen korpulentní. Pak jeho kila přibývala. Se svými devadesáti kily vstupoval v osmnácti letech na universitu. A do rodiny, která hlídá svou váhu, nikdy nezapadl.

- Dieta se pro mne stala druhou přirozeností. Potíž je v tom, že dodržovat ji je pro mne absolutně nemožné, - dodává. - Stává se, že jím dokonce jídla, která nenávidím, překvapuje mne, že očima hltám chladničku přinejmenším desetkrát za večer. Je to neustálá bitva, abych nepodleh.

Několik týdnů před naší první schůzkou William začal s novou dietou, která se mu zdařila. Zdůrazňuje:

- Klesnout vahou pod 90 kilo bylo by pro mne ideální, ale už po léta se nemohu dostat pod 93. Nic nepomáhá, ani akupunktura, ani pilulky, ani tabulky se seznamem jídel podle kalorického obsahu nebo dieta.

Jako všichni obézní, William je odborníkem v oboru diet.

Pak mi vysvětluje, proč se se mnou přišel poradit: Je náchylný téměř ke všem druhům alergií a je astmatikem od narození: podrobil se všem klasickým testům a nyní medituje. Je alergický na drůbeží peří, na srst kočky a srst jiných domácích zvířat. Vypočítává mi dlouhé seznamy alergií, ale zjistil, jak praví, že vůbec není alergický na srst divokých zvířat. Není to divné?

Ptám se ho přirozeně, zda se vznik těch alergií neváže na nějakou příhodu, která se mu stala. Kdyby tomu tak bylo, mohl by počítat s tím, že pomocí hypnoterapie by se toho zbavil. Rozhoduji se vyčkat a nechat ho přijít ještě jednou, dříve než ho budu hypnotizovat. Nechci riskovat, abych mu něco nevsugerovala, a nechci ho odradit, když ho má hypotéza nepodpořila.

Rozloučila jsem se poté, když jsem ho naučila autohypnóze, a odnesl si pásku, aby se mohl doma nacvičit. Dali jsme si schůzku na příští týden, a pak mne opouští, řka:

- Slíbil jsem si tentokrát, že vydržím, dokud se vahou nedostanu pod 65 kil.

Následujícího týdne William mi hlásil, že věrně poslouchal záznam několikrát za den.

- Už se opravdu cítím mnohem klidnějším, praví. A jsem si jist, že mé napětí se zmenšilo. Zdá se mi, že se pořád více nořím do hypnotického transu pokaždé, když poslouchám vaši pásku. Je to normální?

- To přesně odpovídá stanovenému cíli, říkám mu. Brzy bez záznamu budete schopen zavřít oči a říci si: "A nyní se uvolni, Williame," a záhy budete hypnotizován. Pak budete schopen navodit sugesce, které budou mít důležitost - pro vaši váhu, abyste zůstal klidný před naším rozhovorem a abyste utišil bolest. O tom budeme podle libosti mluvit později. Dnes se dejme do práce.

Na můj povel William okamžitě sklouzl do hypnotického transu. Ptala jsem se ho na jeho obezitu. Pomocí signalizace prsty jeho já mi vysvětluje, že jeho problém nadváhy je podvědomého původu a že má různé příčiny. První se váže na jeho narození. Sugeruji mu, aby se vrátil do chvíle svého narození, a vysvětluji mu, že až napočítám do pěti, zažije ten okamžik...Při pěti se jeho tvář sraštila, jeho tělo se svíjelo v křesle.

- Má hlava! sténal. Mačkají ji. Mám dojem, že mě rozdrťí...Oh!...má hrud! Ooch! slyším křik...matčin...oh ne!...má matka křičí.

Uklidňuje se po tomto znovu-narození. Dávám mu na srozuměnou, že to není jeho chyba, že matka trpěla, a radím mu, aby se zbavil komplexu viny, kterou v tomto ohledu má. Pak ho zavádím do přítomného času a ponechávám ho zcela ve stavu hypnózy. Ptám se ho na jinou událost. Jeho podvědomí pomalu odhaluje, že tato událost se přihodila v minulém životě. Tento týden však on není schopen z toho více snést. Žádám ho, aby se

podvědomí připravilo na to, že se příští týden za tím účelem sejdem. Jeho přitakající prst se zdvihá, aby ukázal, že jeho podvědomí je ochotno spolupracovat.

V následující seanci nechávám Williama sestoupit do minulosti, která má vztah k jeho problému nadváhy. Jeho tělo se začíná chvět. Jeho hlas je tak slabý, že ho slyším jen s námahou.

W.: Moře je klidné...ani větříku...není co jíst. Všichni na palubě mají hlad...a někteří jsou nemocní.

Dr. F.: Tedy všichni jsou nemocni a mají hlad?

W.: Ano...kurděje.

Dr. F.: A vy, jak se vám daří?

W.: váhavým hlasem: Mám hlad.

Dr. F.: Už dlouho jste nejedl?

W.: Zbývá nám trochu jídla, ale je to jen ovesná kaše nebo něco tomu podobného.

Dr. F.: A to nepostačuje?

W.: Ne.

Dr. F.: Zhubl jste hodně?

W.: Ano...Nevím, kolik kil jsem ztratil, ale ruce mám hubené, kosti by se daly na mně spočítat...zemřeme hlady.

Dr. F.: Zneklidňuje vás to?

W.: Ano...sice jsem nikdy nevěděl, kolik vážím, ale...

Dr. F.: Dříve jste byl úplně zdravý?

W.: Ano.

Dr. F.: Řekněte mi, co se děje, co vidíte kolem sebe.

W.: Řekl bych, že lůžka lodního mužstva před'ová nástavba lodi...Jsou tam hoši na visutých lůžkách a všichni tam prostě leží.

Dr. F.: Jak vy se cítíte?

W.: Jsem nemocen...Mají vpadlé oči.

Dr. F.: Zemřel někdo hladem?

W.: Ano, zdá se.

Dr. F.: Kde se nacházíte?

W.: Jsem na palubě lodi.
Dr. F.: Jak se nazývá?
W.: Sally.
Dr. F.: Sally? Nemá ještě další jméno?
W.: Ano.
Dr. F.: Jaké?
W.: May...Sally May.
Dr. F.: Kde jste v této chvíli?
W.: Na Atlantiku.
Dr. F.: Kam plujete?
W.: O tom nic nevím.
Dr. F.: Odkud jste vypluli?
W.: Z Ameriky.
Dr. F.: Ze které části Ameriky?
W.: Z Nové Anglie.
Dr. F.: Ve kterém městě bydlíte?
W.: V Bedfordě, v Massachusetts.
Dr. F.: Jak se jmenujete?
W.: Tom.
Dr. F.: A vaše příjmení?
W.: Jones.
Dr. F.: Kolik je vám let?
W.: Nejsem příliš stár.
Dr. F.: Je vám méně než dvacet?
W.: Ne, trochu přes.
Dr. F.: O kolik let jste tak přes dvacet?
W.: O jeden nebo dva roky snad.
Dr. F.: Jste ženat?
W.: Ano, myslím.
Dr. F.: Jak se jmenuje vaše žena?
W.: Jane.
Dr. F.: A ve kterém jsme roce?

W.: 17...1781.

Dr. F.: Postupte v čase k nějaké důležité události.
Jeden...dva...tři.

W.: Snědl jsem to. (Nervozně.)

Dr. F.: Co to bylo?

W.: Kuře.

Dr. F.: A kde bylo?

W.: V zásobní komoře na jídlo a pití. (Šeptá:) Bylo určeno pro důstojníky.

Dr. F.: Bylo to živé kuře, které tam hlídali?

W.: Bylo jich tam ještě mnoho dalších.

Dr. F.: Byly tedy rezervovány pro důstojníky?

W.: Ano. (Výraz nevraživosti v jeho tváři.)

Dr. F.: Vysvětlete mi, co jste udělal s tím kuřetem. Jak jste se ho mohl zmocnit?
(Williamův dech se zrychluje.)

Dr. F.: Zůstaňte klidný a uvolněný. Je zbytečné se zneklidňovat.
Jaký dojem máte v této chvíli?

W.: Mám trochu strach.

Dr. F.: Čeho se bojíte?

W.: Snad, že mě objeví. (chvěje se.)

Dr. F.: Jak jste se zmocnil toho kuřete?

W.: Vešel jsem tam potají, když tam nikdo nebyl...Sebral jsem je a odnesl na příd'...jsem si jist, že jsem je musel zabít, ale nevím jak.

Dr. F.: Ohlédněte se, jak jste je zabil.

W.: (Dlouho mlčí.) Zakroutil jsem mu krk.

Dr. F.: A co jste učinil potom?

W.: Oškubal jsem je...zbavil vnitřností holýma rukama..
bylo to hrozné...ten pach vnitřností (grimasa). Chtělo se mi zvracet...konečně jsem je uvařil.

Dr. F.: Jak jste je mohl uvařit?

W.: Já...já nevím.

Dr. F.: Vy si vzpomenete.

W.: Byla tam lucerna...pod plamenem lucerny.

Dr. F.: A jakou mělo chuť to kuře?

W.: Bylo dobré. (Usmívá se.)

Dr. F.: Dobrá. Přejdeme k další důležité události. (Počítá do tří.)
- Co se děje?

W.: Jsem potrestán.

Dr. F.: Chytli vás?

W.: Ano.

Dr. F.: Kdo vás objevil?

W.: Jeden z důstojníků.

Dr. F.: Co vám řekl?

W.: Proklínal mě...pak mě zbil a odvedl mě.
(Lapá po dechu.)

Dr. F.: Kam vás odvedli?

W.: Ke kapitánovi. (Prudce se chvěje.)

Dr. F.: Co se s vámi děje?

W.: (Jeho dech je přerývaný, šeptá (Mám strach.)

Dr. F.: Co se potom stalo?

W.: Řekli mi, že zasluhuji trest...Budu bičován. (Utýraně.)

Dr. F.: Nabuďte klidu, uvolněte se. Počítám do tří...Kdy vás bičovali?

W.: Později...myslím, že druhý den.

Dr. F.: Kdo byl přítom trestu?

W.: Všichni. Celá posádka.

Dr. F.: Na co si ještě vzpomínáte?

W.: Na nic, než že jsem byl bičován.

Dr. F.: Jakého nástroje k tomu použili?

W.: (blízek mdloby) - Devíticasou kočku. (Karabáč)

Dr. F.: Kolik ran jste dostal?

W.: Třicet. (Složí se do křesla, obličej politý potem.)

Bylo zapotřebí řady minut uklidňující sugesce, aby se William dostatečně uklidnil a mohl pokračovat ve výsledku. Odvádím ho do přítomnosti, aby mohl zjistit, co znovu prožívá. Chvěje se, když vzpomíná na hrůzu, kterou pociťoval, když se vetřel do místnosti důstojníků, aby ukradl kuře. Pln údivu uspořádává kousky skládačky. Vzpomínka nade vše hluboko zakořeněná je onen hlad, který ho straší už roky.

Ukončila jsem hypnotický trans. Nedůvěřivě vrtí hlavou.

- Opravdu jsem prožil jeden ze svých minulých životů? Nejsem si tak úplně jist ani tím, že žijeme vícekrát než jednou, vysvětluje mi. Avšak i když pochybuji, neholedbám se úlohou, kterou jsem tam hrál. Je tedy zapotřebí, abych si na tu myšlenku zvykl.

Když přišel následující týden, hned mi řekl:

- V tomto týdnu jsem objevil něco překapujícího. Šli jsme s manželkou do restaurace na večeři, žena a já. A poprvé ve svém životě jsem objednal jídlo, na které jsem měl chuť, a ne proto, že bylo nejvydatnější! Po léta jí jako člověk, který má strach, že zemře hladem!

Říká mi pak o svém zájmu o lodě, o historii námořních plaveb a o vyprávění o ztroskotání. (Pod hypnózou mně prozrazuje, že při jiné příležitosti byl námořníkem ve třech různých existencích.) Tento týden si na něco vzpomněl při svém návratu do minulosti. Tehdy, když Sella May nemohla z místa na širém moři, stalo se to během boje proti britským lodím, několik let po válce za osvobození. Ověřením v historických knihách zjistil, že tento druh námořních bitev byl dost běžný dokonce po roce 1776.

Za hypnózy jeho podvědomí prozradilo, že William strávil většinu svého života na moři a že se dožil značného věku. Ačkoliv už vícekrát hladem netrpěl, zůstal mu nerasmazatelný dojem a pře-trval dobu přes 200 let.

Během další seance hypnotické analýzy William nás poučil, že určité alergie, jimiž trpí, jsou způsobeny citovými poruchami v nynějším životě (tak např. že nesnáší určitá jídla), kdežto jiné pocházejí z předešlého života.

Zatímco byl ještě v hypnotickém stavu, poslala jsem ho za událostmi prožitými v minulém životě, abych se dověděla, odkud pochází jeho alergie proti srsti koček. Znovu jsme se

shledali

s Tomem Jonesem:

W.: Dvě věci...chystal jsem se jíst kuře...když přišla kočka. Také by si byla vzala ráda kus, ale já ji odkopl nohou a ona se dala do hlučného mňoukání. Přišli muži z posádky a překvapili mě při kuřeti. (Lehce zaúpěl.)

Dr. F.: Kočka tedy způsobila, že vás objevili při kuřeti?

W.: Ano...měl jsem strach, že mě objeví. (Jeho dech se zrychluje.)

Dr. F.: A když vás chytili při činu, měl jste strach?

W.: Ne, měl jsem strach z jiné kočky.

Dr. F.: Z které kočky?

W.: Z devíticásé kočky.

Dr. F.: Vysvětlete to.

W.: Je to bič, který vybrali, aby mne potrestali.

Dr. F.: Kolik ran vám jím dali?

W.: (Jeho tělo se bez ustání chvěje.) Třicet ran. Jsou na něm malé kuličky na konci řemíneků a ty velmi rozervou kůži...(Dusí se)...a pak, když to končí, tak vám polévají mořskou vodou otevřené rány. (Je vysílen.)

Dr. F.: Jak se cítíte v této chvíli?

W.: (chvěje se) Mám strach.

Dr. F.: A z čeho máte strach?

W.: Z utrpení.

Dr. F.: Utrpení už přece skončilo, nemáte se čeho bát. Do pěti nabudete klidu. (Počítá do pěti.)

Za pomoci prstů se poučuji, že jeho alergie na peří pochází ze strachu, který měl, když kuře vzlétlo a z nechuti, kterou zažíval, když oškubával zvíře a kuchal je.

Každý den, začínaje první naší seancí, William přesně zapisuje svou váhu do diagramu, kterou jsme si zvykli napřed zkontrolovat. Vyznačená dráha klesá pomalu, ale vytrvale. William ztrácí pravidelně tři libry týdně na váze. Diagram konečně dospěl

na osudnou úroveň 90 kil. Tehdy se stala podivná věc. William u sebe odhalil nezřízenou touhu po čokoládě. Tehdy byl především přitahován potravinářskými obchody a neodolal, aby si nekoupil nějaké ty tabulky čokolády.

- Všem ostatnímu jsem dokázal odolávat, ale čokoláda zmařila mou dietu o 800 kalorií denně.

A trpěl pořád komplexem viny, nenáviděl se a častoval se výčitkami po každém projevu slabosti.

- Nemohu se však udržet, přiznává. Touha po čokoládě je absolutně nepřekonatelná a pochopitelně jedna tabulka nikdy nepostačí.

Rozhodli jsme se napadnout problém čokolády.

Pod hypnózou jsem se ptala jeho podvědomí, zda existuje na úrovni jeho hlubokého já něco, co by bylo příčinou této nenasytné touhy po čokoládě. Přitakající prst se pomalu zdvihá.

- Je to záležitost z tohoto života?

Jeho záporný prst odpovídá. Nařizuji tedy Williamovi, aby se vrátil k velmi staré události, která by měla vztah k jeho chorobné touze po čokoládě.

W.: Ale...jsem ve tmě. Nevidím tam nic.

Dr. F.: Brzy se dovíte, co se s vámi přesně děje.

W.: (smutně) Je mi zima...je noc a je mi zima.

Dr. F.: Co děláte v této chvíli?

W.: Schoulil jsem se do klubíčka, abych se bránil proti chladu. (Chvěje se.)

Dr. F.: Kde se nacházíte?

W.: Ve volné přírodě. Sněží a zdá se mi...říká se, že tu jsou skály a stromy a především skály a jakýsi druh jeskyně nebo něco podobného. Ale pořád sněží a je mi zima.

Dr. F.: Pokuste se upamatovat si, kde jste. Dovíte se své jméno a ostatní.

W.: Jsem na lovu...zabloudil jsem a myslím, že tu zmrznu! Neznám své jméno. (Chraptivým a třesoucím se hlasem.)

Dr. F.: Dozvíte se je po třech. Jeden...dva...tři.
W.: Fred.
Dr. F.: Vy jste zabloudil, Frede...Jste na lovu a ztratil jste se?
W.: Ano.
Dr. F.: Jak to trvá dlouho?
W.: Od poledne...Začal jsem lovit ráno a počítal jsem s tím, že skončím v poledne, ale zabloudil jsem a nyní je noc. (Zcela poraženecky.)
Dr. F.: Kde jste? Ve které zemi? Ve které oblasti?
W.: Myslím...že jsem ve Spojených státech...na lovu jelena.
Dr. F.: Bydlíte blízko toho místa, kde lovíte?
W.: Ne, myslím, že to není moc blízko u mého domova... takových třicet kilometrů od domova.
Dr. F.: Lovíte sám nebo s přáteli?
W.: Jdu...úplně sám...a - neuvědomoval jsem si, že jsem zabloudil - najednou jsem krajinu nepoznával, byl jsem ztracen. Nevím, jak se to mohlo stát.
Dr. F.: Jak se jmenuje krajina, ve které bydlíte?
W.: Idaho.
Dr. F.: Častokrát jste lovil jelena?
W.: Ano, a nikdy jsem nezabloudil. (Říká to s určitou hrdostí.)
Dr. F.: Kolik je vám let, Frede?
W.: Asi třicet.
Dr. F.: Ve kterém roce jsme?
W.: 1905.
Dr. F.: Jaký druh pušky máte?
W.: Stevens.
Dr. F.: Je to karabina?
W.: Ano.

Dr. F.: Vzal jste si sebou nějaké jídlo?
W.: Ne, myslel jsem, že se vrátím na svačinu.
Dr. F.: Žije někdo s vámi?
W.: Nikdo...žiju sám.
Dr. F.: Žijete úplně sám?
W.: Ano, v chatrči.
Dr. F.: Ta chatrč je vaším stálým obydlím nebo ji užíváte jen při lovu?
W.: Bydlím v ní. Nevím, jak jsem se mohl ztratit. To jsem blázen!
Dr. F.: Přála bych si nyní, abyste pokročil v čase o několik minut nebo k něčemu, co významnějšího se potom stalo.
W.: Někdo přijíždí...někdo na koni. (Jeho hlas se chvěje rozčilením.
Dr. F.: Co děláte?
W.: Volám ho.
Dr. F.: Co křičíte?
W.: "Hej, zastavte!" a ptám se ho, kde jsem.
Dr. F.: Co odpovídá?
W.: Nevím z toho nic...nerozumím mu.
Dr. F.: Vy mu nerozumíte? Pročpak?
W.: Nevím.
Dr. F.: To se stalo téhož večera?
W.: Ne, na druhý den.
Dr. F.: Popište toho člověka.
W.: Je takový malý...něco přes 160...prostřední postavy.. Je teple oblečen...je ozbrojen karabinou...Je zahalen do šály...Má zledovatělé vousy a licousy...a má starý klobouk obtočený přes uši šálou.
Dr. F.: A co se děje nyní?
W.: Říká...že mne doveze do vesnice a že už odtamtud budu trefit. Ptal jsem se, jak jsem se mohl ztratit. Nikdy

se mi to nestalo. Zním přece tu krajinu!

Dr. F.: Vzal vás na koně?

W.: Ano.

Dr. F.: Jak jste se cítil při jízdě do vesnice?

W.: Trpěl jsem, protože jsem byl ztuhlý zimou. Nyní však aspoň vím, že jsem vůbec nenamrzl.

Dr. F.: Jak to víte, že jste vůbec nenamrzl?

W.: Cítím se celý bolestivý: To znamená, že jsem vůbec nenamrzl.

Dr. F.: Velmi dobře, pokračte k další události.

W.: Dostal jsem se do své chýše a jsem rád, že jsem se vrátil. Je to zvláštní, znám dobře ten kraj, nemohl jsem se tam tedy ztratit. Žiji tam přece už léta. Jistě se tam něco podivného stalo...všechno...všechno je na svém místě...

Dr. F.: Co jste prvně učinil, když jste se vrátil do chýše?

W.: Hledám něco k jídlu, ale už tam nebylo nic než mouka a fazole. Nemám pořád maso; bude nutno, abych se vrátil na lov, protože nemám maso. (S lítostným tónem.)

Dr. F.: Pojedl jste něco ve vesnici?

W.: Ano...(usmívá se.). Vypil jsem misku horké čokolády.

Dr. F.: To vám přišlo k chuti?

W.: Ano, ano, velice. (Zřejmě se tím kochá.)

Dr. F.: Máte rád čokoládu?

W.: Oh, ano, ale často ji nepiji, protože zde se vyskytuje jen málokdy...Dali mi ji, protože jsem byl napůl zmrzlý, a to mi udělalo dobře.

Dr. F.: Kdo vám ji dal?

W.: Někdo z vesnice, někdo moc hodný, to je jisté.

Dr. F.: Vy jste vypil jen jednu misku?

W.: Mám dojem, že jsem jich vypil více, ale přesně si to nepamatuji. To byla dobrota!...Ale bude nutné, abych se vrátil na lov.

Když potom vysledoval jiné dobrodružství Williama v osobě Fredově, ukončila jsem návrat do minulosti a jeho hypnotický trans. Svráštíje obočí a praví:

- Pořád nemohu pochopit, jak jsem se mohl ztratit. Byl jsem opravdu znepokojen a umíral jsem zimou!

Pak po nějaké chvíli tiché úvahy dodává:

- Nyní velmi dobře chápu, proč byla pro mne čokoláda tak důležitá.

Upozorňuji ho, že právě přichází první vlna zimy. Možná, že právě to v něm vyvolalo onu tajemnou ozvěnu od Freda a připomnělo jeho podvědomí onu epizodu z lesa, kdy málem přišel o život. A tak se stalo, že když vyvolal ty vzpomínky a vyvaroval se čokolády, která porušovala a ničila jeho dietu, klesla jeho váha na 90. Je příliš pozdě k tomu, abychom z čisté zvědavosti prozkoumali, zda Fred tehdy při oné události nevážil právě 90 kil. Dovíme se o tom možná až v závěru, nyní to není důležité.

Williamovo podvědomí konečně souhlasí s dodržováním "zubaté" diety, dokud se postupně nedopracuje těch 65 kil. Rozhodujeme se nesnažit se o nemožné a rezervovat naše úsilí až ke dni, kdy se uskuteční oněch vysněných 65 kil. Zatím jsme rádi, že dnes neváží více než 84 a kromě toho, že je schopen nepodlehnout tabulce čokolády.

Jednoho dne se William dostavil se širokým úsměvem:

- Kočky mají opravdu drsný jazyk! řekl. Nechal jsem sousedovu kočku slízávat máslo ze své dlaně. Dokonce mně to dělalo určité potěšení. Nejkrásnější na tom však je, že jsem přitom mohl dýchat. Dříve, dodává, jsem se začal dusit, když se v okolí objevila kočka. Jinak jsem dosud neměl příležitost se setkat s jediným kuřetem. Chudinky, za nic nemohou!

6. „Není lásky pro ženu, jakou jsem já.“

V salónu návštěvníků mě očekává Patricia, hezká štíhlá žena, které není ani třicet; má světle kaštanové naondulované vlasy, bázlivé oči oříškové barvy, blůzu živých barev a vhodně volené kalhoty. Uvedla jsem ji do své ordinace a ukázala jí na relaxační křeslo, v němž zůstala sedět zcela vzpřímeně, aniž se opřela o opěradlo - a to není pohodlné v těchto moderních posedech! Chytla se pak za opěradla, a zřejmě nebyla ve své kůži, když mi začala vysvětlovat, proč se přišla se mnou poradit.

Je tomu už osm let, co Marek a já jsme se vzali a chodili jsme spolu ven první tři roky našeho manželství.

Červenajíc se, oči plné slzí, pokračuje a v pohnutí navazuje slova:

- A nikdy jsme se spolu nepomilovali.

Rychle mi vysvětluje, že po část těch tří let hleděl získat její přízeň. Pak se musel vzdát na vojenskou službu. S dojemnou naivností Patricia dodává:

- Zdá se, že něco našemu manželství chybí. Jsme šťastni, že jsme spolu po většinu času. Ale zdá se mi, že spojení dvou bytostí má obsahovat něco navíc.

Vypravuje mi svůj život a přiznává, že je "chorobně" žárlivá, bez jakýchkoliv příčin, a z toho, co mně vysvětluje, mně prozrazuje mimořádné napětí v jejich manželském životě a hádky až na hranice ran, k nimž jen málo chybí.

Mluví, ale pořád s takovou křečovitou sevřeností jako v prvních chvílích našeho setkání. Dokonce náhle vykřikne:

- To je na zabití!

Rozhodla jsem se tedy naučit jí autohypnóze a odložit na pozdější dobu její výklad. Začínám jí ukazovat, jak se má postupně uvolňovat od nohou až po hlavu. Říkávám běžně k té věci: "Nechte postupovat uvolnění z vašich zavřených víček pomalu až ke spánkům, jako vlašnou uklidňující vlnu." Hledím na její víčka násilím zavřená a rozhoduji se, že vynechám aspoň pro tu chvíli slovo "uvolnění." Až po mnoha minutách, za kterých Patricia se mnou bdí nad svým dechem, mohu konstatovat, že napětí začíná trochu ustupovat. Bude držet ruce pevně sevřené na kolenou po několik minut tohoto druhu relaxace. Po deseti minutách shledávám, že nebude tak snadné Patricii pomoci k tomu, aby rozřešila svůj problém.

Během následujících dvou seancí pokouším se určit hypnotismem původ jejích úzkostí. Ačkoliv věrně naslouchala dvakrát za den záznamu, který jsem pro ni připravila, nebylo možné překonat obranu, kterou staví proti úplnému transu. Její prsty neodpovídají na mé sugesce, nemohu tedy použít své obvyklé dotazovací techniky. A když ji žádám, aby odpověděla ústně, nedosahujeme ničeho přesvědčujícího. Neříká nic, co by mohlo vnést nějaké světlo do problému, aspoň zajisté ne dost, co by mohlo vysvětlit její tvrdošijnou úzkost v jejím sexuálním životě.

Stanovila jsem tedy schůzku s jejím manželem, který přišel sám o několik dní později. Je to hezký, asi třicetiletý chlapec, elegantně oblečený do kompletu, jehož odstín je v souladu s jeho hnědými vlasy. Ale během tohoto prvního setkání je zřejmě ještě nervóznější než jeho žena. Takže tento přístup k věci nemohl být dále prodlužován nad přístupnou míru neúčelného trápení. A tak jsem ho bez váhání podrobila své metodě relaxace. Brzy se začal jemně usmívat a celé jeho tělo se po několika zaváháních uvolnilo. Se zčervenalou tváří rozpaky začíná mi vkládat o jejich životě ve dvou.

- Nic nejde. O cokoliv se pokouším s Patricií, na to řekne, že to mělo přijít dříve nebo později, spíše však je pro ni všechno příliš brzy než pozdě. Je hrozně zklamán.

- Řeklo by se, že ona myslí, že věci lásky jsou nečisté, praví on. Ona je v hrozných rozpacích, když se například cítí být třeba jen trochu vzrušena, a brzy "zavěsí".

On si činí výčitky a ptá se, zda provedl všechno dobře, čeho je třeba. Pokoušel se o všechno, co si jen dokázal vymyslet, včetně marných pokusů zmocnit se jí silou.

Marek přesto nepochybuje, že tvoří dobrou dvojici, vždyť lpí jeden na druhém. On však je zoufalý, protože s ní nemůže promluvit o milování, o "jejich velkém problému." Uvědomuje si, že už dávno měli přijít na radu.

Byl jsem příliš zbabělý, než abych tu situaci někomu vysvětlil, a Patricie se děsila myšlenky, že by se mělo promluvit o našich sexuálních problémech s nějakým specialistou. Tak se stalo, že její lékař, když se dověděl o její úzkostlivosti, musel jí pořádně přemlouvat, aby se na vás obrátila.

Od té doby přicházeli na naše schůzky společně; týden za týdnem se nutili k tomu, aby prováděli cvičení, která jsem jim radila, abych je přivedla ke vzájemné radosti ze sebe. Zpočátku masírovali tělo jeden druhému za světla - Patricia se neuměla vůbec zbavit pocitu nenáležitosti na svém loži - a pak se společně sprchovali. Postupně po měsících, Patricie z toho začala mít radost - zatím zcela malou - ale nebyla tím přiváděna do rozpaků.

Zrodil se však jiný návyk. Každý týden, navzdory mým radám, svá "cvičení" prováděli jen v sobotu a v neděli. Po léta Patricia usínala pravidelně vyčerpána na pohovce po tom, co se dívali dlouho na televizi. Nyní se to změnilo tak, že ona se ptá, proč během týdne odmítá se pomilovat.

A tu jednoho dne je vidím přicházet rozradostněné, s velkou kyticí žlutých chryzantén. Hned jsem pochopila, že mi přicházejí oznámit své první vítězství. Pravda: konečně se poprvé pomilovali po jedenácti letech! Usedám, a oni mi detailně vykládají tu velkou novinu. Marek dokonce napodobuje obličej Patricie, když se milovala, a my se pak společně tomu smějeme. Ona vysvětluje, že se rozhodla "teď nebo nikdy" jednoho krásného večera a snažila se uvolnit, aby on k ní měl přístup. Zůstala však stažená do sebe, že on z toho neměl žádný požitek.

Několik týdnů později po mnoha jiných radách sexuální povahy jsem požádala Patricii, aby začala s hypno-analytickými cviky. Dostala se neprodleně do hlubokého transu. Její prsty mi brzy jasně ukazují, že příčiny jejího problému jsou skryty v jejím podvědomí. Příčiny se nenacházejí v nynější existenci, nýbrž v jejích minulých životech. Bylo nám zapotřebí devět měsíců k tomu, než jsme se začali přibližovat k prameni její bázně.

Zavádím ji do "vzdálené události" týkající se tohoto problému. Její hlas se úplně mění, nabývá na autoričnosti a rozhodnosti.

P.: Cítím slunce...palčivé.

Dr. F.: Co vidíte kolem sebe?

P.: Písek a vodu. Moře. Je velmi modré a průhledné..vlažné.

Dr. F.: Jsou poblíž nějakí lidé?

P.: Ne. Pláž je pustá.

Dr. F.: Jsou tam vlny?

P.: Ne, moře je velmi klidné.

Dr. F.: Přístupme nyní k vám samotné. Řekněte mi, jak jste oblečena a představte mi svou podobu.

P.: Jsem velmi velká, útlá a bronzová...Jsem tam nerada. Zdá se mi,....že se tam stydím být.

Dr. F.: Tak to tedy není vaše země?

P.: Ano, je, jsem tam doma.

Dr. F.: Jak se jmenuje vaše země?

P.: (překvapeně) Kauai? Ano, Kauai.

Dr. F.: Kterého je to roku?

P.: Rok...rok Měsíce.

Dr. F.: Vy tam tedy nejste ráda? Možná, že jen pro tu chvíli

tam nejste ráda, je tomu tak? Děje se něco nebo se něco bude dít?

P.: To je možné.

Dr. F.: Jak se jmenujete?

P.: Hle...Alena, myslím.

Dr. F.: Jak jste oblečena, Aleno,

P.: V šatech, myslím bílých a modrých?

Dr. F.: Máte hodně jiných šatů?

P.: Ó, ano, mám jich...určitý počet.

Dr. F.: Jak jste oblečena v celku,

P.: Do šatů nebo prostě do sukně.

Dr. F.: A co máte kromě sukně?

P.: Květy.

Dr. F.: Máte blůzu nebo nahá prsa?

P.: Nemám blůzu.

Dr. F.: Kde jste získala látku na ty šaty?

P.: Námořníci ji dali mému otci..on je šéfem.

Dr. F.: A jak se jmenuje váš otec? (ticho.)

Dr. F.: Dobrá. Až napočtu do tří, přála bych si, abyste si vzpomněla na nějakou okolnost, při které někdo oslovuje vašeho otce. (Počítá.)

P.: Vidím muže a ženy shromážděné do kruhu. Otec k nim mluví

a oni se sklánějí. Pokud se týče mě, jsem tam a poslouchám jej.

Dr. F.: O čem jim váš otec říká?

P.: Myslím, že s nimi rozmlouvá o potravě.

Dr. F.: A co jim o ní říká?

P.: Že ji nemáme dost.

Dr. F.: Jaký dojem máte v té chvíli?

P.: Nudím se.

Dr. F.: Poslechněte tedy, jak lidé jmenují vašeho otce. Jaké

mu dávají jméno?

P.: Slyším Tubo.

Dr. F.: Dobře, a nyní na pláž, kde jste byla před chvílí.

P.: Dalo by se říci, že čekám. Zdá se, že čekám na někoho, kdo nepřichází...Jsem netrpělivá. (Drsným tónem.)

Dr. F.: Na koho tedy čekáte?

P.: Na milého. Má přijít.

Dr. F.: Jak se jmenuje?

P.: No...Slyším Estin. Je to hezké jméno. Jeho jméno se mi líbí.

Dr. F.: Odkud přijde Estin?

P.: Z jiné vesnice.

Dr. F.: Jak má přijít?

P.: Na koni.

(Vzpomínám si v této chvíli, že jsem četla, že koně se dostali na Havajské souostroví na začátku 19. století.)

Dr. F.: Co s děje teď?

P.: Přijíždí, vidím jej. Ptám se, proč jsem si přála, aby přijel. Opravdově ho nemiluji, ale mám o něho zájem. Je...velmi hezký, ale myslím, že je příliš namyšlený... a že mě nemá moc rád.

Dr. F.: Už jste dlouho milenci?

P.: Mám takový dojem...podle mého názoru dost dlouho. Však

mě rozčiluje. (Podrážděným tónem.)

Dr. F.: Co dělá, že vás to rozčiluje?

P.: Dívá se...zajímá se též o jiné ženy než o mě. (Dlouhé mlčení.)

Dr. F.: Co se děje nyní?

P.: Jsme rozloženi na písku...i milujeme se...Po této stránce se mně zamlouvá..ale nelíbí se mi, že má mnoho jiných.

Dr. F.: Zabýváte se prostě svou rozkoší. Co zažíváte?

- P.: Hodně, pořád a dost dlouho, pokud si vzpomínám.
- Dr. F.: Jen s ním nebo také s jinými?
- P.: Myslím, že také s jinými, ano. Stála jsem hodně o rozkoš.
- Dr. F.: Vy jste se tedy vždycky vyžívala ve své sexualitě, chcete mi tím říci? Není vám zatěžko dosáhnout orgasmu a máte ráda záležitosti lásky?
- P.: Myslím, že ano. Jsem velmi šťastna v náruči Estinově on je v té chvíli také šťasten, máte tedy asi pravdu.
- Dr. F.: Považujete za normální milovat se s ním a zároveň s jinými?
- P.: S jinými ano...S ním ne...On je příliš ješitný. Příliš má sebe rád, než aby měl rád mě. (Nenuceným tónem.)
- Dr. F.: Jiní vás mají rádi?
- P.: Ano...ale já je nemám ráda. A tak je to velmi dobré.
- Dr. F.: Co se děje v této chvíli?
- P.: Satin odjíždí...a já se za sebe stydím.
- Dr. F.: Pročpak?
- P.: Protože...protože on si mne vezme a pak odjede. Sotva na mne promluví, doopravdy se o mne nezajímá. Nepomiluje se se mnou z lásky, vždyť...co spolu děláme, jemu se líbí a mně taky. Přál bych si, aby měl radost ze mne a ne jen z pomilování.
- Dr. F.: Záleží vám na tom, abyste se s ním znovu viděla?
- P.: Ano i ne. Je to pořád takové...nejsem na sebe moc hrdá. A není to on, který mne vyhledává, nýbrž já.
- Dr. F.: Za takové situace se vám moc nelíbí, není-liž pravda?
- P.: Kdybych neměla takovou zálibu v milování, bylo by to jednodušší, ale ono je to tak pěkné...zvláště s ním.
- Dr. F.: Estin je tedy tak skvělým milovníkem?
- P.: Ano, to je pravda. Je v té chvíli dokonalý, ale k jiným...

- Dr. F.: Dobrá. Nyní požádám vaše podvědomí, aby si vybralo další nejdůležitější epizodu. Jeden..dva...tři.
- P.: Beru si do hlavy, že se s ním víckrát milovat nebudu. To mu dá za vyučenou. Ten bude koukat...přijde o svou rozkoš a začne mít zájem jen o mne, která ho už nebude potřebovat, protože už se nebudu chtít milovat. To ho naučí!
- Dr. F.: Myslíte, že to dokážete, nemít chuť na pomilování?
- P.: Zajisté. Mohu, co chci. (Hlasem plným jistoty a hrdosti.)
- Dr. F.: Velmi dobře. Přála bych si nyní, abyste postoupila v čase do doby, v níž se vám opravdu podařilo vymanit se z touhy po milování.
- P.: Myslím, že se mi to podařilo. Opět přišel několik dní poté. Popadl mne, ale protože jsem se zdráhala učinit, co chtěl, byl zuřivý.
- Dr. F.: Jak to dopadlo?
- P.: Pěkně jsem ho sváděla, a když měl na to hroznou chuť, odepřela jsem se mu odevzdat.
- Dr. F.: Jaký byl váš dojem, když jste to učinila?
- F.: Sama jsem byla trochu zmatena, ale protože on také...byla
to pro mě útěcha.
- Dr. F.: Nyní postupte ještě dále v čase, abyste došla k další významné události. (Počítá.) Co teď přesně děláte?
- P.: Sedím u kořene palmovníku...
- Dr. F.: Pokračujte.
- P.: No...a cítím se trochu...smutná.
- Dr. F.: Proč?
- P.: Ach tak...to proto....že už nemám chuť k lásce. Jiní mě neuspokojí jako Estin. Připadají mi...Nejsou... je to bez vášně. Oh!...Jsou velmi hodní, víte...ale není to takové.
- Dr. F.: Vy už z toho nemáte rozkoš, to mi chcete říci?

P.: Už moc ne. Trochu ano, ale bylo by zapotřebí, aby...
Není to jako s Estinem.

Dr. F.: Vídáte se pořád s Estinem?

P.: Ne.

Dr. F.: Co se stalo?

P.: No...odešel, nic víc...není to tak hezké s ostatními.

Dr. F.: Můžete mi o tom říci něco víc?

P.: To je...jednoduché: nepociťuji přitom tutéž rozkoš.

Dr. F.: Věci se tedy změnily pro vás v tomto okamžiku.

P.: Ano, ano.

Dr. F.: A to způsobuje váš smutek?

P.: Ó, ano!...Protože to není tak pěkné jako to bylo s ním.

Dr. F.: Říkáte, že odešel. Co tím myslíte?

P.: Opustil mne, nevím, zda opustil ostrov. Je tu možná pořád, ale já se s ním už nevidím.

Dr. F.: Trvá to už dlouho?

P.: No, ano...mám dojem, že ano.

Dr. F.: A když jste s jiným, nezažíváte žádnou rozkoš?

P.: Není to...takové, ten pocit...Není to prostě jako s ním.

Dr. F.: Než jste ho poznala, milovala jste se s jinými?

P.: Myslím, že ano, ale když jsme se pomilovali my dva, uvědomila jsem si, co mi chybělo! (Dlouhé mlčení.)

Dr. F.: Můžete mi říci více o sobě, co pociťujete?

P.: (Jen pomalu vybavuje slova:) Oh!...Jsem rozhněvána, protože odešel a nudím se, toť vše.

Dr. F.: A jak teď trávíte dny?

P.: Jak pak? Probouzím se a vstávám...jím ovoce...zaplavu si...voda je podivuhodná...a pak...se natáhnu na slunci. Nepracuji.

Dr. F.: Máte též jiné zábavy? Ráda kreslíte, malujete nebo zpíváte nebo hrajete na nějaký hudební nástroj?

P.: Ráda se procházím po pahorcích...beru si sebou

snídani. Tak...mám jakýsi druh dřevěné trubice provrtaný dírkami ...a vyluzuji z ní tóny. To se mi líbí. Chodím sama, usedám na vrchol kopce a dívám se do dálky...na moře... Kdysi jsem tam chodila s Estinem.

Dr. F.: Musí to být hezké místo.

P.: Ano...konečně, tehdy to bylo takové.

Dr. F.: Pořád jste žila na tom ostrově?

P.: Ano.

Dr. F.: Můžete mi o něm něco říci?

P.: Nuže...muži loví každý den. Přinášejí nám ryby. Ženy připravují z ryb jídlo...Šéf...hm...má starost.

Dr. F.: Co mu dělá starosti?

P.: Myslím, že jeden ze sousedních ostrovů...nám vyhlásí válku.

Dr. F.: Umíte číst a psát?

P.: Hm...ne.

Dr. F.: Nikdy jste nechodila do školy? Na ostrově není škola?

P.: Ne, nemáme školu.

Dr. F.: Kolik osob čítá vaše rodina?

P.: Myslím...že jsme tři sestry. To jsou husy...ony... jsou husy.

Dr. F.: Husy, říkáte?

P.: Jsou to zvířátka.

Dr. F.: Jsou mladší než vy?

P.: Ano.

Dr. F.: Nyní nařídím vašemu podvědomí, aby vás odvedlo k vám domů, abychom si udělali představu o vašem denním životě.

(Počítá.) - Co právě děláte?

P.: Eh...já sedím na zemi.

Dr. F.: Kde jste?

P.: V chýši.

Dr. F.: Komu patří?
P.: Myslím, že je moje.
Dr. F.: Bydlíte tam sama, nebo ji sdílíte s někým z vaší rodiny?
P.: Žiji tam sama.
Dr. F.: Mohla byste mi popsat, co tam je?
P.: Ano...Jsou tam rohože na rozložení..talíře a hliněné hrnce.
Dr. F.: Tedy kuchyňské nádobí?
P.: Ano...chýše je zalita sluncem...je příjemné teplo.
Dr. F.: Máte ráda tuto chýši, že?
P.: Ach, ano!
Dr. F.: Vidíte někoho ze své rodiny?
P.: Vidím svého otce na pláži...s jeho...velkým břichem, které přesahuje přes jeho suknicí. (Směje se afektovaně.)
Dr. F.: To vás tak baví?
P.: Ano, je to směšné.
Dr. F.: Pročpak?
P.: Je... je tlustý. Má impozantní břicho.
Dr. F.: Vaše matka je také tlustá?
P.: Dost, ano.
Dr. F.: Je tam?
P.: Ne.
Dr. F.: Zřítte své sestry?
P.: Ne...je tam jen můj otec na pláži.
Dr. F.: Dobrá, navštívíme teď nějakou scénu, kdy jste se svou rodinou. Ohlédnete se?
P.: Oh, právě jíme všichni pohromadě, mé tři sestry a otec.
Dr. F.: Nikdo jiný tam není?
P.: Hm...myslím, že je tam také můj strýc.
Dr. F.: A kde je vaše matka?
P.: Hm...O tom nic nevím. (Vypadá udiveně.)
Dr. F.: Ona tedy nejí s vámi?

P.: Ona je...já o ní nic nevím.

Dr. F.: Vy tedy žijete s otcem a se třemi sestrami?

P.: Ano.

Dr. F.: Je jen jeden šéf na ostrově?

P.: Ano.

Dr. F.: Co jíte?

P.: Ovoce a rybu a ...ryby rozdrcené v jakémisi zeleninovém pyré.

Dr. F.: Kdo připravuje pokrmy?

P.: Ženy na ostrově.

Dr. F.: A nyní se odebeřte k jiné důležité události. (Počítá.)

P.: (Po dlouhém mlčení) Zdá se mi...že umírám...co jsem udělala, jeví se mi nyní jako hloupost. (Její hlas je pomalý a smutný.

Dr. F.: Co jste vyvedla?

P.: Chtěla jsem se vzdát lásky...Zakázala jsem si oddat se rozkoši a byla jsem blázen. Nyní mé tělo umírá, co na tom změním? Neraduji se už z ničeho. Byl to tragický omyl..nic víc.

Dr. F.: Myslíte, že jste opravdu špatně zvolila a že jste učinila velkou chybu?

P.: Tak jest.

Dr. F.: Jste nyní starou ženou, Aleno?

P.: Ne, nemyslím...nezdá se mi, že bych byla stará, ale.. chystám se umřít.

Dr. F.: Jak si to můžete myslet?

P.: Nevím.

Dr. F.: Jaké jiné myšlenky ještě máte?

P.: Cítím, že mám ještě ráda Estina. Už roky...jsem ho neviděla...ale pořád ho mám ráda. (Její oči se plní slzami.) Přála bych si, abych se mu nevzepřela.
Co ztracených let!"

Dr. F.: Vdala jste se někdy a měla jste děti?

P.: Myslím, že ne.

Dr. F.: V této chvíli jste nemocná? A proto zemřete?

P.: Nejsem nemocná.

Dr. F.: Přejděte nyní k okamžiku vaší smrti. Pohledte, co způsobilo vaši smrt a jaký máte pocit při umírání.
(Počítá.)
Co se děje?

P.: Ležím zde.

Dr. F.: Je tam někdo s vámi?

P.: Připadá mi, že je tam mnoho lidí. Stojí okolo mě.
(Klidně a tiše.) Vůbec netrpím, ale vím, že umřu.

Dr. F.: Kde se nacházíte? Jste ve vaší chýši?

P.: Jsem venku. Myslím, že mě zabijí.

Dr. F.: Zabijí vás?

P.: Myslím...Myslím, že...jde o jakýsi druh oběti. Ano myslím, že tomu tak je, a...je mi to jedno. Málo mně záleží na smrti.

Dr. F.: Jak vás usmrtí?

P.: Myslím, že mě shodí s vrcholu hory. Nebo do jícnu sopky.
Nevím.

Dr. F.: Jak jste se dostala až tam?

P.: Myslím, že mě nesou na jakémsi druhu nosítek v šatech modrých a bílých a že mne hodí do propasti.

Dr. F.: To je zvyk vašeho lidu?

P.: Mám ten dojem.

Dr. F.: Až dopočítám do tří, budete přesně vědět, kde se nacházíte a jaký je smysl tohoto zvyku a jak se vybírá oběť. Jeden...dva...tři.

P.: Jsem nejstarší dcera šéfova. Úroda tohoto roku byla špatná, nepršelo a jediným prostředkem jak usmířit bohy, je obětovat mě, vím to.

Zatímco je ještě ve stavu hypnózy, domlouvám se s Patricií, že to byl vskutku omyl odřeknout se lásky a sugeruji jí, aby nařídila svému já, aby nabylo znovu onoho citu pro lásku, který měla tak přirozeně během své existence v oněch dobách. Její podvědomí mi přenáší její souhlas.

Zakončuji její hypnotický trans a mluvíme o její první zkušenosti ze života "někoho jiného:.

Dr. F.: Jste znovu jedním z nás?

P.: Ale ano. (Směje se.)

Dr. F.: Nemáte dojem, že jste přece jen úplně jinou osobu?

P.: Ano. Konečně ano a ne. Cítím se moc tou princeznou, vy víte...

Dr. F.: Dělala jste takový dojem. Měla jste určitý způsob nadutosti.

P.: Věděla jsem to, dobře jsem to věděla. Řekla jsem si: "Pane, už nejsem taková." Už nemám tento druh zvyku, vy víte. Možná, že ještě někdy, ale myslím, že ne.

(Směje se.) Měla jsem vůči svým milovníkům postoj nenuceného chování onoho druhu "co na tom záleží", vidíte? Nedbala jsem na to, co oni cítí ke mně. Já... víte...to je neuvěřitelné.

Dr. F.: Měla jste dojem, že jste velmi zaujata pro Estina, i když vaše dobrodružství zdaleka nespĺnilo vaše přání?

P.: Ano, vzplanula jsem láskou k němu, ale ne on ke mně.

Dr. F.: Přesto však jste nebyla do něho zamilována?

P.: Nebyla jsem zamilována a přece jistým způsobem ano.

Byla jsem...možná, že jsem nebyla do něho zamilována, protože on nebyl zamilován do mě, ale vidíte, měla jsem ho skutečně ráda.

Dr. F.: Očekávala jste od něho více, vskutku. Pak jste si vzala do hlavy, že ho nemilujete, zatímco ve skutečnosti jste ho milovala.

P.: Ano, myslím, že máte pravdu.

Dr. F.: Vysvětluje vám to, co se děje ve vaší nynější existenci?

Už se vám to zdá být jasné?

P.: Ano, přesně tak. To vysvětluje dost dobře, proč se nikdy neodevzdávám. Je to zvláštní, v určitých chvílích

jsem si říkala: A co, je to jen určitý druh snu, vidíte?

A zatím jsem to já, která vymýšlí tyto pohádky. Pak jsem měla vidění světla, obrazů, scén, které...vy rozumíte?

Dr. F.: Podívejme se na scénu oběti...byla jste na vrcholku hory, když jste mi tu scénu popisovala?

P.: Ovšem, na začátku popisu jsem byla stranou, protože jsem se viděla ležet na jakémsi druhu desky, a pak, náhle jsem byla...na vrcholu hor a vrhli mě do propasti, do prázdna.

Dr. F.: Viděla jste tuto poslední scénu?

P.: Ne.

Dr. F.: A neměla jste strach?

P.: Ne, vůbec ne. Byla jsem prostě velmi...víte...a co, co na tom záleží!

Dr. F.: Jak jste se stavěla k mým otázkám?

P.: Myslela jsem si: kdo si dovoluje klást mně tyto otázky? Považovala jsem to za opovážlivé a to mě popuzovalo.

Od začátku následující seance Patricia mně vypravuje, jak Marek reagoval, když se dověděl, že jeho žena byla havajskou princeznou. Napřed tím byl ohromen, nevěřil, a pak chtěl vědět víc. Kladl tisíce otázek. Byl on tím Estinem? Myslím, že ne, odpověděla Patricia a Marek byl trochu žárlivý. Ale reakce Patricie na sexuální úrovni jej nadchly.

J- Řekla jsem Markovi, že se cítím tolik nedočkavá, že tomu nechci ani věřit.

Pociťuje fyzicky emoce, které během této své existence nikdy neznala! Má touhu se pomilovat, ale to nepřipadá v úvahu, protože Marek je nemocen - jakýsi druh střevní chřipky - a byl vyřazen ze služby na mnoho dní. Pak se přestala svěřovat. Pomilovali se jen jednou od té doby, co společně přišli na schůzku, ale s jakou změnou!

- Zažívala jsem fyzicky tytéž pocity jako Alena. Ó, možná, že ne tak silné, ale stokrát více vzrušující než dříve.

Je zřejmě nadšena a září.

- Děje se však něco zvláštního, říká mi, v jistém momentě zažíváním nyní pocit viny.

Srovnává tento pocit s nechutí, se vzrušením a se strachem, které zažívá od prvních dnů jejich manželství. Její strachy původního typu téměř úplně zmizely, ale má nyní dojem, že dělá něco špatného - i když ví velmi dobře, že na tom nic špatného není. Táže se.

Hypnotizuji ji a žádám její podvědomí, zda se někdy stalo něco, co by si mohla vyčítat. Patricia se ocitá opět "v jiném čase a v jiné osobě".

P.: Sedím pod stromem...zdá se mi, že je to jabloň...Tráva je zelená.

Dr. F.: Vysvětlete mi kým jste a popište mi krajinu.

P.: Myslím, že je mi dvanáct let...nosím copy. Sedím na vršku a dívám se do údolí pod mýma nohama...země je bohatá a krajina krásná...a svěží. Je tu pěkně.

Dr. F.: Chtěla bych, abyste mluvila o sobě, řekla mi své jméno a kdo jste.

P.: Kim - mně přichází na mysl...Kimberly Bjorg. Jsem blondýnka. Zdá se mi, že mám modrou zástěru s drobnými

kostkami. Sedím pod jabloní.

Dr. F.: Co tam děláte? - Kim?

P.: Nic zvláštního. Jednoduše se těším z tohoto krásného jarního dne. (Usmívá se.) Je tam venku tak krásně.

Dr. F.: Kde bydlíte, Kim?

P.: Tam nahoře na...pahorku.

Dr. F.: Kolik osob je ve vaší rodině?

P.: Má matka, otec a...Jiří.

Dr. F.: Kdo je ten Jiří?

P.: Je to můj bratr.

Dr. F.: Ve které zemi žijete?

P.: Ve Švédsku? Ano, ve Švédsku.

Dr. F.: Jak se jmenuje vaše vesnice? Bydlíte poblíž vesnice?

P.: Ne, na úplné samotě.

Dr. F.: Není to u nějaké vesnice?

P.: Ne...nepříliš blízko...její jméno, myslím je Knightstown.

Dr. F.: Můžete mi ji popsat? Vidíte ji z místa, na kterém sedíte?

P.: Nenachází se příliš daleko.

Dr. F.: Ve kterém roce jsme, Kimberly?

P.: Hm..

Dr. F.: Objeví se vám to, až dopočtu do tří. Jeden...dva...tři.

P.: 1800...1825 mně napadá.

Dr. F.: Požádám vaše podvědomí, aby mne odvedlo k nějaké události, k něčemu, co je velmi důležité, abychom se to dověděli. (Počítá do tří.)

P.: Vidím Jiřího. Vystupuje na pahorek. (S hlasem plným zlé předtuchy.)

Dr. F.: Sedíte pořád pod jabloní?)

P.: Ano, ano.

Dr. F.: Jaký dojem máte, když ho vidíte přicházet?

P.: Nepříjemný...Jistě bude chtít, abychom si hráli na...ty hry jako vždycky, a já...to nemám ráda, vážně, ale...jemu se to líbí...

Dr. F.: Mohla byste mi říci, v čem spočívají ty hry?

P.: (bázně a červená se.) Ó, ne.

Dr. F.: Vy o nich nechcete mluvit?

P.: Tak jest.

Dr. F.: Podívejte se, já jsem lékař...nikomu neřeknu, co mi zde povíte...mou úlohou není vás soudit. Vidíte, že se mně můžete svěřit.

P.: Ale, hm...

Dr. F.: Vás to vádí do rozpaků, že?

P.: Trochu, ano.

Dr. F.: Už dávno vás zatahuje do těch her?

P.: Oh!...Mám takový dojem.

Dr. F.: Kolik let vám bylo, když to začlo?

P.: Deset let.

Dr. F.: Řekněte mi, co se děje při příchodu Jiřího.

P.: Hm, vyšel na pahorek a ptal se mě, zda si chci hrát. Řekla jsem mu, že ne...ale přece jsme si hráli.

Dr. F.: Chcete mi o tom nyní říci více?

P.: Oh! Trochu jsme se mazlili a on přitom trochu sténal...a já jsem v tom nacházela určité potěšení... ale ...ale zdá se mi, že to není dobře.
(Její hlas se mění v šepot).

Dr. F.: Co tím myslíte?

P.: No dobrá, jsme bratr a sestra a já předpokládám, že spolu nemáme tyto věci dělat.

Dr. F.: Někdo vám to vysvětlil?

P.: Slyšela jsem to říkat. Víím to.

Dr. F.: Co pociťujete, když vás laská?

P.: Oh! Je to...příjemné, ale...potom se mi to protiví.

Dr. F.: Opravdu si potom činíte výčitky?

P.: Víím...že to je on, který mě nutí, ale víím též, že bychom to neměli dělat.

Dr. F.: Svlékáte se?

P.: Ne, ne.

Dr. F.: Vy se spokojíte s laskáním?

P.: To je...to je...přibližně všechno.

Dr. F.: Nenavrhl vám nikdy víc než se mazlit?

P.: Ne.

Dr. F.: Dobrá, nechte nyní tuto vzpomínku odvinout, abychom viděli, co se děje dále.

P.: Ah, on...odchází se smíchem a já tam zůstávám, a myslím si, že nejsem ani dost chytrá...ani dost spokojená.

Dr. F.: Říkáte, že nejste moc spokojená, co to přesně znamená?

P.: Když na to pomyslím...nejsem moc spokojená se sebou.

Dr. F.: Vymažme nyní tuto vzpomínku, soustředte se na dech a já požádám vaše podvědomí, aby vás zaneslo do jiné velmi důležité události. Jeden...dva...tři.

P.: Jiří se žení. Naše malé hry skončily...zlobily mne sice, ale budou mně chybět. Jsem téměř žárlivá na jeho ženu.

Dr. F.: Vy jste dospěla k tomu, že jste se s těmi hrami smířila a nakonec vás těšily.

P.: Ano.

Dr. F.: Kolik vám bylo let v té době?

P.: Patnáct.

Dr. F.: A Jiří?

P.: Dvacet let.

Dr. F.: Řekněte mi, co se stalo během těch tří let, od chvíle, kdy jste seděla pod jabloní, ve dvanácti letech, a nyní ...co se z těch her vyvinulo.

P.: Nu, dobrá, nespokojili jsme se s pouhým laskáním.

Dr. F.: Vy si hryžete rty, proč?

P.: Protože vám nechci odpovědět.

Dr. F.: Neřeknu to nikomu. Jsem lékař a ne váš soudce. Mou úlohu je vás léčit, řekněte mi tedy jen co mi máte chuť říci o té věci a mluvte svobodně o svých citech. To vám velmi prospěje.

P.: (po nějakém mlčení) Oh!...on se chtěl pokusit...

Dr. F.: Pokusit?

P.: Pokusit o jiné laskání...úplnější.

Dr. F.: (si vzpomíná, že Patricia se bránila milování během týdne) - a děláte to s Jiřím každý den?

P.: Ne.

Dr. F.: Jsou tedy jisté dny, kdy to neděláte?

P.: Když tam není...no...po dva dny.

Dr. F.: Kde je?

P.: Ve vesnici.

Dr. F.: Proč tam jde?

P.: Jde pro potraviny, za přáteli a sekat dříví.

Dr. F.: Jde do vesnice sekat dříví? Jak dlouho je třeba tam jít?

P.: Dvě hodiny.

Dr. F.: Když tedy odejde koncem týdne, stráví noc ve vesnici?

P.: Ano.

Dr. F.: Jaké jsou jeho zvyklosti? Kdy odchází?

P.: No...v sobotu ráno...velmi časně.

Dr. F.: A kdy se vrací?

P.: V neděli večer.

Dr. F.: Co pociťujete, když odejde?

P.: Eh...chybí mi...ale jinak zase jsem ráda, myslím.

Dr. F.: Víte, že jisté osoby jsou přitahovány jedna ke druhé a že v sobě nacházejí potěšení, i když jde o bratra a sestru.

P.: Možná, ale není do dobré.

Dr. F.: To naše těla nevědí, jen náš duch...Je to něco, co nás naučili, tak uvažuje naše společnost. Rozumíte, co vám říkám?

P.: Ano.

Dr. F.: Nuže, jste nyní ochotna mi více říci o pokusech, které jste spolu dělali?

P.: My...ah...jsme se milovali?

Dr. F.: A jakým jste to shledávala? Co jste zažívala?

P.: No..bylo to dobré. (Poklesá hlasem.)

Dr. F.: A dělo se to často?

P.: Ano...kromě soboty a neděle.

Dr. F.: Cítila jste se vzrušena, když jste se s ním milovala, pociťovala jste něco, co by se podobalo orgasmu?

(ticho.)

Dr. F.: Znáte význam toho slova?

P.: No, ano...neznala jsem to.

Dr. F.: Nicméně dělalo vám to radost.

P.: Ano.

Dr. F.: Kdy jste se milovala naposled?

P.: Oh! to je...před týdnem, a pak mi řekl, že nemůže více, protože se bude ženit.

Dr. F.: Co jste mu odpověděla?

P.: Řekla jsem mu: "Ovšem". Co jsem měla říci?

Dr. F.: Přistihl vás někdo někdy při těch hrách?

P.: Ne...pokud vím.

Dr. F.: Víte, jak jsou počaty děti?

P.: Ano.

Dr. F.: Nejste neklidná v tomto ohledu?

P.: Ne.

Dr. F.: A teď bych si přála, abyste opustila tuto vzpomínku. Pomalu, zhluboka dýchejte a já požádám vaše podvědomí,

aby vás odvedlo k jiné důležité skutečnosti, k něčemu, co je třeba, abyste věděla. Jeden...dva...tři.

(Ticho.)

Dr. F.: Co se s vámi děje?

P.: Myslím, že jsem v jiném stavu. (Její brada se chvěje.)

Dr. F.: Kdo vám to prozradil?

P.: Nevím.

Dr. F.: Budeme mít o tom větší jasno, až dopočtu do tří. Jeden...dva...tři. Kde se nacházíte a co se děje?

P.: Sedím za stolem v kuchyni a můj otec a má matka se hádají.

Dr. F.: Proč se hádají?

P.: Kvůli mně.

Dr. F.: Pokračujte.

P.: Jsem ...těhotná...budu mít dítě...a nejsem vdaná.

Dr. F.: Vědí, že jste těhotná?

P.: Ano.

Dr. F.: A jak tu věc berou?

P.: Vztekají se, protože nejsem vdaná...ale nevědí... kdo je otcem.

Dr. F.: Vy jste jim to neřekla?

P.: Ne, to je nemožné. (Je jí k pláči.)

Dr. F.: Snažili se, abyste jim to prozradila?

P.: Ano.

Dr. F.: A proč se přeli?

P.: Neshodovali se v jistých věcech...ale na mne byli zlostní.

Dr. F.: Jaký máte pocit?

P.: Jsem velmi nešťastná..ztracená....nevím, co mám dělat.

Dr. F.: Jste si jista, že jste těhotná?

P.: Stačí se podívat na mé břicho.

Dr. F.: Už jste se poradili s lékařem?

P.: Ne.

Dr. F.: Vy však víte, kdo je otcem. A on je o tom zpraven?

P.: Ne, nemohu mu to říci.

Dr. F.: Proč ne?

P.: Protože otcem je...právě Jiří.

Dr. F.: Přichází někdy domů?

P.: Ano.

Dr. F.: Nevšiml si, že jste těhotná?

P.: On neví...on neví...že je jeho. Posmívá se mně.
(Její hlas se zvyšuje vztekem.)

Dr. F.: A vy to tajíte, abyste ho nedostala do nesnází?

P.: Věru, to není...to není kvůli němu, proč mlčím...Je to kvůli mně, tolik se hanbím. Nemohu o tom s nikým mluvit.

Dr. F.: Požádám vaše podvědomí, aby přešlo na další událost až napočítám do tří. (Počítá.)

(Ticho.)

Dr. F.: Kde jste teď?

P.: Na vrcholu pahorku.

Dr. F.: Proč tam nemůžete zůstat?

P.: Protože to není místo, kde lze přivést dítě na svět. Myslím...myslím že skočím dolů, protože...nemám právo...mít dítě! (Je vzrušena.)

Dr. F.: Kam chcete skočit?

P.: S vrcholku pahorku...to už nebude problém.

Dr. F.: Přemýšlela jste o tom reálně?

P.: Ne, ale je nutno...Mám hrůzu z toho, co jsem udělala... a nechci to dítě. Pro mne není ničím. Nemohu o tom promluvit s Jiřím. Nemohu čelit svému otci a matce... je nutné, abych něco udělala. Jsem tak nešťastná...nuže, jdu...to bude lepší pro všechny. A pak nebudu muset nic vysvětlovat.

Dr. F.: Řekněte mi, co teď děláte.

(Ticho.)

Dr. F.: Řekněte mi, co zažíváte?

(Ticho.)

Dr. F.: Řekněte mně, co se děje kolem vás a co pociťujete.

P.: Skočím...ale ještě jsem...pořád živá. Dobře pociťuji, že padám. Já ne...eh...

Dr. F.: Kde jste tuto chvíli?

(Ticho.)

Dr. F.: Co zažíváte nyní?

P.: Nic. Mám dojem letu. Jsem šťastná, že jsem s tím skončila.

Odvádím Patrici do přítomnosti a vysvětluji jí ještě za její hypnózy, že si snad uvědomila sexuální přitažlivost, kterou pociťovala ke svému bratru, protože ve svém předešlém vtělení -

bezpochyby bezprostředním před existencí Kim - byla havajskou princeznou. Členové královských rodů opravdu mezi sebou měli pohlavní vztahy, je možné, že ona do určité míry jich užívala a nedbala tabu, která zakazují krvesmilství. Ráda to uznala, její obličej a tělo se uvolnily a bylo vidět, že má pocit velké úlevy. Na to se jí ptám, zda by mohl být Jiřím někdo, koho zná v tomto životě. Po dlouhém váhání mi odpovídá, že je to Marek.

S vítězným úsměvem na rtech Patricia vchází v následující seanci do mé ordinace. Když sňala svůj plášť a usadila se v křesle, řekla mi:

- Marek a já máme čím dále tím větší radost ze sebe. (V přívalu slov volá.) Milovali jsme se uprostřed týdne, poprvé - a měla jsem z toho radost!

Ptám se jí pak:

- Ještě trpíte komplexem viny, o kterém jste mně říkala posledně?

- Ani nápad!" S tím je konec, nic než radost, odpovídá mi s řádným úsměvem.

Protože však nedosahuje vždycky vrchol extaze, ponořuji ji do hypnotického spánku a ptám se jí, není-li něco na úrovni jejího podvědomí, co jí brání, aby plně vychutnávala rozkoše lásky. Její přizvukující prst se zdvihá. Její podvědomí nám prozrazuje, že je třeba prozkoumat další předešlý život. Sugeruji jí, aby ji dovedlo

k události, která by byla pro nás nejvýš cenná pro pochopení - a která by měla vztah k sexuálnímu životu. Když jsem napočítala do deseti, zůstala "stát jako bezmocná" na cestě v oblasti Lezo, vesnici u Barcelony roku 1901.

P.: Není...lásky pro někoho, jako jsem já...nikdo o mne nestojí. (Její hlas se chvěje žalem.)

Dr. F.: Kdo vám to řekl?

P.: Podívejte se na mne (gestem ukazuje své proporce.)
Jsem příliš tlustá. Kdo mne může mít rád? Jedla jsem příliš tortillas. (Tortilla: omeleta nebo koláč v zemích, kde se mluví španělsky.)

Dr. F.: Od kdy jste tak tlustá?

P.: Nevzpomínám si, že bych byla někdy útlá.

Dr. F.: Jak se jmenujete?

P.: Jmenuji se Tía.

Dr. F.: Proč? Má to nějaký smysl? (Studovala španělštinu na koleji, vzpomíná si, že "tía" znamená "teta".)

P.: To je tak, že mí synovci mne tak jmenují. V jistém čase to bylo milé, ale mně už to zůstalo.

Dr. F.: Jaké je vaše jméno ve skutečnosti?

P.: Margarita.

Dr. F.: Kolik je vám let?

P.: Třicet.

Dr. F.: Jste vdaná?

P.: Ne.

Dr. F.: Máte aspoň jakousi představu proč tolik jíte?

P.: Je to rozumnější.

Dr. F.: "Rozumnější"? Co tím chcete říci?

P.: Jsem-li tlustá, nikdo mne nemůže obtěžovat.

Dr. F.: Vysvětlete mi to.

P.: A co, nikoho nenapadne...nikoho ani ve snu nenapadne se se mnou pomilovat...Nejsem žádoucí, protože jsem příliš tlustá; nikoho...nikoho ani nenapadne se mě dotknout...pak mě tedy nemohou obtěžovat.

Dr. F.: Už vás někdo obtěžoval?

P.: Ne.

Dr. F.: Proč tedy z toho máte takový strach?

P.: Ah...viděla jsem, jak jiné trpí.

Dr. F.: Kdo?

P.: Třeba...má matka především.

Dr. F.: Co se jí stalo?

P.: Otec ji opustil...kvůli jiné, která byla mladší a hezká...smál se jí do očí a říkal jí, že je stará a ošklivá a že o ni už nemá zájem.

Dr. F.: Vy jste byla při té scéně?

P.: Ano.

Dr. F.: Kolik vám tehdy bylo?

P.: Sedm let.

Dr. F.: Co jste pociťovala, Tía?

P.: Bylo mně jí líto a hanbila jsem se za ni.

Dr. F.: A vy, co jste si pomyslela?

P.: Řekla jsem si, že nedopustím, aby se mi něco podobného stalo.

Když Patricia vyšla z transu, udiveně potřásla hlavou.

- Ach tak! Také taková jsem byla? táže se mne. Cítila se tolik vyvržená...měla tolik strachu z utrpení. Poznala tedy, že v podstatě zažívá tytéž strachy, ne však zrovna v tomhle neštěstí.

Když se dostavila k další seanci, Patricia mi hlásila:

- Zažívám stále větší rozkoš, když se s Markem miluji. Cítím se stále uvolněnější a udivuje mne, že se dokonce těším na naše objetí, co se mně dosud nestalo.

Když trochu popoháním náš výslech, prozrazuje mně:

Uvědomuji si nyní, že přichází chvíle, když se stáhnou zpět. Popadne mne strach, když se Marek chystá do mne proniknout. (Hned dodává:) Ale jsem opravdu šťastna: milovat se stává tolik příjemné. Jaká změna!

Přichází mi na mysl obraz cibule: Na ní jedna slupka kryje další! Výzkum není ukončen.

Jak se z toho dalo usuzovat, podvědomí Patricie opravdu ukazuje, že jiná epizoda z minulého života zabraňuje mé pacientce, aby plně vychutnala sexuální rozkoš.

Zavádím ji k předešlému životu a ona pomalu a smutně říká:

P.: Sedím na lavičce a dívám se na ulici.

Dr. F.: Čemu se podobá ta ulice?

P.: Je bílá...domy také...všechno je bílé.

Dr. F.: Co děláte na lavičce?

P.: Čekám na autokar.

Dr. F.: Kde se nacházíte?

P.: V Egyptě.

Dr. F.: Řekněte mi, co se děje, necháte-li uběhnout nějaký čas.

P.: (s třesoucí se bradou) Oh...jsem neklidná.

Dr. F.: Budu počítat do tří, a při třech budete vědět, proč jste neklidná.

P.: Opouštím svou vesnici. Už tu dále nemohu zůstat.
(Zdá se, že toho lituje.)

Dr. F.: Proč?

P.: Mám..mám svůj věk a je nutné, abych odešla.

Dr. F.: Kam jdete?

P.: Do jiné vesnice.

Dr. F.: Jste sama?

P.: Jsem sama na lavici...

Dr. F.: Dobrá. Přála bych si nyní, až dopočítám do tří, abyste přešla k jiné důležité skutečnosti. (Počítá.)
Co vnímáte?

P.: Nechci odejít.

Dr. F.: Proč asi?

P.: Mám strach. (Její hlas se láme.)

Dr. F.: Z čeho máte strach?

P.: Nevím...z toho, co mne čeká ve vesnici, kam mám odejít.

Dr. F.: Budete bydlet u lidí, které znáte?

P.: Ne.

Dr. F.: Co tam tedy budete dělat?

P.: O tom nic nevím.

Dr. F.: Chcete říci, že se odebíráte do vesnice, aniž byste věděla, co tam jdete dělat?

P.: No, ano.

Dr. F.: Jak jste stará?

P.: Oh! hm...16 let.

Dr. F.: Jak se jmenujete?

P.: Co..

Dr. F.: Co vám připadá na mysl?
(Ticho.)

Dr. F.: Nic vás nenapadá?

P.: Nic.

Dr. F.: Přejděme nyní k tomu okamžiku, kdy přicházíte do té vesnice.

P.: Já...vstoupím...Cítím se...úplně sama. Nevím, kam se mám podít....cítím se...ztracena. (Smutně.)

Dr. F.: Cítíte se velmi osamělá?

P.: Ano, ano.

Dr. F.: Co si počnete?

P.: Nevím.

Dr. F.: Máte peníze?

P.: No...ano, něco málo.

Dr. F.: Co budete dělat, abyste si vydělala na živobytí?

P.: Já...už byla sloužkou...ale...nyní...nevím tak jasně, co mne čeká.

Dr. F.: Proč vás vyhánějí? Říkáte, že nemůžete zůstat vzhledem ke svému věku. Je to tradice, podle níž se požaduje, že vás nutí, abyste opustila rodinný dům?

P.: Zdá se mi, že se tomu tak říká.

Dr. F.: Kdo vám to řekl?

P.: Má matka?...ano, má matka.

Dr. F.: Z jakého důvodu vás vyhánějí?

P.: Myslím, že můj otec mě měl trochu příliš mnoho rád a má matka...mne kvůli tomu vyhnala z domu.

Dr. F.: Říkáte, že váš otec vás měl trochu příliš mnoho rád, co tím přesně rozumíte?

P.: On se do mne zamiloval, myslím. Matka začala žárlit.

Dr. F.: Byla jste si vědoma té situace?

P.: Měla jsem moc ráda otce...odmítala jsem uvěřit, že by tomu tak bylo, ale matka mně otevřela oči.

Dr. F.: Co vám řekla?

P.: Že jsem příliš hezká...že mně otec dává přednost a že

je nutné, abych odešla.

Dr. F.: Co jste si myslela o matčině postoji?

P.: Řekla jsem si, že sice nemá pravdu, ale že je nutno ji poslechnout.

Dr. F.: Jak se jmenuje vaše vesnice?

P.: Zat.

Dr. F.: Ve kterém roce jste?

P.: Co to znamená "rok"?

Dr. F.: Ptám se vás, jaké je datum této epizody.
(Ticho.)

Dr. F.: To není tak důležité...řekněte mi, jak jste oblečena?

P.: Je to...tkanina...modrá...vzadu zřasená.

Dr. F.: Látka je tlustá nebo lehká?

P.: Je velmi lehká.

Dr. F.: Jakého odstínu je ta modř?

P.: Ah...barvy nebe. Jsou to mé nejkrásnější šaty.

Dr. F.: Co máte na nohách?

P.: Nic.

Dr. F.: A na hlavě?

P.: Modrou skvrnu.

Dr. F.: Co prosím?

P.: To je...barevný pudr, kterým jsem si potřela čelo.

Dr. F.: Kde přesně?

P.: Na prostředku.

Dr. F.: Co?

P.: Na prostředku čela.

Dr. F.: To je zvyk?

P.: Ano.

Dr. F.: Jste ještě jinak nalíčena?

P.: Ne, to není dovoleno.

Dr. F.: Ta modrá skvrna není považována za nalíčení?

P.: Jde spíše o druh ozdoby. To není...nalíčení, ne.

Dr. F.: A nosíte tu skvrnu každý den nebo...

P.: Každý den.

Dr. F.: Vypodobněte sebe.

P.: Jsem...malá, útlá... mé vlasy jsou černé a dlouhé.

Dr. F.: Jak jste učesána?

P.: Vlasy mám zčesány dozadu...přitažené a stažené za hlavou.

Dr. F.: Jak vás jmenují? Jaké je vaše jméno?

P.: Meteus.

Dr. F.: Máte ještě jiné jméno?

P.: Seat...jméno mého otce.

Dr. F.: Dobrá. A nyní postupte v čase až k následující důležité události. Jeden...dva...tři.

P.: Našla jsem místo, kde bydlet?

Dr. F.: Jaké místo?

P.: Je to...jako hotel. Všechno bílé...s bílou podlahou. Místnost je prázdná.

Dr. F.: Jaký je v ní nábytek?

P.: Lehátko...a myslím, že je tam též židle.

Dr. F.: Jsou tam obrazy nebo kresby na stěnách?

P.: Ne...stěny jsou holé.

Dr. F.: Spala jste zde už minulou noc?

P.: Ne, jsem tu první den.

Dr. F.: Co nyní zamýšlíte dělat?

P.: Půjdu hledat práci, nemám tolik peněz, abych tu mohla dlouho bydlet. Je nutné, abych si vydělávala.

Dr. F.: Je to poprvé, co jste tak sama daleko od domova?

P.: Je to poprvé, ano. (Ustrašeně.)

Dr. F.: Jak proběhla cesta?

P.: Nevzpomínám si...měla jsem strach...a myslela jsem jen na jediné: "Co ze mě bude?"

Dr. F.: Cesta byla dlouhá?

P.: Ne.

Dr. F.: Jak daleko jste od domova?

P.: Oh!...několik hodin.

Dr. F.: Dobře. Nechte nyní uběhnout čas až k další důležité epizodě. (Počítá do tří.)

P.: Oh...je tu muž ve dveřích. (Celá se chvěje.)

Dr. F.: Kde jste?

P.: Ve své místnosti.

Dr. F.: Co dělá ten muž ve vašich dveřích?

P.: O tom nic nevím.

Dr. F.: Zaklepal nebo jsou dveře prostě otevřeny?

P.: Ne...zůstává tam, toť vše.

Dr. F.: Jak vypadá?

P.: Myslím, že je velký a silný, nevím, nevidím ho.

Dr. F.: Proč?

P.: Protože jsou dveře zavřené.

Dr. F.: Jak víte, že tam je?

P.: Protože ho slyším.

Dr. F.: Co dělá?

P.: Myslím, že čeká, až mu otevřu.

Dr. F.: Volá vás nebo klepe?

P.: No...něco říká.

Dr. F.: Vzpomínáte si, co?

P.: Žádá mě, abych otevřela dveře.

Dr. F.: Co si o jeho počínání myslíte?

P.: Nechci mu otevřít. (Rozhodným tónem.)

Dr. F.: Pročpak?

P.: Protože ho neznám.

Dr. F.: Co se děje nyní?

P.: Odchází.

Dr. F.: Je ve vašich dveřích zámek?

P.: Ano, jinak by vešel.

Dr. F.: Pokoušel se otevřít?
P.: Ano.
Dr. F.: Jaký je váš dojem v této chvíli?
P.: Nechci zde zůstat.
Dr. F.: Kam byste chtěla jít?
P.: Chtěla bych se vrátit domů.
Dr. F.: Přejděte nyní k následující nejdůležitější události. Jeden...dva...tři.
P.: Shledávám, že...že je těžké najít práci.
Dr. F.: Vy jste dosud nic nenašla?
P.: Ne.
Dr. F.: Co jste hledala až dosud?
P.: Snažila jsem se najít něco, co umím...třeba... místo servírky v restauraci.
Dr. F.: A takové tam není?
P.: Ne.
Dr. F.: Co si tedy počnete?
P.: Taky se ptám.
Dr. F.: Přejděte teď na následující události. Počítám do tří.
P.: Jsem znovu ve své místnosti...pořád ten dojem opuštěnosti...a muž je znovu u dveří.
Dr. F.: Víte, kdo to je? Viděla jste ho?
P.: Myslím, že je to majitel hostince.
Dr. F.: Co dělá u vašich dveří?
P.: Chce vejít.
Dr. F.: Proč?
P.: Aby se se mnou pomiloval.
Dr. F.: Jak to víte?
P.: Nevím nic, ale dohaduji se to.
Dr. F.: Co si o tom myslíte?
P.: Nechci to udělat.
Dr. F.: Už jste se s někým milovala?

P.: Ne.

Dr. F.: Podívejme se, jaký je ten majitel toho hostince?

P.: Je tlustý a ošklivý.

Dr. F.: Bydlí v hostinci?

P.: Ano.

Dr. F.: Co se děje nyní?

P.: Och...vešel do místnosti. (Ustrašeně.

Dr. F.: Je ve vaší místnosti?

P.: Ano.

Dr. F.: Jak mohl vejít?

P.: Vešel. To je vše co vím. (Propadá panice.)

Dr. F.: Co se děje nyní?

P.: eh...jsme na lůžku, na lehátku.
Činí mi násilí...bere si mě. (Její dech se zrychluje.)

Dr. F.: Jaký máte dojem?

P.: Nemohu se ubránit...mám strach.

Dr. F.: Co dělá v této chvíli?

P.: Oh! Objímá mne...tiskne mne...je to nechutné.
(S hrůzou.)

Dr. F.: Velmi dobře. Přejděte nyní k další nejdůležitější scéně. Jeden...dva...tři.

P.: Ooch!

Dr. F.: Co je?

P.: Oh! Když docílil, co chtěl, posmíval se mně.
(Hořký smích.)

Dr. F.: Posmíval se vám?

P.: Ano.

Dr. F.: Co říkal?

P.: Řekl mi, že jsem byla pannou.

Dr. F.: Co pociťujete?

P.: Jsem zoufalá.

Dr. F.: Jaké to bylo milovat se s tím mužem?

P.: (s hořkým úsměvem) Hrozné.
Dr. F.: V jakém smyslu?
P.: Je...on je...velmi silný...a já jsem velmi úzká,
bolí mě to. (Chvěje se.)
Dr. F.: Trpěla jste?
P.: Ano, ano..
P.: Nejraději bych ho zabila!
Dr. F.: Snažte se nabýt znovu klidu a dovolte svému podvědomí,
aby nás odvedlo k další události. (Počítá do tří.)
Co se děje nyní?
P.: Oh...přišel znovu. (Zoufale.)
Dr. F.: Kdy?
P.: Druhý den ráno.
Dr. F.: Je tam v této chvíli?
P.: Ano. (Chvěje se.)
Dr. F.: Co chce ještě?
P.: Totéž.
Dr. F.: Co děláte?
P.: Co si mohu počít. (S rezignací a zlostně.)
Dr. F.: Vzpírala jste se?
P.: Pokoušela jsem se, ale on je příliš silný...jako kůň. (Její
tělo se láme.)
Dr. F.: Pláčete?
P.: Ano, pláču a vzpírám se...ale nic to není platné.

Toho dne Meteus opustila hostinec a našla si místo
služky u dvou starších lidí. Vypočítává své domácí úkony. Zvláště
musí jezdit pro vodu k prameni na poušti na hřbetě dost
umíněného, ale milého zvířete. (Na velbloudu.) Vdala se a umřela
ve 26 letech při porodu svého prvního dítěte. Porod byl velmi těžký
a nebyl při něm nikdo kromě jejího manžela. Když dala život
svému synovi "cítěla se odcházet...daleko, pořád dál...a našla
pokoj poprvé po létech."

Když vyšla z transu, potřásala smutně hlavou a sténala:
- Můj Bože, bylo to...hrozné nechat se znásilnit!

Slzy se jí řinou po tváři. Vzlyká tiše po několik minut. Jakmile nabyla klidu, připomněla jsem jí jiné osoby, se kterými se setkala při svém návratu do minulosti.

Měla jsem dojem, že v té existenci Marek byl mým otcem...a že člověk, který mne znásilnil byl mým tchánem. Nikdy se vedle něho necítím dobře.

Ačkoliv prožila tuto existenci s jedinečnou přesností a velmi mocně, přiznala mně:

- Nejsem jen přece úplně přesvědčena, že se to všechno stalo..jak ale je možno si takovou historii vymyslet?

Následující týden je Patricia rozzářena:

- Nikdy dosud věci na úrovni sexuální tak dobře neklapaly, říká mi. Cítím se, že se stávám velmi vášnivou ženou. Nemyslela jsem si, že bych jí někdy mohla být. (Připojuje vážným hlasem:) jsem si jista, že jsem se ocitla na pokraji orgasmu, ale úplně jsem přece jen nemohla do něj dospět.

Po několika minutách, když se ponořila do úplného transu, její podvědomí objevilo, že nám zbývá nabýt ještě jedné zkušenosti. To bude tedy pátá z pěti seancí! Ocitáme se před poslední překážkou? Záhy se hlas Patricie lehce mění a "malá holčička" začíná vyprávět svou historii.

P.: Vidím starou dřevěnou chýši, která se rozpadá.

Dr. F.: Co jiného vidíte?

P.: Starého muže s dlouhým vousem..je úplně vyhublý..

Dr. F.: Co dělá?

P.: On...stojí přede dveřmi.

Dr. F.: Kdo je tím mužem?

P.: Je to můj otec.

Dr. F.: Mluvte o sobě.

P.: Je mi pět let.

Dr. F.: Je vám pět let?

Jste chlapcem nebo dívkou?

P.: Dívkou.

Dr. F.: Jak se jmenujete?

P.: Becky. (bázlivým hlasem.)

Dr. F.: Ve které zemi žijete, Becky?

P.: Ve státě Arizona.

Dr. F.: Co v této chvíli právě děláte?

P.: Nic...Jsem prostě tam.

Dr. F.: Dobře. Požádám vaše podvědomí, aby nás převedlo k nějaké významné události...k něčemu, co by bylo důležité, abychom se dověděli. Jeden...dva...tři.
Co se děje?

P.: Přijíždí muž na koni...Je velký a má černé vlasy.

Dr. F.: Je mladší než váš otec?

P.: No...ano.

Dr. F.: Je to někdo, koho znáte?

P.: Já...ho neznám.

Dr. F.: Kolik je vám teď let?

P.: Je mi...pořád pět. Přistupuje ke mně. Já se...cítím úplně slabá.

Dr. F.: Slabá?

P.: Mám hlad.

Dr. F.: Proč?

P.: Protože jsem nejedla.

Dr. F.: Jak dlouho?

P.: Už dva dny.

Dr. F.: Proč?

P.: My...my nemáme co jíst.

Dr. F.: Kolik je vás v domě?

P.: Otec a já.

Dr. F.: Pouze váš otec?

P.: No, ano.

Dr. F.: Co pociťujete, když vidíte toho muže?
Jak se k vám blíží?

P.: Nic zvláštního. Pozoruji ho, nic víc.

Dr. F.: Znáte ho?

P.: Už jsem ho viděla.

Dr. F.: Co dělá v této chvíli?
P.: Bere mne do náručí...tiskne mne. Ptám se proč to dělá.
(Překvapeně.) Mně se to nelíbí, rozumíte?
Dr. F.: Co dělá teď?
P.: Svléká mě. (Má strach.)
Dr. F.: Kde se to děje?
P.: Před naší chýší.
Dr. F.: Nikdo jiný tam není?
P.: Ne. Můj otec se zavřel.
Dr. F.: Co pociťujete, když vás ten muž svléká?
P.: Stydím se. Proč...proč...to dělá? Nelíbí se mi to.
(Zakrývá si obličej rukama.)
Dr. F.: A co se děje nyní?
P.: (šeptá) On... se mne dotýká.
Dr. F.: Jaký dojem to na vás činí?
P.: Vzpouzím se...mně...se to nelíbí. (s plačtivým hlasem.)
Dr. F.: A potom?
P.: Pokládá mě na zem a...dívá se na mne, prostě se
dívá...a ...pak jde do domu k otci.
Dr. F.: Máte nějaký šat na sobě?
P.: Ne.
Dr. F.: Jaký dojem to na vás činí?
P.: Je to neslušné. (tichým, plačtivým hlasem.)
Dr. F.: Pláčete?
P.: Ne.
Dr. F.: Řekla jste něco tomu muži?
P.: Ne.
Dr. F.: Postupte poněkud v čase. Co se děje teď?
P.: Ten muž vychází z domu.
Dr. F.: Je sám?
P.: Ano.
Dr. F.: A vy, kde vy jste?

P.: Schovala jsem se. Nechci, aby mě viděl. (tichým hlasem.)

Dr. F.: Jste znovu oblečena?

P.: Ano...muž odchází.

Dr. F.: Co děláte potom?

P.: Vstupuji do chýše, abych se poohlédla po otci.

Dr. F.: Co dělá?

P.: Dívá se na mne beze slov. Myslím, že ví, ale že to na sobě nenechává znát.

Dr. F.: Co si o tom myslíte?

P.: (po nějakém mlčení) Myslím...že nemůže nic dělat.

Dr. F.: Žádám vás nyní, abyste pokročila v čase až k další nejdůležitější události, k té, o které je nutné, abychom věděli. (Počítá do tří.)

P.: Muž se vrací. Dává otci peníze. (Trpký úsměv.)...za mne...za výměnu.

Dr. F.: Jak to můžete vědět?

P.: Protože muž mne popadne...vytáhne mne na koně a odjíždíme.

Dr. F.: Co zažíváte?

P.: Mám strach. (Slza se jí koulí po tváři.)

Dr. F.: A co se děje podle vašeho názoru?

P.: Odvádí mě.

Dr. F.: A kdy myslíte, že se vrátíte?

P.: Nevrátím se.

Dr. F.: Muž na vás mluví?

P.: Ne.

Dr. F.: Pokročte až do chvíle, kdy jste už u něho. Co vidíte?

P.: Má...hezkou chýši, mnohem hezčí než je naše. Je tam čisto. Je tam co jíst...a...a já mám tolik hlad.

Dr. F.: A co dělá, když k němu přicházíte?

P.: Nechává mě najíst.

Dr. F.: Najíst čeho?
P.: Fazole a chléb.
Dr. F.: Je ještě někdo jiný v domě?
P.: Zdá se mi...že je tam ještě jiná dívka. Je starší než já.
Dr. F.: A co se děje nyní?
P.: On mně vysvětluje, že jsem tu na práci...že musím...dávat žrát slepicím a vést domácnost s...onou druhou dívkou.
Dr. F.: Jaký ona na vás činí dojem?
P.: Ještě ji neznám. Zdá se mi být milá.
Dr. F.: Dobrá. Přejděte nyní na následující nejdůležitější událost. Jeden...dva...tři
P.: Dívka mi říká, co se tu děje.
Dr. F.: Co vám říká?
P.: Říká mi, že využívá dívky, které jsou u něho...ale, že je živí, neumřou hlady... proto ona zůstává... aby nezemřela hlady.
Dr. F.: Jakým způsobem využívá dívek?
P.: Dělá s nimi, co dělal se mnou.
Dr. F.: Kromě té dívky, jsou tam u něho v té chvíli jiné?
P.: No...myslím, že je tam jen ona a já.
Dr. F.: A nyní, Becky, až řeknu tři přejdeme k další události. (Počítá.)
P.: Slyším dívku křičet. Ona...ona je s ním v tu chvíli. Ptám se, proč křičí. (Má strach.)
Dr. F.: Kde jsou?
P.: V jeho místnosti.
Dr. F.: Co si myslíte, že jí dělá?
P.: Myslím, že jí dělá to co mně.
Dr. F.: Hledí na ni a dotýká se jí?
P.: No...ano.

Dr. F.: Co pociťujete, když ji slyšíte křičet?
P.: Jako ona...chtěla bych odejít, ale mám strach.
Dr. F.: Pročpak?
P.: Nechci mít hlad.
Dr. F.: Dobrá. Po třech přejdete na další událost. (Počítá.)
P.: Jsem zachráněna. Utíkám do pouště...jsem bosa, cítím, že šlapu po kaktusech. (Bolestným hlasem.)
Dr. F.: Kdy jste utekla? Ten den, co jste přišla?
P.: Ne, později.
Dr. F.: Dlouho jste bydlela u toho člověka?
P.: Nedlouho. Dva nebo tři dny...ukradla jsem potravu...a...
Dr. F.: Kolik je hodin?
P.: Horká hodina...nejteplejší.
Dr. F.: Proč utíkáte, Becky?
P.: Nechci...nechci začít znovu...Nechci, aby mi dělal ty věci.
Dr. F.: Dělal vám je, když jste byla u něho? Můžete mi všechno říci, Becky?
P.: On se na mne díval...laskal mne svým prstem.
Dr. F.: Jaký účinek to na vás mělo?
P.: No...měla jsem strach...byla bych si přála utéci.
Dr. F.: Dobrá. A nyní bych si přála, abyste postoupila v čase až k nejdůležitější události (Počítá do tří.)
P.: Jsem velmi unavena a je mi hrozně horko.
Dr. F.: Kde se nacházíte?
P.: Nevím kde.
Dr. F.: Jste na poušti?
P.: No, ano.
Dr. F.: A je to pořád toho dne vašeho útěku?
P.: Ano.
Dr. F.: Co se děje?
P.: Zdá se mi...že jsem opuchlá, velmi oteklá.

Dr. F.: Dobře pozorujte. Změnilo se něco?

P.: Vidím, že jsem tlustá...hrozně...A nemohu se hnout.
(Překvapeně.)

Dr. F.: Vy se nemůžete hnout?

P.: Ne, jsem...velmi oteklá, než abych se mohla hnout.
(Ztrácí hlavu.)

Dr. F.: Copak děláte?

P.: Ležím na zemi.

Dr. F.: Co se vám jen mohlo stát?

P.: Byla jsem štípnuta nebo kousnuta.

Dr. F.: Kdy se to stalo?

P.: Oh...ve chvíli, kdy jsem utíkala.

Dr. F.: Viděla jste něco?

P.: Myslím, že to byl had...který mne kousl. Snažila jsem se mu vyhnout, ale...

Dr. F.: Co jiného pociťujete, Becky?

P.: Slunce, žhoucí...cítím se ještě slabší než když jsem měla hlad...jsem tolik opuchlá. Mám dojem, že se roztrhnu. (Její hlas slábne.)

Dr. F.: Trpíte mnoho?

P.: Mám kůži napjatou k prasknutí.

Dr. F.: Přejděte k další události po napočtení do tří.
Jeden...dva...tři.

P.: Zdá se mi, že slyším někoho přijíždět, ale jsem tak slabá...

Dr. F.: Co děláte, Becky?

P.: Zůstávám tam..natažena. Nemohu nic dělat, už se nemohu hnout.

Dr. F.: Co pociťujete?

P.: Necítím nic.

Dr. F.: Máte ještě dojem, že jste oteklá?

P.: Čím dál tím více.

Dr. F.: Podívejme se, co se děje. Kdo přijíždí?
Dr. F.: Kdo to je?
P.: Myslím, že ta dívka.
Dr. F.: Všimla jste si jí?
P.: Ano.
Dr. F.: Co dělá?
P.: Zdvihá mě.
Dr. F.: A potom?
P.: Vracíme se na koni k tomu muži...Nechci tam jít, ale nemám sil k odporu.
Dr. F.: Jak se držíte na koni?
P.: Ona...mne podporuje.
Dr. F.: Nyní, do tří přecházíme na další událost. (Počítá.)
P.: Už se necítím oteklá.
Dr. F.: Jak se to stalo? Ošetřil vás někdo?
P.: Ano, ta dívka.
Dr. F.: Co udělala?
P.: Dala mně něčeho napít, abych zahнала otok.
Dr. F.: Co vám dala?
P.: Dala mi něco, co nasbírala na poušti.
Dr. F.: Byliny nebo listy?
P.: No, ano.
Dr. F.: Je to dávno, co jste se vrátila do toho domu?
P.: Nevím.
Dr. F.: Viděla jste se znovu s tím mužem?
P.: Je na cestách.
Dr. F.: Přejděme na další významnou událost.
Jeden...dva...tři. (Vytrvalé ticho.)
Dr. F.: Co si uvědomujete?
P.: No...něco, co pěkně voní...No, mám natažené ruce...
ted' zkřížené.
Dr. F.: Zkřížené ruce?

P.: Ano...na prsou. Ležím v nějaké truhle. Dívka přinesla květiny.

Dr. F.: Co děláte v té truhle?

P.: Ne...nejsem už...ve svém těle.

Dr. F.: Kde se nacházíte?

P.: Jsem...jinde, ale vidím se tu ležet. Ano, to jsem já.

Dr. F.: Takže vy se můžete vidět?

P.: Ano.

Dr. F.: A cítíte příjemnou vůni?

P.: Ano, ano.

Dr. F.: Kdo tam je kromě dívky?

P.: Je tam jen ona.

Dr. F.: Nikdo jiný?

P.: Ne.

Dr. F.: Kde se nachází ta truhla?

P.: Na poušti.

Dr. F.: Je zavřená?

P.: Ne, dívka se může dívat na mé tělo.

Dr. F.: Je úplně sama?

P.: Ano.

Dr. F.: Co dělá nyní?

P.: Odchází.

Dr. F.: A vy?

P.: Já...prostě...zůstávám ležet v truhle.

Dr. F.: Myslíte si, že jste znovu nabyla svého těla?

P.: Ne.

Dr. F.: Kde se tedy nacházíte?

P.: Vznáším se.

Dr. F.: Jste sama?

P.: Necítím se sama. (Jistějším hlasem.) Necítím nic... už necítím teplo.

Dr. F.: Ani se necítíte oteklá?

P.: Ne.

Dr. F.: Jaké jsou vaše dojmy?

P.: Jsem šťastna. Já...cítím (dlouhé mlčení)...Já necítím...radost...ne, to je mír...už nemám strach a...vznáším se.

Dr. F.: Myslete na Becky. Můžeme mi říci, ve které době žila?

P.: V době velkého sucha...1849.

Dr. F.: Myslete dále na Becky. Poznala jste sexuálně něco jiného než doteky toho muže?

P.: Ano, ale nechci to říci.

Dr. F.: Ani mne to nechcete říci? To by bylo úplně normální, jsem tu, abych vás léčila.

P.: No, on se pokoušel...uvést svůj pyj do ní, ale nešlo to.

Dr. F.: Proč?

P.: Protože byla příliš úzká.

Dr. F.: A to je chvíle, kdy se rozhodla utéci?

P.: Ano.

Když se dostala z transu Patricia vypadala velmi smutně.

Pravila:

- Becky vskutku poznala celou škálu citů hněv, ponížení, strach a jisté sexuální reakce, které právě tak zažívám i já. Všechno to zavádí člověka.

Dívá se na mne a já čtu v jejím pohledu hluboký soucit, který zažívá, když pomyslí na Becky a na zkoušky, kterým byla ubohá dívka vystavena. Zůstává ponořena do tiché zamyšlenosti. Tentokrát se Marek nezúčastnil jejího výzkumu předcházejícího života.

Unavena, nespokojena se ptá:

- Myslíte, že jsem s tím už skončila? Zbývá ještě výzkum jiných existencí?

Zavrtí rozpačitě hlavou. Jedině její podvědomí zná její odpověď na tuto otázku.

A její podvědomí vskutku odpovídá hned na začátku další seance. Zbývá prozkoumat ještě jednu existenci.

Zavrtí rozpačitě hlavou. Jedině její podvědomí zná její odpověď na tuto otázku.

A její podvědomí vsutku odpovídá hned na začátku další seance. Zbývá prozkoumat ještě jednu existenci.

Za hypnózy snadno se vrací k události, která je v přímém vztahu k tomu, co jí brání plně vychutnávat sexuální rozkoš.

Dr. F.: Co zříte kolem sebe?

P.: Spoustu listí - je velmi zelené a velmi husté.

Dr. F.: Jste na volném vzduchu?

P.: No, ano.

Dr. F.: Co vidíte ještě?

P.: Jsem na pláni a dívám se směrem ke druhému břehu řeky.

Dr. F.: Jak jste oblečena?

P.: No, jaksi...do zvířecí kůže, kterou zde nazývají tupa.

Dr. F.: Je to kožešina tupa?

P.: Ano, je to druh veverky...tu nosí ženy.

Dr. F.: Promluvte o sobě. Popište sebe.

P.: Já ne...nehledám sebe.

Dr. F.: Děláte něco, když k hledíte k druhému břehu řeky?

P.: Lovím.

Dr. F.: Řekněte mi něco o tom víc.

P.: Lovím pro naše večerní jídlo.

Dr. F.: Čím chytáte ryby?

P.: Jistým druhem kopí. Je třeba...jednat rychle a mířit na velké ryby, které jsou pomalejší. Ty se chytanou snáze, ale nejsou tak dobré.

Dr. F.: Lovíte často?

P.: Každý den. Je nutno...se mít na pozoru. Jsem z druhé strany řeky...a mohli by mě tu nachytat. Je třeba mít se na pozoru.

Dr. F.: Před kým máte strach, že by vás mohl chytit?

P.: Buď divoká zvěř nebo někdo z jiného kmene.

- Dr. F.: Jak se jmenuje váš lid?
- P.: Šulu.
- Dr. F.: Šulu? V které zemi žijete? (Ticho.)...víte to?
- P.: Ne.
- Dr. F.: Mluvte mně o sobě. Máte děti? Jste vdaná?
- P.: Jsem...jsem s mužem. Nemám ještě děti.
- Dr. F.: Jaký je citový vztah k vašemu muži?
- P.: Nechá mě...nechá mě provádět všechnu práci.
(Ušklíbla se s opovržením.
- Dr. F.: Je to zvykem u vašeho lidu, nebo vás nutí, abyste pracovala více než jiné ženy?
- P.: Více. Tráví čas řezáním kopí. Nechce chodit na lov s ostatními. Mužové z kmene...se mu posmívají...protože neloví.
- Dr. F.: Jsou muži často zraněni při lovu?
- P.: Ano.
- Dr. F.: Promluvme si o ostatních kmenech. Chovají se nepřátelsky
k vašemu kmeni?
- P.: Ano.
- Dr. F.: Můžete mně vysvětlit proč?
- P.: My...my jsme silnější, ale jiné kmeny nám někdy upírají naše území. Až dosud jsme vždycky zvítězili, ale možná, že tomu tak pořád nebude.
- Dr. F.: Když vaši nepřátelé útočí, vniknou do vaší vesnice?
- P.: Ano. Obvykle v noci.
- Dr. F.: Co dělají?
- P.: Snaží se...zabít naše muže...ale zatím neuspěli. Nevím, co jiného dělají. To...se mi nelíbí.
- Dr. F.: Co děláte, když nelovíte? Máte jiné úkoly nebo věci, které máte ráda?
- P.: Trhám ovoce.

Dr. F.: Který druh ovoce?

P.: V...houští...v plotech.

Dr. F.: Tedy jste v té chvíli na druhém břehu řeky a říkáte, že se musíte mít na pozoru. Jste sama?

P.: Ano.

Dr. F.: Proč jste přešla na druhý břeh řeky?

P.: Protože právě zde lovím.

Dr. F.: Jak se dostáváte přes řeku?

P.: My jsme pokladli kousky dřeva - kusy stromů tak... abychom mohli přejít a nevstupovat do vody.

Dr. F.: Pořád se díváte přes řeku?

P.: No, ano.

Dr. F.: Dobrá. Teď bych si přála, abyste přešla na další události. (Počítá do pěti.)

P.: Vracím se do chýše. Je tam pořád. Nemluvíme. On ví.. že se za něho stydím. Je mu je to jedno. (Hryže se do rtů.)

Dr. F.: Jak dlouho jste spolu?

P.: Hm.

Dr. F.: Nevíte-li to, není to důležité. Na to možná přijdete později. Pokračujte a pohleďte, co se děje nyní po vašem návratu domů.

P.: Musím vykuchat ryby...očistit je...trhám jim hlavu svými zuby.

Dr. F.: Vy jim utrhnete hlavu svými zuby?

P.: Ano.

Dr. F.: Jaký to na vás dělá dojem?

P.: Je třeba to udělat...a já vkládám do útroby ryb kousek ostrého dřeva, abych jim rozpárala břicho. Na to je lze očistit a dát vařit.

Dr. F.: A nyní při pěti přejděte k následující události. Jeden ...dva...soustředte se na svůj dech a vymažte minulou

scénu, abyste uvolnila místo pro nový obraz, který se utváří. Tři...čtyři...pět.

P.: No...nastává noc. To je chvíle, kterou nejhůře snáším.

To je chvíle, kdy se on ukazuje. (Hlasem napůl rezignovaným, napůl zlostným.)

Dr. F.: Co chcete říci tím "on se ukazuje"?

P.: On...jde k posteli...chce...se pokusit...no...mít dítě.

Já si také přeji děti, ale....není mi milo, že s ním.

Dr. F.: Nerada s ním žijete?

P.: Ne. Není to válečník.

Dr. F.: Vy se za to stydíte?

P.: Ano. Budeme-li mít syny, doufám...že nebudou jako on.

Dr. F.: Vy byste tedy raději s ním nebyla?

P.: Ne. Nemiluji ho...přeji-li si však mít děti...je třeba to dělat...a my to tedy děláme.

Dr. F.: Jaké je to pro vás?

P.: Není to nic.

Dr. F.: Opakuje se to často?

P.: Každou noc, dokud...neočekávám dítě a pak ne dříve, než se narodí malý.

Dr. F.: Jste toho schopna?

P.: Ano, ano.

Dr. F.: Jen proto si přejete mít děti?

P.: Ano.

Dr. F.: A vy přitom nemáte radost?

P.: Ne. (Zafrká odporem.)

Dr. F.: A ostatní ženy vašeho kmene? Mluví o tom, co zažívají v těch chvílích?

P.: Některým to poskytuje rozkoš. Mají dobré muže, a ty mi říkají věci, kterým nemohu věřit.

Dr. F.: Jaké věci například?

P.: Že...je to dělá šťastné, že je to jako slunce, rozkošné. Nevím, jak bych to vyjádřila.

Dr. F.: A nyní žádám vaše podvědomí, aby vás přeneslo k další události. (Počítá do pěti.)

P.: (Její obličej se rozjasní úsměvem.) Já...očekávám dítě. Budu...mít dítě.

Dr. F.: Jaký to na vás dělá dojem?

P.: Jsem šťastna.

Dr. F.: A váš muž si vás nadále bere každou noc?

P.: Ne.

Dr. F.: Je to zvykem vašeho lidu?

P.: Ano, aspoň tehdy, když si to žena přeje...a to není můj případ.

Dr. F.: Jak on reaguje na vaše odřeknutí?

P.: Jemu je to jedno. (Svrašťuje obočí.) On...je jako kámen. Vysmívá se tomu...Není v něm...ani trochu tepla, žádné slunce...je...jako kámen.

Dr. F.: Přála bych si teď, abyste vynechala dalších pět let a přešla k další důležité události. (Počítá do pěti.)

P.: Mám syna. (S hlasem plným hrdosti.) On...mně způsobil velkou radost. Už se...tolik nehanbím. (Její hlas sládne.) Bude...bude udatným bojovníkem. Muži...ostatní muži kmene jej už zformují. Už...zabil...opici...gorilua to je ještě zcela mladý. (Její mateřská hrdost se jeví na hlase.)

Dr. F.: Vy jste tedy na něj hrdá?

P.: Ano, ano! Bude...udatný.

Dr. F.: Jak se jmenuje:?

P.: Šitu.

Dr. F.: A jak se jmenujete vy?

P.: Zaune.

Dr. F.: Znáte zem, kde žijete, jméno místa, kde žijete?

P.: Slyšela jsem mluvit...hovořit námořníky. Říkali, že...to byla Černá Země..velmi velká... - víc o tom nevím.

Dr. F.: Dobrá. Nyní bych byla ráda, kdybyste po napočítání do

pěti přešla k poslednímu dnu svého života. Zůstaňte klidná a uvolněná. (Počítá.)

P.: Hm...můj syn je u mě a dívá se na mě. Stojí u mě.
(Její hlas slábne.) Jsem na něho tolik hrdá. Nebojím se odejít.

Dr. F.: Co lze vyčíst z jeho tváře?

P.: No...bolest.

Dr. F.: A váš muž, ten je tam také?

P.: Hm...není...není tam.

Dr. F.: Kde tedy je?

P.: Je mrtev.

Dr. F.: Měla jste další děti?

P.: Ne.

Dr. F.: Teď jste stará?

P.: Ano.

Dr. F.: Co způsobuje, že si myslíte, že odejdete?

P.: Och...cítím to...řekli mi, že jsem velmi nemocná a že brzy odejdu...a já se cítím velmi slabá.

Dr. F.: Čím jste onemocněla?

P.: Jsem stará...nic víc.

Dr. F.: Co si myslíte, že se děje, když se zemře, když se odejde? Jaká je vaše víra?

P.: Mé vnitřní slunce opustí mé tělo a dostanu se k těm, kteří už odešli. Je to tak, že když...jste poznala za svého života mír, bude vaše slunce také v míru.

Dr. F.: Myslíte, že jste poznala mír ve svém životě?

P.: Ano. Měla jsem syna. (Usmívá se.) Je mou pýchou.

Dr. F.: Věříte, že vaše slunce přejde do jiného těla v jiné době?

P.: To nevím.

Dr. F.: A nyní bych byla ráda, abyste se octla přesně ve chvíli vaší smrti a řekla mi, co se děje, co děláte vy

a co dělá váš syn?

P.: Sype popel na mé tělo a zpívá.

Dr. F.: Je někdo okolo vás?)

P.: Jsou tam jiní lidé.

Dr. F.: Vy jste už odešla? Vaše vnitřní slunce vás už opustilo?

P.: No...ne.

Dr. F.: A co pociťujete?

P.: Mám pocit, že nejsem ve svém těle. Nejsem tam...kde bych se měla nacházet.

Dr. F.: Vyjádřete se lépe.

P.: Mám dojem, že jsem na přechodné úrovni...nejsem už součástí této existence. Nejsem ještě součástí jiné existence. Nejsem...ani jednou, ani druhou.

Dr. F.: Jste sama?

P.: Cítím se sama. (S výrazem míru na tváři.)

Dr. F.: Podíváte-li se nazpět na váš život, nemáte ponětí, na kterém místě a kdy se odehrál?

P.: Stalo se to v Africe...Nevím kdy.

Dr. F.: Připadá vám, že to bylo dávno nebo nedávno?

P.: Předpokládám, že to bylo nedávno.

Dr. F.: Můžete mi popsat vaše mládí, jaká byla barva vaší pleti, vzhled vašich vlasů, vaši postavu atd.?

P.: Byla jsem velmi černá..více než většina ostatních. Mé vlasy byly dlouhé a hladké, tenké a splývavé.

Dr. F.: Jaké byly délky a jak jste se česala?

P.: Spadaly mně až na ramena. Tyčinkou jsem je rozdělila na pěšinku a pak jsem je táhla na dvě strany.

Dr. F.: Nosila jste ozdoby, šperky?

P.: Měla jsem...mušle, zuby a ostruhovité ozdoby.

Dr. F.: Nosila jste náhrdelníky?

P.: Ano.

Dr. F.: Měla jste jiné ozdoby nebo něco jiného na ozdobu

svého těla?

P.: Měla jsem...díрку na ušním lalůčku a... kost z gorily jím provlečenou, abych dokázala, jak jsem už byla hrda na svého syna, přestože byl ještě velmi mladý.

Dr. F.: Byla to kost z jeho první gorily?

P.: Ano.

Žádám Patricii, aby se vrátila k sobě a do přítomného času a ukončuji její hypnotický trans.

- Tento návrat do minulosti byl nejvíce překvapivý ze všech, říká, a měla jsem dojem, že byl velmi blízký.

- Muž, se kterým jste byla, mohl být někým, koho znáte nyní ve vaší existenci?

- Ano...měla jsem pořád pocit, že je to Marek, odpovídá mi.

Jak se zdvihá, aby odešla, obrací se ke mně a praví:

- Doufám, že brzy skončíme své práce. Co jsem právě znovu prožila, vysvětluje mnoho věcí, dodává s úsměvem. Tento týden jsem ještě často usnula...vícekrát než jsem chtěla. Říkám si, zda tento návrat do minulosti přispěje ke zlepšení mých vztahů k Markovi.

Když zavřela za sebou dveře, usedla jsem si a prošla jsem všemi aspekty Patricie, které jsem poznala během těch posledních měsíců: hrdá Alena, princezna z Kausi, nešťastná Kim, která si dělala tolik výčitek a skočila do prázdna, tlustá Tía, která se tolik bála utrpení, opuštěná Meteus, tak divoce znásilněná, malá Becky, rovněž znásilněná, a nakonec Zaune, jejíž syn byl jedinou její radostí. Jaké vzrušující uskupení osobností tak úplně rozličných, a každá hrála tak podstatnou roli při nynějších nesnázích Patricie! Vzhledem k tomu, že jsme uskutečnily tak mimořádný pokrok, neměla by už mít problémy...nebo nemnohé. Leda, že se mýlím.

Během další seance, když Patricia byla v hypnotickém transu, jsme zjistili, že už žádná další předcházející existence nemůže ovlivnit sexuální problémy mé pacientky. Vskutku, tam kde jsme, nezůstává žádný nevysvětlený problém. Milostné vztahy dvojice jsou skvělé. Nyní už týdně čekám, že Patricie konečně mně přijde ohlásit, že dosáhla orgasmu. Ale neděje se tak, a po výkladu, který ně podala o jejich milostných stycích, mám dojem,

že je nutno prostě lehce pozměnit jejich techniku. Žádám je tedy, aby se příště ke mně dostavili společně.

Následujícího týdne jsme zjišťovali uskutečněný pokrok. Marek mně vysvětluje, že jejich intimní život je nyní harmonický a něžný. Skutečně společně sdílejí radost ze sebe. Rozpory jsou dávno věcí minulosti. Je téměř nemožné, aby odhalil předběžné známky, které ohlašují začátek mensuálního cyklu Patricie...a to je zázrak! prohlašuje Marek. Ze své strany Patricie dodává, že když večer jdou k přátelům, nemá nejmenší pocit žárlivosti, a že ona se dokonale podle libosti baví s ostatními ženami. Už po několik měsíců nacházejí v sobě vzrušující zábavu. Patricie se dokonce rozhodla vzdát se svého zaměstnání, aby se mohla vrátit na universitu. Je to vzrušující, slyšet, jak jeden chválí vlohy druhého.

Dávám jim ještě nějaké rady pro sexuální úroveň, jsem však přesvědčena, že v krátkosti nebudou patřit mezi mé pacienty.

A vskutku, za méně než tři týdny se společně dostavili na poslední schůzku, on s Patricií. Celí rozesmátí nabídli mi skvělou kytici. Mám teď ten šťastný pár skutečně ráda. Tyto dvě bytosti se staly mými přáteli. Ve svém nitru mám pocit hlubokého uspokojení, že jsem se mohla podílet s nimi na tolika obohacujících zkušenostech, které nás tak sblížily.

A ocitla jsem se v zajetí tiché melancholie.

7. "Strach, strach...hrůza!"

- Ani má žena to neví. Beru si na pomoc všechny možné výmluvy, abych neprozradil pravdu, přiznává se Mike s tváří hluboce poznamenanou výčitkami.

Jeho problém? Má nevysvětlitelný strach z výšek. Líčí mi úzkost, kterou prožívá na vyvýšených místech, jakýsi druh vystupňování hrůzy.

Mám před sebou advokáta asi čtyřicetiletého, velkého, štíhlého, osmahlého, s vousem umělecky přistřiženým. Bubnuje prsty nervozně na opěradlo křesla a vyhýbá se přímému pohledu do očí, když mi vysvětluje, proč potřebuje mou péči. Načrtává mně tak nevědomě svůj portrét mistra ve vytáčkách, člověk, který se vyhýbá všem setkáním, při nichž by byl nucen přejít přes nějaký most nebo projít nějakým horským terénem. Na samotné úrovni jeho povolání mu tato fobie (chorobný strach) stojí hodně peněz, i když přesto si žije v dobrých poměrech. Smutně potřásá hlavou, když mluví o tom, co by mohl dokázat, kdyby mohl skočit do vozu

a odebrat se kamkoliv, nebo vstoupit do letadla, které pro něho vůbec nepřichází v úvahu. Musí se dokonce zříci - a odmítat své ženě - prosté radosti navštívit rodiče, nebo například - vykonat cestu do Evropy.

Přesto je Mike hrdým člověkem. Tento strach není ve shodě ani s ideálním portrétem, který si sám o sobě maluje, ani s pečlivým disimulantstvím vůči všem: vůči rodině, přátelům a v jeho záležitostech souvisejících s jeho povoláním. Už po léta se zpovídá smečce terapeutů, začínaje psychoanalytikem v New Yorku, klasickým žákem Freudovým, přes jiného, který řídí maratonské léčebné srazy skupiny každého víkendu, až po specialistu na fobie, slavného praktika metody "napadnout a přemoci". Přes veškeré úsilí těchto úctyhodných specialistů svého chorobného strachu se nemůže zbavit.

Mike je psychologicky velmi vyvinutý. Již po léta se sebou zachází tak, že má hrozný strach ze smrti, nesmyslně promíchaný se silným pokušením zničit sebe. Je přesvědčen, že jeho problémem je ve skutečnosti strach z toho, že vyjde z konceptu, strach že nenajde správnou orientaci a uškodí jak jiným, tak sobě; a přece to neodpovídá průběhu jeho života. Doma žije ve spořádaném manželství, dobře vychovává děti a má značný úspěch ve svém povolání. Je sympatický a má mnoho přátel. Je sportovně založen a zajímá se též o hudbu. Dokonce je vášnivým milovníkem oper! Krátce, žije ho radost ze života, jak říká sám o sobě.

Mike je rozhodnut přijít si sednout do křesla, určeného pro návštěvníky protože slyšel v rádiu konec jedné besedy, ve které se mluvilo o mých pracích s minulými životy. Jeho zvědavost je probuzena...a potom, vždyť už nevěděl, na kterého svatého se má obrátit. Považuje se za vzpírajícího se hypnóze. Ba ano, vždyť se přece také o to jednou pokusil...marně! Jeho pokus nebyl ničím víc, než jedinou návštěvou na specializované klinice.

Naše první seance bude trvat dvě hodiny, protože přišel na výzkum svého předešlého života. Když shromáždil svou osobní dokumentaci, hypnotizují jej a posílám ho do dávné minulosti. Mike se rychle ponořuje do hlubokého transu a ukazuje se, že je schopen znovu dokonale prožít jisté události až do nejmenších detailů. Získali jsme však jen kaleidoskopické obrázky, útržky scén, které se zdají pocházet z různých existencí. Přesto však jedna "série" vystává nejzřetelněji. Říká mi, že vidí obrovskou stavbu v gotickém stylu. Další scéna představuje rakev. Po těchto obrazech následují krátké projevy pochmurných scén. Schůzka

končí a před námi je ještě hodně práce. Domluvili jsme se, že se budeme setkávat jednou za týden.

Během následujících týdnů Mikovo podvědomí nás zatáhlo do skutečného bludiště. Zkoumáme řadu prvků z jeho minulosti, některé pochází z nynějšího života, jiné z předcházejících životů. Rozhoduji se pro soustředění na určité problémy a přeji si vyhnout se událostem, které způsobují jeho chorobný strach.

Jednoho dne přišel usměvavý. Když byl týden před tím v hypnóze, nařídila jsem jeho podvědomí, aby se připravilo k prověrce nezbytných údajů, z nichž by se dalo porozumět jeho případu. Připojila jsem přání, aby k tomu přibral také postřehy ze snů a z bdělého stavu. Mike mi vypravuje, že měl jedinečný živý sen - a také hrůzostrašný - že však tento sen měl na něj uklidňující vliv. Viděl tělo muže, jehož hlava byla nabodnuta na bodák, ústa pokrivená utrpením. Tělo i zem kolem byly potřísněny krví. Viděl to barevně jako "technicolor". Díval se na scénu dvakrát, aby sebe ujistil, že ten člověk je opravdu mrtev. Opakoval mně mnohokrát během našeho pohovoru a detailního průzkumu, který jsme provedli potom, že "nikdy neměl takový sen." Ačkoliv to byl jen záblesk (flash), "byl to vrchol hrůzy." Když to řekl, pocítil v následujícím okamžiku vlnu důvěry v sebe, jistotu, která trvala živá po mnoho dní. Tento objev jej nadchl a on jej hodnotil jako první důležitý krok k uzdravení.

Mike se noří do křesla, aby uspíšil hypnózu. Když dosáhl hlubokého stadia transu, žádám jeho podvědomí, aby ho odvedlo do existence, o které měl sen před několika dny. Mikovy oči se pohybují pod zavřenými víčky. Jeho hlava se točí, jako by se rozhlížel kolem sebe. Konečně hlasem tichým a nejistým mně začíná popisovat, co vidí:

M.: Aah...světe...Vidím..zdá se mi, že vidím někoho a přece jsem to já.

Dr. F.: Vypodobněte mi tu osobu.

M.: Je plešatý.

Dr. F.: Mohl byste mi o něm říci něco víc?

M.: Zbývá mu něco černých vlasů...no a...Usmívá se.

Dr. F.: Co dělá?

M.: Mám za to, že mluví k lidem. Stojí na chodníku nebo na dlažbě. Nevím, zda je to na ulici nebo zda je to opravdu

chodník.

Dr. F.: Jak je oblečen?

M.: Má na rameni pytel...přes rameno...visící přes rameno.
Nese v něm nějaké nástroje.

Dr. F.: Nese nástroje?

M.: Ano, dalo by se říci...je v pracovních šatech, má blůzu
nebo něco takového. Mám za to, že s někým mluví.

Dr. F.: Jaké je prostředí, ve kterém se nacházíte?

M.: Příjemné. Obloha je modrá...a jsou tam...vidím všechny
druhy střech pokrytých taškami. (Šeptá.)

Dr. F.: O jaký druh střech jde?

M.: O střechy z tašek...červených a do růžova, také jsou
tam oranžové.

Dr. F.: Jaké barvy mají domy?

M.: Řekl bych...jako sádra...štukované omítky.

Dr. F.: Až skončím počítání do tří, budete vědět, o čem lidé
mluví. (Počítá.)

M.: Nuže, první, co slyším...jsou to slova "polámané
tašky."

Dr. F.: "polámané tašky?"

M.: Opravdu, to jsou slova, která jsem zaslechl. Domnívám
se, že diskutují právě o tom...a nástroje v pytli
na...Nevím, stál jsem prostě před těmi budovami. Jedna
se mi zdála být vyšší...dvoupatrová, myslím.

Dr. F.: O jakou budovu jde?

M.: Nemohu vidět...nerozeznávám.

Dr. F.: Budete vidět stále lépe...Jeden..dva...tři...čtyři
...pět.

M.: Řekl bych, že je to velký kostel...mohutný starý chrám.

Dr. F.: O jakém druhu kostela jste mluvil?

(Vzpomínám si na jeho sen a říkám si, že jsme se asi
dostali k bodu, z něhož bychom mohli rozřešit

tajemství.)

M.: Impozantní...kostel gotického slohu...aspoň tak se mi ...

Dr. F.: Můžete mně lépe popsat lidi, mezi kterými se nacházíte, a co se děje?

M.: Jsou tu lidé uvnitř...staré ženy...Já jdu jednu k oltáři...řekl bych, že něco hledám.

Dr. F.: Do tří budete vědět, co hledáte. (Počítá.)

M.: (s hlubokým povzdechem) Hledám kněze...nebo nějakého

...bratra nebo někoho, kdo..

Dr. F.: Proč hledáte kněze?

M.: Nevím dobře, za jakým účelem.

Dr. F.: Máte pořád pytel s nástroji?

M.: Ano.

Dr. F.: Do tří budete vědět, proč hledáte kněze. Zůstaňte klidný a uvolněný. Jeden...dva...tři. Řekněte, co vám bezprostředně přichází na mysl.

M.: (Prudce dýchá.) Aha, vidím ho zdvihát ruku a... ukazovat střechu.

Dr. F.: On ukazuje střechu?

M.: Ano, ale nejsem si jist, zda je to kněz nebo...

Dr. F.: Vy prostě vidíte někoho, kdo rukou ukazuje střechu.

M.: Ano, řekl bych, že ukazuje, co se má na ní udělat... Nyní ukazuje křídlo, pravé křídlo chrámu.

Dr. F.: A co říká? Až dopočtu do tří, zjistíte, co podstatného říká. Jeden...dva...tři.

M.: O tom nemám představu...vidím sebe v jiné scéně, jak vylézám z otváračky...na střechu....je to druh okna, kulatého nebo osmihranného...je tam žebřík vztyčený směrem k němu...jsem na střeše. Připadá mi to velmi vysoko...zase tašky. Řekl bych, že je tam někdo tam nahoře. Děje se to...na jednom z křídel...starých kostelů...které jsou postaveny ve

formě křídel...s dlouhým průchodem vedoucím ke středu a odtamtud vycházejí křídla na dvě strany...dvě křídla...Zřejmě musím vystoupit z otvíráku na střechu levého křídla, abych se dostal k pravému křídlu...ale nevím z jakého důvodu.

Dr. F.: Říkáte, že je tam někdo další nahoře?

M.: (Otírá si ruce o kalhoty.) No...říkám si, proč mám vlhké ruce.

Dr. F.: Zůstaňte klidný a uvolněný. Co se děje nyní? Co děláte v této chvíli?

M.: Pracuji na taškové...za pomoci držáku...z mého pytle.

Dr. F.: Vysvětlete mi, jak na té střeše pracujete. Jakých nástrojů používáte?

M.: Jsou to železné nástroje...No...kovové nástroje s jakýmsi druhem páčidla na zdvihání tašek a odstraňování prohnílého dřeva nebo poškozených částí, jimiž zatéká dešťová voda, pak utěšňuji kladívkem a také jakýmsi nástrojem z jedné strany a temovadlem z druhé strany.

Dr. F.: Vaším povoláním je tedy opravovat střechy... nahrazovat poškozené tašky?

M.: Nevím. Myslím, že je tam někdo, kdo mi dává příkazy... a další, kdo ke mně mluví...myslím, že se to týká té práce, ale nevím, co mi říká.

Dr. F.: Budu počítat od jedné do tří a vy se to dovíte... Jeden...dva...tři. Řekněte mi, co vám bezprostředně přichází na mysl.

M.: Až dokončíte na této straně, přejděte na pravou stranu.

Dr. F.: Proč pak? Má se něco udělat také na druhé straně?

M.: Tím se zatím nezabývám, pracuji na...levém křídle ...na levém, dívá se na apsidu.

Dr. F.: Jaký dojem na vás dělá ta práce tam nahoře?

- M.: I, je to trochu..vysoko a kluzké a trochu...Měl jsem dojem, když jsem vystoupil z okna, že ihned... Vidíte, je to velmi vysoko a je nutné, abych byl opatrný. (Jeho tvář se zalévá potem.)
- Dr. F.: Jak jste obut?
- M.: Myslím že mám něco přivázaného na nohách. To má zabránit pádu...nevidím, co to je.
- Dr. F.: Nejsou to skluzové saně?
- M.: Ano, z pružné kůže...po které je tam nahoře nutno chodit, aby se nepadlo...Řekl bych...že to vlhne.
- Dr. F.: Proč?
- M.: Asi prší.
- M.: (Dech se mu náhle zrychluje.) Nuže, když jsem dospěl až nahoru...jsou to barvy, jakých se u nás mnoho nevidí...je to jiné než u nás, řekl bych, že je to na jihu Evropy...kolem ty tvary pahorků...a ten kostel postavený na jednom z nich. Jsou tam ještě jiná návrší a okolí plné domů a všude se zdí a štukuje...v modré mlze...a mlha..
- Dr. F.: Jak dlouho jste pracoval a střeše, než začlo pršet?
- M.: Nevím. Nemohu říci...Prší, toť vše...a nevím, kolik času uběhlo. Pracoval jsem prostě na tom horním křídle kostela a na střešních žlabech, vidím měděné žlaby, šedo zelené, pokryté měděnkou...
- Dr. F.: Pokračujte. Co se děje?
- M.: Oh, díval jsem se po těch žlabech a po římsách a... měl jsem trochu strach.
- Dr. F.: Pročpak?
- M.: Když jsem se podíval dolů, k zemi...protože to bylo velmi vysoko.
- Dr. F.: Hodně prší?

M.: Ne...ne. Pouze si uvědomuji, že buď prší nebo padá mlha
nebo Bůh ví co...všechno je vlhké. Tašky jsou vlhké.
A pracuji velmi opatrně. Vždyť je to mé řemeslo...
vím, co mám dělat.

Dr. F.: Co děláte nyní?

M.: Vztyčuji se, přecházím na druhé křídlo a pohlédnu
na...no...myslím, že je to kněz s kněžskou čepičkou
a sutanou.

Dr. F.: Kněz je také na střeše?

M.: Ano...ten mi dává příkazy.

Dr. F.: Co tedy děláte v této chvíli?

M.: Dívám se prostě k nohám..Zřejmě se snažím najít
přechod.
On stojí na hřebenu střechy, trochu na straně levého
křídla a hledí na mne. A výška na mne působí
(zřejmě bázlivě.)

Dr. F.: Co pociťujete v této chvíli? Vidím, že křečovitě
svíráte ruce v pěst a utíráte si dlaně.

M.: Oh! To je jen trochu...trochu vlhka...asi jsem se dotkl
něčeho vlhkého.

Dr. F.: Co teď vnímáte?

M.: Vidím, že jsem upustil nástroje, sunu se po svažující
se střeše...a natahuji se po nich...opatrně, abych je
zachytil, či Bůh ví!

Dr. F.: Dávejte dobře pozor, co se děje. Řekněte mi, jak se
situace vyvíjí. Co se děje?

M.: Eh, jsou tam rozestouplé tašky, a to se k tomu přidalo.
Nebo čerti vědí...nevím o tom nic víc, než to...že ztráta
nástrojů je pro mě důležitá. Tak si tedy za nimi lehám,
natahuji se a snažím se je zachytit...něco se pode mnou
uvolňuje...a tu náhle visím, klátím se na žlabu a mezi
taškami...musí to být vysoko, nejméně tři poschodí...

velmi vysoko.-

Dr. F.: Kde se nacházíte v této chvíli?

M.: Jsem zavěšen za tu ničemnost toho...Oh!...

Dr. F.: Zavěšen za co?

M.: Visím z toho...žlabu a přidržuji se též těch uvolněných a rozbitých tašek, které mne sotva drží...ony se rozestupují!

Dr. F.: Kde se nachází vaše tělo?

M.: Visí v prázdnotě...prostě řekl bych, že jednou rukou se držím žlabu, druhou zevnitř,....držím se dobře. Nezdá se mi, že bych spadl. (Po tvářích mu stéká pot.)

Dr. F.: Kde je kněz? Je tam pořád?

M.: Ne, odešel.

Dr. F.: Co pociťujete? Mluvte o svých dojmech. (Vytrvalé ticho.)

Dr. F.: Co si uvědomujete? Jaké myšlenky vám víří hlavou?

M.: Nu..nebojím se, ale jsem mučen myšlenkou na pád. nemám..nevidím..nezbývá mi z toho žádné východisko. Ne...cítím pod sebou stavbu.

Dr. F.: O které stavbě mluvíte?

M.: O té, na které se nacházím...kostel a ...tam kde jsem v té situaci a kde...počítám s blízkým pádem.

Dr. F.: Vy pořád visíte, zavěšen na tom žlabu...vaše tělo se kývá a jedna z vašich rukou se drží tašek nad vámi? (Mike souhlasně přikyvuje hlavou.)

Dr. F.: Dávejte dobře pozor na svůj dech. Budu počítat do tří a vy se ucítíte klidnější, uvolněnější a vaše podvědomí vám dovolí, abychom postupovali tak, abychom mohli vidět, co se děje. Jeden...uvolněte se co nejvíce a poohlížejte se potom, co se děje...dva...tři. Co vidíte?

M.: Lidi, kteří se snaží mně přijít na pomoc. Staví se na

druhý svah střechy a spouští něco...je to asi provaz.

Dr. F.: Co říkají?

M.: Nuže, já se s jedné strany držím toho provazu...a přidržuji se také žlabu...a balancuji v prázdnu.

Dr. F.: Co zažíváte?

M.: Pociťuji to balancování..uvědomuji si, že jsem v riskantní pozici. (Zmítá se.)

Dr. F.: Jaký máte pocit?

M.: Strach, strach...hrůzu! Rozumíte, snažím se držet, jak jen mohu... (Zakrývá si tvář rukama.) Jeden z lidí přestává držet a já padám.

Dr. F.: Jeden z lidí přestal držet?

M.: Ano.

Dr. F.: A co se děje potom?

M.: Celou svou vahou visím na žlabu a ten povoluje.

Dr. F.: Pokračujte. Co se děje nyní? Žlab povolil?

M.: Ano.

Dr. F.: A pak?

M.: Všechno...žlab padá i se zbytky tašek.

Dr. F.: Co pozorujete?

M.: Tedy, vidím, že se zřítím. Napřed jsem se pustil a pak jsem viděl někoho padat.

Dr. F.: Můžete vidět svou tvář a tělo během pádu?

M. : Na zádech...obličejem k nebi.

Dr. F.: Padá pozadu?

M. : Přesně tak.

Dr. F.: Hlavou napřed?

M.: Ne, jeho tělo...padá nazad, ruce ve vzduchu, jakoby se ještě něčeho přidržovaly, překřížují se a rozevírají se. (Napodobuje ten způsob.)

Dr. F.: Co dělá při pádu?

M.: On..

Dr. F.: Slyšíte něco?

M.: Sotva, sotva.

Dr. F.: Poslouchejte lépe.

M.: Ach tak, jakýsi křik,...slyším křik...ale nevím, zda křičí on nebo...Ach...

Dr. F.: Co se děje nyní?

M.: Věru..."Oh, můj Bože!"" To je...

Dr. F.: To on křičí "Oh, můj Bože!""?

M.: Ano.

Dr. F.: Co se děje nyní?

M.: To je vše, co mohu...zatemnilo se tam kam padám...nebo padl. Myslel jsem, že mezi dva domy...ale mohla stínit zed'...možná zed', která dole vytvářela stín. Nemohu však vnímat tělo...

Dr. F.: Uvolněte se klidně. Budu počítat do tří a vy uvidíte tělo...vidíte je? (Počítá.)

M.: Napíchlo se na kůl. Rozeznávám jeho trpitelský výraz ...smrt v...plném vyjádření. Je tam...na tom...na tom lešení...ze dřeva...to je téměř úplně probodlo, chci říci,...co je...nejhroznější...rozumíte mi: dá se říci, že se ten kůl do něho silou pohřížil...on padl na něj, více nevím, nevím. Konečně, je to... (Prudký vzdech.) Vidím všechno.

Dr. F.: Na co myslíte? Co děláte v této chvíli?

M.: Dívám se na kostel. Chci jej vidět...vidím utržený střešní žlab. Vidím vše až nahoru a oblohu. Nyní mi připadá bílá.

Dr. F.: Kde se právě nacházíte?

M.: Dole a dívám se vzhůru.

Dr. F.: Jste na zemi?

M.: Ano, na plocho na zádech.

Dr. F.: Co pociťujete? Na co myslíte?

- M.: Těžko si sebe uvědomuji. Pouze vidím...lidi kolem sebe...někdo mě chce zdvihnout. Zdvihá mou hlavu.
- Dr. F.: Co se děje potom?
- M.: Zdá se mi že, všechno tmavne, stále víc se stmívá ...jako kdyby slunce zašlo...Zdá se mi, že nemohu už nic vidět...ale cítím, co se děje...kolem mne...
Kolem mne lidé zděšeně hledí a...a já znovu vidím téhož...téhož člověka, kterého už jsem viděl.
- Dr. F.: Kdo to byl? Připomeňte mi ho.
- M.: Muž, kterého jsem viděl ve snu...ne v téže pozici, ale...natažený na zádech.
- Dr. F.: A téhož vzezření?
- M.: Trochu ano...Není to tak přesně...Šlo pouze o druh oslepující a náhlé vize..., která se objevovala a mizela...Tamten...zdá se mi, který byl právě tam, před kostelem a před sousedními domy...Byl sympatický, měl modré oči.

Po vynoření z transu se Mike na mne dívá. Je zřejmě vyčerpán tím znovu prožitým dramatem. Rukou stírá pot ze své tváře, uhlazuje si vlasy a rychle se zdvihá. Lze poznat, že chce rychle zmizet z prostředí, v němž právě zažíval takové psychické utrpení. Doba určená pro jeho seanci byla dávno překročena, tak jsme se rozloučili až do příštího týdne.

Po jeho odchodu jsem se zvrátila do křesla. Tento návrat do minulosti byl únavný i pro mne. V duchu vidím Mika, připomínám si jeho reakce, zvláště hrůzu, kterou zřetelně prožíval. Pokusil se nepropadnout panice a vyhnout se utrpení a vyhýbal se jak jen mohl, aby nemusel znovu projít tím zážitkem. Bylo pro něho velmi těžké zabývat se chvílí toho pádu. Jsem přesvědčena, že jsme prstem ukázali na událost, která je příčinou jeho hrůzy z výšek. Jsem rovněž přesvědčena, že bude zapotřebí, aby si znovu prošel samotný pád, má-li dosáhnout uzdravení, po němž touží a které je pro něho důležité. Bude pro něho velmi kruté prožít znovu tuto epizodu z předešlé existence.

8. "Napínám sluch...čímám."

Když se Joe přišel svěřit mé péči, byl v koncích. Problém, který bylo třeba naléhavě vyřešit, byla zatvrzelá nespavost. Většinou nemohl usnout před svítáním, nevzal-li si při nejmenším čtyři uspávací prášky, které polykal naráz. A pokaždé byl účinek tentýž: spí nepřetržitě dvanáct hodin a je pak ještě dále otupělý. A přesto bojuje srdnatě: noc za nocí zůstává bdělý a odolává pokušení vzít si pilulky. Přitom se ztrácí v neutuchajících vlnách prchavých myšlenek. A jak se často stává, tato sveřepá nespavost je zdrojem jeho problémů. Není schopen se soustředit. A to je záležitost tím nevhodnější, že se právě připravuje na zkoušku o stavebním průmyslu. Nutně potřebuje naučit se nazpaměť celé stránky statistik a dekretů. A protože ho spánek nepřestává míjet, pronásleduje jej myšlenka na propadnutí při zkoušce. Joe je vězněm začarovaného kruhu.

Je to elegantní muž kolem třicítky až čtyřicítky. Nemá na sobě ani lot tuku. Je bezvadně oblečen, má barevnou košili, kalhoty správně přiléhající, kovbojské boty vyleštěné jako zrcadlo. V jeho vzezření je něco, co naznačuje osobnost.

Byl už jedenkrát mým pacientem, když kouřil tři balíčky cigaret denně. Dnes přišel na konci přednášky, kterou jsem měla na jedné městské koleji! Jeho zájem se probudil, když se dověděl, že příčiny poruch spánku hledám v předešlém životě. Na druhý den se hlásil o schůzku.

Za hypnózy Joe ukazuje prst, že jeho problém se vztahuje na dvě události z minulého života. Vsugeruji jeho podvědomí, aby se připravilo k prohlídce předešlé existence při naší příští schůzce. Ve chvíli odchodu Joe se zastavuje na prahu dveří:

- Tato myšlenka na minulý život vzbuzuje mou pozornost, řekl mi s úsměvem. Ptám se, kdo to mohl být v oné době.

Od prvních minut následující seance začínám s navozením hypnózy - chci co nejlépe využít času k výzkumu jeho minulého života. Prověřením jeho prstové signalizace jsem si zjistila, že jeho podvědomí je připraveno. Ubírám se časem zpět, aby se mu podařilo vstoupit "do jiné epochy a na jiné místo" a čekám...čekám...nic nepřichází. Neshledává nic. Divím se tomu, neboť jsem téměř jista, že to něco je a že tedy bude nutno provést důkladnější přípravu. Těžím z jeho hypnotického stavu, abych mu něco dalšího vsugerovala tak, aby za týden se mohl vrátit do minulosti. Zatím ho propouštím z transu. Když mluvíme o tom, o čem se už dověděl, říká mi, že velmi jasně viděl "nějaký obchod a

ulici"...až po okraj cesty a staré dřevěné chodníky. Dosud však o tom nemluvil, protože si myslel, že si to jednoduše jen představoval. Při odchodu říká:

- Nyní jsem pochopil. Napříště budu svému podvědomí důvěřovat a věrně vám budu opakovat, co vidím, ať už je to pochopitelné nebo ne.

Když se dostavil do mé ordinace na další schůzku, přiznal mi, že minulý týden měl velký strach, tolik strachu, že na něm vyrazil studený pot. Ale ujišťoval mne, že dnes je připraven. Znovu jsem mu doporučila, aby mi podrobně všechno hlásil. Sklouzl téměř okamžitě do úplného transu. Posílám ho k nějaké šťastné nebo prostě indiferentní události z jeho mládí v předešlém životě, k příčině jeho nespavosti a Joe začíná mluvit.

J.: Jsem na dvoře...a hraju si.

Dr. F.: Pokračujte.

J.: Před domem. Hraju si s míčem.

Dr. F.: Kolik je vám let?

J.: Deset.

Dr. F.: Budu počítat do tří a napadne vás vaše jméno. (Počítá.)

J.: Jmenuji se Dale.

Dr. F.: A jaké je vaše rodné jméno, Dale?

J.: Short.

Dr. F.: Promluvte o sobě, Dale. S kým žijete?

J.: S matkou a s otcem, má sestra...

Dr. F.: Kde bydlíte?

J.: V Kentucky.

Dr. F.: Co dělá váš otec?

J.: Je šéfem policie.

Dr. F.: Co si myslíte o jeho postavení?

J.: (s úsměvem) Jsem na něho hrdý.

Dr. F.: Nyní pozor na váš dech, až napočítám do pěti, přejdete k následující události. (Počítá.)

J.: Otec je mrtev.

Dr. F.: Zemřel přirozenou smrtí?

J.: Ne, byl zabit.

Dr. F.: Jak se to stalo, Dale?

J.: Byl zabit výstřely z revolveru.

Dr. F.: Vy jste se to právě dověděl?

J.: Ano...ano.

Dr. F.: Kdo jej zabil, Dale?

J.: Profesionální vrah.

Dr. F.: Řekněte mi o tom více.

J.: Měl jsem s matkou a sestrou velký žal...nemyslel jsem si, že by bylo lepšího člověka nad něho.

Dr. F.: Bylo to pro vás velké překvapení?

J.: No...ano.

Dr. F.: Byl dobrým střelcem?

J.: Ale ano. Střílel velmi rychle. (Jeho brada se chvěje, začíná slzet.)

Dr. F.: Sama jsem z toho zdrcena, když se to dovídám...co si počne vaše rodina?

J.: Matka je dámskou krejčovou. Já doma nezůstanu.

Dr. F.: Kam chcete odejít?

J.: Na Západ.

Dr. F.: Kolik je vám nyní let?

J.: Sedmnáct.

Dr. F.: Ponechme tam na chvíli ty city, ty vzpomínky. Zhluboka dýchejte, já zatím budu počítat do pěti, zachovejte si klid a zůstaňte uvolněný. Jeden...dva... tři...čtyři..pět. Kde jste teď, Dale?

J.: U táborového ohně...S mnoha lidmi.

Dr. F.: Vyjádřete se o tom.

J.: Je to karavana vozů.

Dr. F.: Je večer?

J.: Ano, ano.

Dr. F.: Kolik je vám let toho večera?

J.: Dvacet.

Dr. F.: Už dlouho jste na cestě?
J.: Asi pět měsíců.
Dr. F.: Kam jste v této chvíli dorazili?
J.: Na úpatí Skalistých hor. (Rocky Montains.)
Dr. F.: Jaké roční období je?
J.: Je jaro nebo léto.
Dr. F.: Myslím, že je to příhodná doba pro překročení Skalistých hor.
J.: Je krásně, dosti teplo.
Dr. F.: Řekněte mi něco více o tom večeru.
J.: Jsem opřen o jeden vůz.
Dr. F.: Na co myslíte?
J.: Že odejdu s určitou částí těch lidí.
Dr. F.: Oni se tedy oddělí od ostatních a vy nechcete zůstat se zbytkem?
J.: Ne.
Dr. F.: Proč?
J.: Vyznají se jen v obdělávání půdy a...jdou na Západ, aby tam našli půdu...Nejsou připraveni pro dobrodružství. (S nadšeným tónem.)
Dr. F.: Co tím chcete říci?
J.: Že jsou neschopni se bránit.
Dr. F.: A vy si o sobě myslíte, že jste toho schopen?
J.: Ovšemže. Možná, že nejsem připraven na všechno, ale přece.
Dr. F.: Jak byste se bránil?
J.: Stačí mi můj revolver.
Dr. F.: Jste dost dobrým střelcem? Kdo vás tomu naučil?
J.: Můj otec.
Dr. F.: On byl dobrým střelcem, že?
J.: Oh, ano.
Dr. F.: Nuže, vy čekáte, opřen o jeden z vozů...to je váš?

J.: Ne, mám jen svého koně.

Dr. F.: Vy jste tedy opřen o jeden z vozů...už pět měsíců jste na cestě. Kdy si myslíte, že dojdete tam, kam míníte dospět?

J.: Bezpochyby za dva měsíce.

Dr. F.: Kam se ubíráte?

J.: Do Kalifornie, obecně řečeno.

Dr. F.: Co zamýšlíte dělat, až tam dojdete?

J.: Možná, že hlídače dostavníku nebo..v bance nebo někde.

Dr. F.: A nyní nechme uběhnout něco času a podívejme se, co se děje, jestli se stalo něco významného během této epizody. Po pěti mi řeknete, co se vám přihodilo.
(Počítá.)

J.: Indiáni si na nás počíhali. (Zrychlený dech.)

Dr. F.: Povězte mi podrobnosti.

J.: Šli jsme...Blížili jsme se k soutěsce. Indiáni...se poschovávali po obou stranách průsmyku
a začli na nás střílet.

Dr. F.: Z čeho stříleli?

J.: Někteří měli karabiny...jiní luky a šípy.

Dr. F.: Co jste mohli udělat, abyste odpověděli na jejich útok?

J.: Bylo nutno...nechat vozy na místě...protože jsme je nemohli seskupit. Z hlediska obrany to byla velmi těžká pozice.

Dr. F.: Opustili jste vozy a co jste udělali dál?

J.: Běželi jsme k lesu.

Dr. F.: Kde jste v této chvíli?

J.: Pod stromy.

Dr. F.: Řekněte mi, co vidíte?

J.: Indiáni jsou tam také. Na koních. (Zdvihá oči, tělo má napjaté.)

Dr. F.: Kde jsou?

J.: V lese.

Dr. F.: Jaký máte dojem?

J.: Je mi líto našich lidí...polovina z nich jsou ženy...Indiáni je věší za vlasy...a utíkají s nimi. Naši lidé jsou velmi špatnými střelci. (Zoufale.)

Dr. F.: Nemají tedy ani špetky naděje, že? Jsou mrtví do této chvíle?

J.: Několik Indiánů...Několik jsem jich zabil.

Dr. F.: Vy jste některé skolil?

J.: Oh, ano. Zastřelil jsem také jednu ženu, nemohl jsem se dobře zaměřit na Indiána.

Dr. F.: Tu ženu jste zastřelil náhodou?

J.: Ne, udělal jsem to úmyslně.

Dr. F.: Bylo to asi milosrdnější než ji nechat odtáhnout.

J.: Ano. Bylo to pro ni lepší. (Slzy mu stoupají do očí.)

Dr. F.: Zůstaňte klidný a uvolněný. Měl jste předtuchu, že se něco takového stane?

J.: Nu, ano.

Dr. F.: Opusťte ty vzpomínky a přejděte k další události. Jeden...dva...tři...čtyři...pět. Co se s vámi děje, Dale?

J.: Jsem v jiném městě...mezi pahorky...v horách... je to město zlatokopů.

Dr. F.: Co tam teď děláte?

J.: Jdu po chodníku... Jsou tam horníci, mnoho lidí... většinou muži.

Dr. F.: Ve kterém státě jste?

J.: V Kalifornii.

Dr. F.: Jste tam už dlouhý čas?

J.: Ne, asi tak přes týden.

Dr. F.: Abychom se vrátili k útoku Indiánů. Můžete mi říci, jak to dopadlo?

J.: (Po dlouhém mlčení) - Zdrželi jsme se s nimi až do noci...nebyli jsme příliš početní...dal jsem

rozhlásit, aby se každý pokusil probít sám...
neshromažďovat se, protože Indiáni by to zpozorovali
a...bylo lépe, aby každý šel svou cestou. To jsem také
učinil.

Dr. F.: Šel jste v noci?

J.: Ano.

Dr. F.: Nebyl jste tím unaven?

J.: Ne.

Dr. F.: Jak jste se mohl orientovat?

J.: Dík svitu měsíce...Indiáni nás budou zřejmě
pronásledovat druhý den ráno...podle mého názoru
(dlouhý vzdech) - naši ubozí lidé neměli naději se
z toho dostat.

Dr. F.: Myslel jste si, že druzí nebudou mít naději, že vyváznou,
ale vy jste ji měl, byl jste tedy zdatnější
než oni?

J.: Věru, ano.

Dr. F.: Mohl jste tu noc spát?

J.: Ne. Indiáni slídili...kolem nás...dva z nich jsem
zabil nožem.

Dr. F.: Nožem. Zdá se mi, že to byla bitva tělo na tělo.

J.: Tak, tak.

Dr. F.: Mohl někdo vůbec tu noc usnout?

J.: Kdepak!

Dr. F.: Nemohl jste to riskovat ani vy, není-liž pravda?
Kdy v noci se to dělo?

J.: Trvalo to celou noc.

Dr. F.: A kdy jste vykročili dál?

J.: Tak kolem tří před úsvitem.

Dr. F.: Vy jste tedy zůstal víceméně po celou noc v táboře
s ostatními, nebo někde jinde.

J.: V lese.

- Dr. F.: A vy jste musel zůstat ve střehu, protože Indiáni mohli co chvíli začít útočit. Obklíčili vás?
- J.: Byli jsme - já i oni - prakticky vedle sebe.
- Dr. F.: Museli jste tedy zůstat všichni ve střehu, že?
- J.: Ovšem. Čas od času bylo slyšet výkřik, neboť (hluboký vzdech)...některý Indián někoho tnul tomahavkem nebo dýkou.
- Dr. F.: To musela být strašná noc.
- J.: (Upřímně) neměl jsem strach.
- Dr. F.: Čím jste se zabýval tu noc před odchodem?
- J.: Nasloucháním a číháním. Moc toho vidět nebylo, rozumíte. Byly tam jen stromy. Jejich hustým listím svit měsíce těžko pronikal...obojí nám pomáhalo v boji.
- Dr. F.: Kteří Indiáni to byli?
- J.: Crowové.
- Dr. F.: Jak to můžete vědět?
- J.: Věděl jsem, že v té oblasti žijí Crowové...jsou to jediní nepřátelští Indiáni. Ostatní kmeny jsou přátelské.
- Dr. F.: Tedy rozumím dobře: byl jste tam v lese. Občas jste zaslechl zařvání, ale neměl jste strach. Byl jste prostě ve střehu.
- J.: Tak jest.
- Dr. F.: Dával jste pozor proto, že jste věděl, že nejmenší moment nepozornosti by vás mohl stát život. Je tomu tak?
- J.: Správně, dbal jsem na to, abych se zachránil. Nebylo jiného prostředku, který by mi dovolil chránit skupinu. (Zesmutněle.)
- Dr. F.: No, a teď jste v tomto hornickém městě. Kde jste přesně v tuto chvíli?
- J.: Na ulici.

Dr. F.: Co tam děláte, Dale?

J.: Chodím po barech a po salonech.

Dr. F.: Našel jste práci?

J.: Ne, ještě ne. Ovšem...nepočítám s tím, že bych tu zůstal. Jen si to tak obhlížím.

Dr. F.: Požádám vás nyní, abyste přešel k další události a opustil ty vzpomínky. (Počítá do pěti.) Co vidíte?

J.: Jsem v Mexiku.

Dr. F.: Řekněte mi, co tam děláte.

J.: V tuto chvíli popíjím s děvčaty.

Dr. F.: Co děláte v Mexiku, Dale?

J.: (tichým hlasem) Skrývám se tu.

Dr. F.: Vy se skrýváte?

J.: No, ano (a šeptem) Vyloupil jsem dostavník, abych se dostal k penězům.

Dr. F.: A jak jste k tomu činu dospěl? Můžete mi vyprávět o tom dobrodružství?

J.: Pochopte, už mi nezbyl ani cent...Nezbývalo mi nic jiného než dát se najmout na práci na farmu...a ten druh práce nemám rád. A tak jsem napadl dostavník a vyloupil jsem jej...vyčíhal jsem si ho. Nikoho jsem přitom nezabil.

Dr. F.: Ta myšlenka vás napadla jen tak, nebo jste přepadení napřed naplánoval?

J.: Byl jsem spíš zvědav, dovědět se, co se přitom bude dít.

Dr. F.: A jak se to sběhlo?

J.: Byl jsem nervosní, protože jsem se obával, že někdo zvnitřku na mne střelí a pak bych byl nucen ho zabít.

Dr. F.: Ale ono se to nestalo?

J.: Věru, nikoliv.

Dr. F.: Kolik peněz jste sebral?

J.: Téměř 1500 dolarů...ve zlatě.

Dr. F.: A kdy se to stalo?
J.: Asi tak před měsícem.
Dr. F.: A vy jste odešel do Mexika, abyste se tam na chvíli schoval?
J.: Míním...zde zůstat opravdu jen chvíli a pak půjdu do Texasu. V Kalifornii by mě mohli najít.
Dr. F.: Dobrá. A nyní budu počítat do pěti a ráda bych věděla, co dalšího jste prožil. (Počítá.) Kde jste nyní, Dale?
J.: V baru. Jsou tam..hráčské stoly, tanečnice...dbám na to, abych se nedostal do hádky nebo do rvačky. Jsem tu, aby ho nevykradli.
Dr. F.: Chcete zabránit tomu, aby majitele baru nevykradli?
J.: Ano, ano. Projde domem denně mnoho peněz.
Dr. F.: Máte rád tu práci?
J.: Moc ne.
Dr. F.: Už to děláte dlouho?
J.: Již tři měsíce.
Dr. F.: Ve které zemi se nyní nacházíte?
J.: V Texasu.
Dr. F.: A kolik je vám let?
J.: Dvacetsedm.
Dr. F.: Nemáte chuť se oženit?
J.: Ne.
Dr. F.: Dáváte přednost samotě?
J.: Ano.
Dr. F.: Dobrá. Přejděte na jinou událost, až dopočítám do pěti. (Počítá.)
J.: Jsem na dostavníku...jako hlídač...je to lehká práce.
Dr. F.: Kam jede ten dostavník?
J.: Do Wichita.
Dr. F.: Je to dlouhá cesta?

J.: Ne moc.

Dr. F.: Ta práce se vám opravdu líbí?

J.: Ne zvlášť. Ale je to lepší než práce s půdou...nebo s kravami.

Dr. F.: Požádám vás, abyste se odebral k další události až napočtu tři. (Počítá.) Co se děje?

J.: Jsem šerifem.

Dr. F.: Ve které oblasti Dale?

J.: V Kansasu.

Dr. F.: Jste s vaším postavením spokojen?

J.: (s úsměvem) To se mi líbí.

Dr. F.: Více než být pouhým hlídačem?

J.: Ovšemže.

Dr. F.: Jak dlouho jste už šerifem?

J.: Dva roky.

Dr. F.: Dalo by se říci, že jste se konečně uchytil?

J.: Věru, ano. (S hrdostí) Zde mne lidi respektují.

Dr. F.: A jak se jmenuje to město?

J.: Pittsburg.

Dr. F.: V Pittsburku? A co právě teď děláte?

J.: Procházím se po ulici, toť vše...po chodníku a zdravím se s lidmi. Nic velkého během dne.

Dr. F.: Čím jste zaměstnán večer, jste potom více zaměstnán?

J.: Ach, ano.

Dr. F.: Jakého druhu je to město?

J.: Jsou tam obchody,...a...bar, pořád se tam pije a střílí tam lidé po sobě. (Netrpělivě.)

Dr. F.: Jste konečně rozhodnut se oženit?

J.: Ne.

Dr. F.: Kolik je vám teď let?

J.: Devětadvacet.

Dr. F.: Máte nějakou stálou družku?

J.: Ne. Ještě nejsem ochoten uvázat si provaz kolem krku.

Dr. F.: Kde bydlíte?

J.: V malém domě pronajatém městem, to je ve smlouvě.

Dr. F.: Nuže v této chvíli se procházíte po ulici a pozorujete co se děje?

J.: Ano, tak jest.

Dr. F.: Promluvte o tom městě. Je bohaté? Je to malé město?

J.: Spíš malé...Přicházejí sem všichni farmáři..zemědělci a patroni...bydlí zde málo lidí...kromě obchodníků, kramářů.

Dr. F.: Město se zvětšuje?

J.: Ano, trochu..nejsou tam samí zlí lidé.

Dr. F.: Máte v úmyslu tam založit svůj domov?

J.: Nepomýšlím na to...nic skvělého tu není...kovbojové se tu občas zpíjí a začnou po sobě střílet...a také zabijí obvykle někoho, na koho nemířili. Nezáleží na tom, zda se vydávají za Billy(ho) the Kid(a). Jestliže bitka není regulerní, jsem nucen zasáhnout, a pak se chtějí se mnou měřit. Jsou to ubozí smrkanci.

Dr. F.: Co uděláte, když se s vámi chtějí střílet nebo prát?

J.: Většina z nich je pomalá jako býci, a jsem-li dost hbitý, prostřílím jim pracky...abych je položil na zem. Obvykle už nemají ani čas dostat se ke zbrani. Znemožním-li je při první ráně...odejdou po dobrém... Nebylo by divné, kdyby mne zabili, aby zachránili svou kůži. (Hlasem plným lítosti.)

Dr. F.: Opusťme tyto vzpomínky a přejděme na něco, co by mohlo způsobit vaši nespavost...Počítám do pěti.

J.: (Dlouhé mlčení. Svrašťuje obočí, aby si vzpomněl.) Toto město je mnohem větší...Jsem šéfem policie, nikoliv jen šerifem. Je to v Coloradu. Je tam řada salonů,... banditi...a bídáci. Zde se lidé cítí nazí, nemají-li u sebe revolver. A umějí s ním také zacházet....poněkud

lépe než kramáři a zemědělci. Ale to místo se mi líbí.

Dr. F.: Máte to město rád?

J.: Ale ano. (Jeho obličej ožívuje.) Je tu také celá řada pěkných věcí.

Dr. F.: Kolik je vám teď let?

J.: Třicetdva.

Dr. F.: Pokuste se podat si svůj portrét.

J.: Mám osmahlou pleť...černé vlasy...jsem svalnatý...jsem úzký v bocích...žádné břicho...černé boty.

Dr. F.: Až dopočtu do pěti, vaše podvědomí vás zavede k další události. (Počítá.)

J.: Vyloupili banku.

Dr. F.: Řekněte mi, co o tom víte.

J.: Vloupání - provedli tři chlapi...sebrali toho hodně.

Dr. F.: Byl jste při tom útoku?

J.: Ne.

Dr. F.: Kdy se to stalo? Kterou hodinu?

J.: Okolo poledne. Někdo mně o tom dal zprávu do kanceláře.

Dr. F.: Co jste učinil?

J.: Dal jsem dohromady hlídku.

Dr. F.: Kolik lidí bylo k tomu třeba?

J.: Šest nebo sedm.

Dr. F.: A myslíte, že jste měl nějakou naději chytit ty zloděje?

J.: Nemohli být ještě moc daleko, a také neměli dost skrýš, kam se uchýlit.

Dr. F.: Víte, kterým směrem odešli?

J.: Myslím, že ano.

Dr. F.: Co jste provedl při výběru svých lidí?

J.: Sebou jsem si jist...pro mne to nebylo nic mimořádného.

Dr. F.: Myslíte, že chytíte zloděje?

J.: Ale ano.

Dr. F.: Pokročte v čase a řekněte mi, co se stalo?

J.: (Lhostejně) Pověsili jsme je.

Dr. F.: Požádám vaše podvědomí, aby nyní přikročilo k nějaké důležité události. Počítám do pěti.

J.: Hraji kulečnick...je večer. Město je dost klidné.. mám dva pomocníky...kteří hlídají krámy...a salony, a tak si mohu dát s lidmi partii kulečnicku.

Dr. F.: V tom máte zálibu?

J.: Ach, ano.

Dr. F.: Jste v tom dobrý?

J.: Dost...a jsou to dobří lidé, s nimiž hraji...bankéř... starosta. Ti všichni mají doma kulečnick.

Dr. F.: Hrajete u jednoho z nich?

J.: Ne. Jsme v kulečnickovém klubu v městě.

Dr. F.: A hrajete se starostou a s bankéřem. Jen vy tři?

J.: Ano, tak.

Dr. F.: Nyní, stalo-li se něco během toho večera, ať vás k tomu vaše podvědomí přivede...(Počítá do pěti.)

J.: (Prudce nadskočí.) Někdo po mně střelil.

Dr. F.: Někdo po vás střelil?

J.: Ano. Otevřeným oknem...do kulečnickového sálu.

Dr. F.: Kam vás zasáhl?

J.: Byla to lovecká puška..do břicha a do hrudi. (Dusí se.)

Dr. F.: Kde jste přesně v této chvíli?

J.: (s obličejem zkrouceným bolestí) Ležím na dlažbě.

Dr. F.: Řekněte, co pociťujete?

J.: Jsem spíše překvapen než cokoliv jiného. Trpím, ale ne tolik. Jsem však překvapen, že jsem se dal zaskočit.

Dr. F.: Co tím chcete říci?

J.: Že si někdo myslel, že mě může střelit tak jako králíka. (Plný zlosti.)

Dr. F.: Byl jste udiven, že jste nebyl dost opatrný?

J.: Ano.

Dr. F.: Jak jednáte obvykle?

J.: Po ulici kráčím po stinné straně...mířím zrakem dopředu na roh domu...byli jsme na hlavní ulici.

Dr. F.: Už tedy nejste v kulečnickovém sále? Odešel jste?

J.: Ne, kulečnickový sál ústí na hlavní ulici...Přenesli mne na lůžko do prvního poschodí...lékař...Trpím, mám roztržené břicho. (Kapky potu se slévají z jeho tváře.)

Dr. F.: Ztrácíte hodně krve?

J.: Ano, ano.

Dr. F.: Jste pořád při vědomí?

J.: Ano.

Dr. F.: Co se děje jiného?

J.: Je tu lékař...a nějaká žena, která mu pomáhá...bankéř a starosta...jeden z mých pobočníků.

Dr. F.: Připadá vám, že se z toho nedostanete?

J.: Není pomoci!

Dr. F.: Proč tak mluvíte, Dale?

J.: Rána z lovecké pušky. (Trpce se usmívá.) ...Mám příliš mnoho olova v břiše.

Dr. F.: Jaké myšlenky vám přicházejí na mysl? Smiřujete se s myšlenkou na smrt?

J.: To mne...to mne tolik neděsí. Jsem pořád ještě...vzteklý ...že jsem se dal tak oddělat.

Dr. F.: Jak jste tomu mohl předejít? Zřejmě jste nebyl ve střehu, když se to stalo.

J.: Neočekával jsem to, tak je to.

Dr. F.: Protože jste to nečekal, odložil jste svou obvyklou obezřelost.

J.: Tak je tomu.

Dr. F.: Co byste byl jinak učinil?

- J.: Nikdy bych nezůstal v osvětlené místnosti s vytaženými záclonami...byl bych stále na stráži. Nebyl bych se zavřel do nějakého domu. Pak na vás střílejí jako na králíka, když procházíte dveřmi. Máte světlo v zádech.
- Dr. F.: No, a v takové chvíli se to stalo, když jste prošel dveřmi?
- J.: Ne, hrál jsem kulečnick. Střelil na mne oknem. Nemohl mne minout.
- Dr. F.: Dobrá pokročíme o několik minut, abychom viděli, co se děje...jeden...dva...tři...čtyři...pět. Co vidíte?
- J.: Lékař zakrývá rouškou mou tvář.
- Dr. F.: Kde jste?
- J.: Jsem pořád na lůžku.
- Dr. F.: Co zažíváte?
- J.: Věděl jsem, že to takhle skončí...nepociťuji nic zvláštního.
- Dr. F.: Jak můžete vidět z onoho světa, kde jste?
- J.: Vidím lékaře - ošetřovatelku, kteří čistí nástroje. Bankéř a starosta. Říkají, že jsou skutečně zarmouceni z toho, co se stalo?
- Dr. F.: Co vidíte ještě? Co vidíte na posteli?
- J.: Nic než plátno plné krve...a sebe.
- Dr. F.: Vy jste přikryt rouškou?
- J.: Ano.
- Dr. F.: Kde si myslíte, že jste, když pozorujete tento obraz?
- J.: (vrcholně překvapen) Nevím toho mnoho.
- Dr. F.: Obraz se bude stále více rozjasňovat, jak budu počítat do tří, a po třech budete přesně vědět, kde jste...
- J.: (po dlouhém mlčení) Řekl bych, že se dívám skrz střechu.
- Dr. F.: Na co?

J.: Na oblohu.

Dr. F.: Tedy vy jste v prostoru a vidíte se střechy, co se děje v místnosti? (Joe přikyvuje.)

Dr. F.: Máte dojem, že rozeznáváte výraz ve tvářích lidí a že posloucháte, co řeknou? (Opět přitakává) Jste sám?

J.: Ne, jsou tam se mnou další dvě osoby.

Dr. F.: Kdo je to? Jsou vám povědomí?

J.: Jedna z nich je žena.

Dr. F.: Znáte ji?

J.: Ne.

Dr. F.: Jak je oblečena? Jak vypadá?

J.: Je jako v noční košili.

Dr. F.: Mluví na vás?

J.: (vrcholně se diví) Ne.

Dr. F.: A co ta druhá osoba?

J.: Je oděn do velice elegantního kompletu...neznám ho.

Dr. F.: Jsou s vámi?

J.: No, ano.

Dr. F.: Poznáváte tedy, že vám nepodávají žádnou zprávu ani myšlenku.

J.: On mne vzal za ruku...ale nepromluvil.

Dr. F.: Dívá se na vás?

J.: No, ano.

Dr. F.: A kam jdete?

J.: Oni mne...oni nevedou...dalo by se říci, že mne utěšují...nikoliv slovy. Přesto rozumím jejich myšlenkám.

Dr. F.: Jaké vnitřní pocity máte v této chvíli?

J.: Cítím se dobře...mé rozhořčení ustalo.

Dr. F.: Uvědomujete si tedy, že jste byl před tím agresivní, to tím chcete říci?

J.: Ano, choval jsem se k lidem vždycky útočně.

Dr. F.: V tomto duchovním stádiu, v kterém jste teď, řekněte

mně, proč jste byl pořád nedůtklivý vůči lidem.

(Počítá do tří.)

J.: Jdou životem a nikdy nedávají pozor. Jsou tak lehce zranitelní. (Trpký smích) A já jsem se dal zabít!

Dr. F.: Které další dřívější skutečnosti způsobily nespavost v tomto životě, řekněte mi, co vám okamžitě přichází na mysl.

J.: (po dlouhém mlčení) Zvláště v noci jsem si musel dávat pozor...byl jsem pořád ve stavu pohotovosti. Pořád se kolem mne vyskytovaly typy, které toužili vysloužit si na mně reputaci.

Dr. F.: V jakém smyslu?

J.: Že...by se mohli pochlubit, že mne odpravili.

Dr. F.: Bylo tedy nutné, abyste byl každou noc ve střehu?

J.: Oh, ano.

Dr. F.: Myslíte si, že útok Indiánů měl nějaký vztah k vašemu problému spánku?

J.: Ano, nepochybně...Ve dne mne pronásledovali...v noci bylo nutno neusnout.

Dr. F.: Pospával jste přes den?

J.: Ne.

Dr. F.: Nemohl jste tedy normálně spát, že?

J.: Zajisté jsem mohl občas na minutu zavřít oči...ale jedině když byli ode mne hodně daleko, a když jsem se nacházel na výšině.

Když se vynořoval z hypnózy, byl na chvíli omráčen. Pak konečně přešel do úsměvu.

- Myslím, že už nic obdobného nechybí, řekl mi. A vysvětlil mi:

Neřekl jsem vám, že od mého dětství je střelba mým oblíbeným sportem. A jsem pověstný střelec puškou.

Dodal s úsměvem. A potom už vážně, sepnul ruce a pustil se do hlasitých úvah.

- Jsem v podstatě samotář. Odmítám poutat se na cokoliv. Dale i já cítíme stejně. To znamená, že byl-li jsem Dalem, byl jsem stejným, jakým jsem dnes.

Připadá mi trochu zmatený, než přizná:

- Mám též dobrý čich na odhalování lidských slabostí...ani jedna mi neunikne.

Usmívám se, neboť si hned vzpomínám na chybu - lapsus - které jsem se dopustila během rozhovoru s ním. Přiznávám mu ráda jeho nadání objevovat chyby a slabosti jiných:

- Nuže dobrá, za "domácí úkol", říkám mu, studujte dobře slabosti, které vidíte u jiných. Víím, že tímto způsobem se můžete mnohému naučit z toho, co nazýváme vlastními slabostmi.

Zdá se být překvapen a usmál se trochu zahanbeně.

- Opravdu, není pochyb o tom, že máte pravdu! řekl.

Zdvihaje se k odchodu, upřímně se na mne usmál a pokyvoval pomalu hlavou, zřejmě ještě nevěřil.

- Je-li všechno, co jsem viděl, pravda, řekl, vysvětluje to dokonale, proč nedokážu v noci zamhouřit oka. Doufám, že se to změní.

Doufám také, řekla jsem mu, a on odešel nadšen.

Několik týdnů později mi telefonoval o výsledcích svého návratu do minulosti. Tu noc po seanci usnul hned, jakmile se uložil do postele a spal jako dřevo až do rána. Večer vypravoval své rodině "celou historii" a nevypustil z ní ani kapku krve, ze života Dale Shorta. Když si pak lehl, prošel si jí v duchu a byl jí tak zaujat, že už tak dobře nespál. Ale od té doby spí jako dudek každou noc - a bez stísněnosti.

Měl radost, že mi může oznámit, že u zkoušky obstál.

9. "Říkají tomu...objímat."

Dětský hlas vůbec není ve shodě s hezkou tváří Čikány s velkýma smutnýma očima. (Chicano - je lidový výrok na Západě, kterým se označuje Američan mexického původu.)...Je nalíčena. Její dlouhé černé vlasy jsou rozděleny pěšinkou a sepnuty na šíji plastickou sponkou. Marie je čtyřicetišestiletá a má dobrých 12 kil nadváhy, kterou se snaží zastříť šatem tmavého odstínu.

- Podívejte se na mě! vyhlašuje, jsem tak tlustá, že se ani neodvažuji podívat se do zrcadla...Mám na sebe stále větší vztek.

Vy mně možná nebudete věřit, ale nenacházím na sobě nic, co by se mi líbilo. Nemám nikoho, dodává se slzami v očích. Neměla jsem nikdy nikoho. Byla jsem po léta vdána - ale na tom není nic senzačního. Mé děti jsou skvělé. Nejde však o ně. Proč jsem neschopna milovat muže? Vzdala jsem se toho.

Končí s obličejem skrytým v dlaních. Vzpamatovává se po několika okamžicích. Pokouší se skrýt své slzy, které neustále kanou, a pokračuje:

- Ovšem kdybych byla mužský, bylo by to podobné. Takhle jsem doslova bláznila po chlapci...ale on mě brzy zklamal z toho nebo z onoho důvodu. Často se dokonce ptám, zda si ty důvody nevymýšlím. Ale nikdy se nestalo, aby to klapalo.

Přijala jsem Marii v šesti seancích. Bylo mi jasné, že je nemocná - více než si sama myslí. Přičítá své problémy tomu, "že je nehezká...taková tlustá manda." Ale naše společné úsilí vyneslo na světlo pravý důvod: Marie kategoricky odmítá jakoukoliv pohlavní radost.

Dvě velká dobrodružství jejího života, s Robertem, jejím manželem, a později s Alfonsem, jejím milencem, nám velmi mnoho osvětlila. Měla krátké a frenetické sexuální vztahy, které ji ještě více zklamaly.

Nebyla jsem nikdy pohlavně ukojena. Stává se mi na začátku, že jsem lehce podrážděna, ale trvá to krátce. Celek vzbuzuje u mne dojem úplného nezdaru. Úplně mi to bere odvalu.

Dospěla až tam, kde je téměř přesvědčena, že její problém spočívá v tom, že odmítá tělesný styk. Odmítá se pomilovat, protože je to pro ni fyzicky bolestné a ponižující, dodává.

- Mám vždycky dojem, že jsem pouhou věcí, dokonce i při Alfonsovi. To mne neudrží na nohou, nýbrž je to jako...A horší je, pokračuje s uzarděním a se ztišeným hlasem, že mám-li dojem, že se stává předmětem, dostane mne z toho jen když musím od něho fyzicky trpět. A tak je to pořád.

Nemožnost oceňovat slasti lásky stojí proti ní a ničí nejen její citové vztahy, ale také její sebelásku. Její chladnost, její netečnost během lásky udivují ji tím více, že se chová zcela opačně v jiných záležitostech denního života. Již při dospívání měla obavu ze všeho, co mělo nějaký vztah k sexualitě.

- Měla jsem panický vztah z mužů. Měla jsem dojem, že všichni se chystají k tomu, aby na mne vlezli.

Dokázaly jsme sestoupit až k pramenům jistých jejích postojů týkajících se sexuality a jí samé jako ženy. To má svůj původ už v dětství: Byla vychovávána babičkou, zvilou nepřítelkyní všeho, co se týkalo pohlavních záležitostí a rozhodnou odpůrkyní veškerého ženství. Když jsme to všechno zjistily, přece jen se nám podařilo najít pravé příčiny problému.

Během jedné seance mi Marie vykládala o svých těžkostech. Hlavním tématem této litanie bylo přesvědčení, že není osobou, že není ničím, že nemá žádnou cenu.

- Mám dojem, že mě lidé nikdy neberou vážně. Nikdo nepřikládá ani nejmenší pozornost tomu, co říkám, protože mám hlas malé holčičky.

S trpkým úsměvem mně vykládala o určitých událostech, které ji utvrzovaly v tomto mínění. Když diktuje telegram telefonem, operátor jí blahopřeje, "že tak malá holčička už tak se vyzná v takových věcech." Když přijímá výzvu telefonem, hlasatelky ji často žádají, aby zavolala k telefonu rodiče. Smála se, když mluvila o těchto drobných případech, ale dalo se poznat, že tím nějak trpí - že se jí zmocňuje pocit bezvýznamnosti a zklamání.

Jiný podklad problému se objevil během našich prací: revoltující povaha Mariina. Stávala se čím dál zřejmější, když zápasila o to, aby dodržovala režim a respektovala meditační program, který jsme si určily od první seance. Přitom tento odpor se zdál být neslučitelný s její zdánlivou povahou. To nebylo v souladu ani se zodpovědnými úkoly, které ve svém zaměstnání hravě zvládá, ani s její značnou inteligencí a zralostí jejího ducha.

- Je to přesně opak toho, co si přeji, zhubnout, přijít na kloub mým problémům a naučit se uvolňovat při meditacích.

Táže se ve věci tohoto prvního rozporu: dětský hlas a revoltující duch. Stanovila jsem den zkoušky a řekla jsem si, že jistě dospějeme k objasnění této věci v hypnotických seancích.

Jistého dne podvědomí Mariino ukazovalo, že její sexuální problém pochází z předešlého života prožitého v Arabii. Nechala jsem ji tedy sestoupit až do té doby.

Dr. F.: Co se s vámi děje?

(Mlčení. Záporný posunek hlavou.)

Dr. F.: Napovídáte hlavou, že ne.

M.: Co vidím, to se mi nelíbí. (Její hlas se stává ještě

dětštější.)

Dr. F.: Řekněte prostě, co se objevuje před vaší myslí.

M.: Jsem majetkem někoho.

Dr. F.: Ano?

M.: Odvedli mne do místnosti, kde je mnoho mužů. Ne, nechci

to dělat! (Objevují se slzy v jejích očích.)

Dr. F.: Víte, kým jste?

M.: (s pláčem) Jako bych nebyla osobou.

Dr. F.: Kolik je vám přibližně let?

M.: Devět.

Dr. F.: Jak vás jmenují?

M.: Filipkou.

Dr. F.: Jaký je váš kraj, Filipko?

M.: "Kraj"? Nerozumím.

Dr. F.: To nevádí. Řekněte mi, co se děje, Filipko. Přivedli vás do té místnosti.

M.: Řekli mně, abych tam šla.

Dr. F.: Šla jste tam sama?
(Marie přitakává hlavou.)

Dr. F.: Kdo vás tam poslal?

M.: Ten kdo je mým pánem.

Dr. F.: Kdo to je?

M.: Špatný člověk.

Dr. F.: Muži, kteří tam jsou, to jsou jeho přátelé?

M.: Ne...ne! Žádní přátelé. Prostě muži. Myslím, že jsou to obchodníci...on je také svým způsobem obchodníkem.
Nevím, co přesně dělá.

Dr. F.: Kolik jich je?

M.: (rozhlíží se kolem sebe) Jedenáct.

Dr. F.: Víte, co se bude dít?

M.: Už se děje. (Neklidně.)

Dr. F.: Co se děje?

(Mlčení.)

Dr. F.: Povězte mi, co se děje.

M.: (polohlasně) Nechci o tom mluvit.

Dr. F.: Uklidněte se, uvolněte se. Budu počítat do pěti, a vy pocítíte, že se postupně uvolňujete. (Počítá.)

M.: (po dlouhém mlčení) Mám pocit a myšlenky....ale oni se mnou zacházejí, jako bych nemyslela, jako bych nebyla...jsem tam pro všechny, toť vše...mohou mne poslat sem nebo tam..."Udělej tohle, udělej tamto" ...nepomyslí, že mám také nějaká práva. Ale já je mám.

Dr. F.: Jste si vědoma toho, že máte práva, ale oni na to nedbají?

M.: Říkají, že nemám právo odporovat.

Dr. F.: Kdo to říká?

M.: Ti všichni. Jak ten, komu patřím, tak ti, co přišli...chovají se, jako bych neexistovala...jsem pro ně věcí.

Dr. F.: Co máte dělat? Sloužit nebo něco takového?

M.: Ne, to ne. To by nebylo špatné...ale jsou to sexuální záležitosti...Kdybych zemřela, nic by jim to nedělalo.

Dr. F.: Jste pro ně ničím?

M.: Jsem prostě tam, nic víc.

Dr. F.: Jak se mohlo stát, že jste se stala majetkem toho muže? Kde jsou vaši rodiče?

M.: O tom nic nevím. Jsem prostě tam, nic víc.

Dr. F.: Věci týkající se pohlaví a ne služba v domácnosti, to je pro vás nesnesitelné?

M.: Nevedu příliš domácnost.

Dr. F.: Co tak celkem děláte?

M.: Ráno vstávám a sejdu dolů, abych něco pojedla...Není tam horko, dům je stále chladný, má kamenné dlaždice...

nedají mi nic na práci, jenom mně říkají, abych se nezastavila na prostředku cesty.

Dr. F.: Kdo vám to říká?

M.: Ženy, které se starají o kuchyň.

Dr. F.: Vědí, že jste využívána pohlavně?

M.: Ovšemže. Jsem zde proto.

Dr. F.: To je zvykem ve vaší vesnici?,

M.: Nevím, zdali je to "zvykem".

Dr. F.: Jak dlouho jim sloužíte tímto způsobem?

M.: Už dlouho.

Dr. F.: Kolik let?

M.: Nevím, co znamená "roky", ale je to dlouho.

Dr. F.: Byla jste tu už, když jste byla ještě úplně malým děvčátkem?

M.: Nevzpomínám si, že by tomu bylo jinak.

Dr. F.: A nyní, jste ochotna vejít do té místnosti a říci mi, co se tam děje?

(Dlouhé mlčení.)

Dr. F.: Co se děje v té místnosti?

M.: Víím, co mám dělat.

Dr. F.: Co je to tedy?

M.: To vzbuzuje hodně pocitů.

Dr. F.: Jaké?

M.: Je to vzrušující...(Její tvář ožívuje)...a je to trapné...(Svrašťuje obočí.) Něco přitom zažívám a

zároveň víím, že je to špatné...uvědomuji si přitom, že jsem pro ně opravdu ničím.

Dr. F.: Pokračujte.

M.: Doopravdy nevím...mám-li vám to říci. (Pláče.)

Dr. F.: Věřím, že vám to velmi poslouží.

M.: Je to hrozné.

Dr. F.: Jsem o tom zcela přesvědčena.

- M.: (Vzlykajíc) Jsem jista, že vás to vystraší.
- Dr. F.: Záleží mně na tom, abych vás léčila. Jsem jista, že když se to dovíte, bude to uzdravující a přinese vám to další užitek.
- M.: Nuže, řeknu vám to. (Utírá si slzy.) Jdu za každým mužem,
jak mne to naučili dělat. (Začíná znovu vzlykat.)
- Dr. F.: Naučili vás jít za každým mužem...
- M.: Je to jako pozdrav a já je musím pozdravit.
- Dr. F.: Jakým způsobem?
- M.: Shledávají to velmi zábavné. (Výraz nenávisti ve tváři.)
- Dr. F.: Jsou oblečení?
- M.: Ano.
- Dr. F.: A vy také?
- M.: Mám bílé šaty, které nosím speciálně pro tuto příležitost.
Nemám nic vespod. Přijdu ke každému muži a svléknu ho.
Ne úplně, rozumějte. A...potom (snižuje hlas) oni to nazývají objímat se. A shledávají to velmi zábavným.
- Dr. F.: Jaký máte dojem, když to děláte?
- M.: Způsobuje mi to určitou radost, ale nikoliv způsobem, jakým mne nutí.
- Dr. F.: Co tím rozumíte?
- M.: Nevědí, že násilí mně nevyhovuje a nepozorují, že jsem také lidská bytost. Vysmívají se tomu, že to pociťuji.
Pak, ačkoli...mám strach...zlobím se na ně a mám hrozný
dojem. Co zažívám je směsí zlosti...(Ožívá) Vidíte, přece se mi zdá, že nejsem nucena to dělat. Oni mně to přikazují dělat, ale já neposlouchám z jejich donucení, nýbrž proto, že se mi to líbí. (Překvapení v hlase.)
- Dr. F.: Vy jste se vztyčila a postavila na odpor, není-liž pravda? Ale zdalipak to není jeden z vašich prostředků, jak zvýšit jejich touhu? Pomyslela jste na to?

- M.: Ne.
- Dr. F.: Kromě toho všímají si vás hodně?
- M.: Jen mi řeknou, abych zůstala ve svém koutku...až do chvíle, kdy mne budou potřebovat.
- Dr. F.: Váš pán je s ostatními v místnosti?
- M.: No, ano. A když dělám tu věc, myslím na ty muže... Myslím též, že z toho mám radost a že oni o tom nevědí ...Tím je tak trochu klamu...protože bych neměla nic pociťovat vůči nim, já však nejsem pouhou věcí. Pak si říkám: Nepomyslí na to, že existuji, že podvádím! Existuji zcela normálně! A tak někdy pociťuji, že bych se jim mohla lehce vysmát do očí. Ale kromě těchto zvláštních pocitů...vše, na co myslím v té chvíli, je, že jsou blázni!
- Dr. F.: Řekněte mi, co se děje ještě?
- M.: Vidíte, že se mi daří lépe, když si myslím, že jsou blázni. Protože kdybych je nepovažovala za tak hloupé ...pak bych si o sobě nemyslela, že opravdu nejsem ničím..leđa předmětem.
- Dr. F.: Co se děje, když pozdravíte?
- M.: Dnes neudělám, co ode mne obvykle žádají. (Vzporný výraz.)
- Dr. F.: Co tedy uděláte?
- M.: Dnes se jim vysměju do tváře. (Chrlí ta slova) Dnes jim řeknu, že jsou blázni.
- Dr. F.: Pokračujte.
- M.: A z toho důvodu se cítím šťastnější, že vím že nejsem nucena to dělat...a dnes nechci...neudělám to. (Mumlá.)
- Dr. F.: Jak přijali vaše rozhodnutí?
- M.: (s úsměvem) Můj pán se rozčiluje.
- Dr. F.: Vy se usmíváte.
- M.: Ano. Je zlostný, protože vypadá jako blázen, před

těmi...těmi muži...a já mu to dávám znát, že je. A myslím si, že je mi všechno jedno.

Dr. F.: Ale co si s vámi počnou?

M.: Mají své malé hry...necháávají mne před ně předstupovat...zdravím je, což tito idioti nazývají "objímat se", ti staří odporní lidé. (Její hlas se chvěje vztekem.) Na to mne pokládají na stůl doprostřed místnosti a dělají si se mnou co chtějí, jeden po druhém...a ostatní stojí v kruhu kolem...a dívají se.

Dr. F.: Ale dnes to neděláte?

M.: Ne, protože k tomu nejsem povinována.

Dr. F.: A co říká váš pán? Co dělá?

M.: Je velice rozčilen...já se mu však vysmívám...Myslím, že mne zabije...ale mně je to jedno...dávám tomu přednost. Učiním, co jsem si umínila učinit.

Dr. F.: Co si myslíte o tom, že vás zabije nebo že bude mít ten záměr?

M.: Že neudělám, co mi přikazuje. Už mě to nebaví. Nikdy víc to neudělám.

Dr. F.: Připadáte mně šťastnou, že jste učinila to rozhodnutí.

M.: A taky jsem. Nejsem nucena ho poslechnout. Nechci to, a nejhorší, co se mi může stát, je, že mne zabije. Ještě mě může potrápít...ale řekl mi, že nejsem osoba, že neexistuji. Oni mi to sice neřekli, ale je vidět, že si to myslí...Tedy jim prostě dávám na vědomí, že to není pravda.

Dr. F.: Opakujte mi, co jim říkáte!...svými vlastními slovy.

M.: Stojím na stole a říkám jim: "Jste všichni osli! Myslíte, že jsem bez citu. Myslíte, že jsem jen taková věc jako tento stůl a že vy jste jediní, kteří myslí a nikdo o vašem smýšlení neví. Buďte si však jisti, že co si o vás myslím já, to si o

vás myslí také jiní. Já však myslím, podívejte se, myslím, že jste blbci, idioti, že jste hrozní a že ve skutečnosti já vás využívám, neboť si o vás myslím, že nemáte duši, že jste kameny."

(Poklesá hlasem.) Myslí si, že jsem se zbláznila.

Dr. F.: Jak to víte?

M.: Mluví tak o mně.

Dr. F.: A co říkají?

M.: "Ona se zbláznila!"

Dr. F.: A váš pán, co ten?

M.: Říká jen: "To nevádí, bude za ní jiná." A teď už nejsem tak spokojena, protože přijde jiná...a jiná holčička bude nucena dělat, co já jsem dělala.

Dr. F.: Mrzí vás to, nebo vám vadí jen myšlenka, že nejste jediná?

M.: (zesmutnělým hlasem) Možná. Nechali mne odejít. Prohrála jsem prostě. Ale mně je to jedno.

Dr. F.: Jste si tím jista, že jste prohrála? Hájila jste svá práva a nedělala jste nic, co se vám nelíbilo dělat, že? To mi nepřipadá být porážkou.

M.: To uznávám, ale pohleďte, ono se jich netklo, čím jsem já nebo kdokoliv. Ani nerozuměli, co jim říkám ...to je směšné, zdá se mi, že jsem stará dáma, protože se často sebe ptám, kde se berou ty myšlenky.

Dr. F.: Máte na mysli dámu oplývající moudrostí, to tím chcete říci?

M.: Odkud to pochází, že takhle myslím. Jsou to myšlenky starší než já.

Dr. F.: A o sobě samé si nemyslíte, že jste starší než ony?
(Marie souhlasí pokývnutím hlavy.)

Dr. F.: Nuže, vy jste na stole, a co se děje dál?

M.: Starý muž na mne křičí: "Jdi pryč!" a já se táži:

Je to opravdu tak jednoduché? Myslím si, že mají ze mne strach. A nyní já mám strach...co se stane.

Dr. F.: Co se děje potom?

M.: Nepřejí si, abych zůstala v domě. (Chvěje se po celém těle.)

Dr. F.: Kdo "oni"?

M.: Ženy.

Dr. F.: Zlobí se na vás?

M.: Myslím, že mají ze mne strach. Myslí si, že jsem blázen. Možná, že je to pravda.

Dr. F.: Vy mi vůbec nepřipadáte být bláznivá. Děláte na mne dojem malé holčičky, která bránila svá práva a která odmítla být dále považována za ne-bytost, ne-osobnost.

M.: Nereaguji tedy jako stará paní?

Dr. F.: Ale ano. Máte určitou zralost ducha, ale nejste proto blázen. A nyní bych si přála, abyste přešla k další události. (Počítá do pěti.)

(Dlouhé mlčení.)

Dr. F.: Co se děje?

M.: (s úsměvem) Nejsem mrtva a to mne velmi udivuje.

Dr. F.: Kde se nacházíte v tuto chvíli?

M.: O tom vůbec nic nevím. Vůbec jsem nevyšla z toho domu.

Dr. F.: Podívejte se okolo sebe a řekněte mi, co vidíte.

M.: Zdá se mi, že sedím na bílé zdi. Seděla jsem tam, hlavu v rukách, prostě sedím tam. Myslela jsem, že mne zabijí, a oni to neučinili...sedím tam prostě...a podle toho, co se mi teď zdá...(Škubá sebou.) Někdo za mnou přišel...a usekl mi hlavu!

Dr. F.: Tedy vy jste přece jen byla zabita, ale neuvědomila jste si to.

M.: Ale já to cítím. (Přejíždí si rukou po šíji.)

Dr. F.: Řekněte mi, co jste viděla.

M.: Nu, co...sedím tam...a přece jsem tady, daleko... nemohu vidět. Malá holčička o tom nepochybuje. Ale někdo se k ní přiblížil zezadu s velkým nožem a uřízl jí hlavu, takhle. Ani si to pořádně neuvědomila ...poznala, že lze myslet dál.

Dr. F.: Přála bych si, abyste se vrátila do přítomného času, Marie zůstaňte klidná a uvolněte se. Budu počítat od desíti k nule a vy se shledáte s dnešním dnem. (Počítá.) Vypravujte mi o té malé dívce a o jejím životě.

M.: Nu, dobrá. Žila životem krajně prázdným. Neměla nic velkého na práci. Vždyť od ní nepožadovali žádnou práci, nedávali jí úkoly, vidíte, ani šití, nic...Byla tam prostě, téměř...jako malý pes nebo kočička. Nechtělo se od ní nic jiného než aby tam byla, kdyby se s ní někdo přišel pomazlit. A bylo tomu přesně tak. Ženy jí dávaly dobře najíst, ale říkaly jí: "Nezůstávej tam uprostřed cesty."

Dr. F.: A co se jí přihodilo nakonec?

M.: Nuže, ptala se, jak mohla tak lehce opustit tu místnost, když byla jista, že ji na místě zabijí... Ona však vyšla ven a usedla a myslela, že zemře...a ...a měla dojem, že jsem ji viděl sedící a přemýšlející. Pak se někdo k ní zezadu přiblížila uřízl jí hlavu.

Když Marie vyšla z hypnózy, začala tiše plakat. Teprve za několik minut nabyla klidu. Pak osušila slzy, pohlédla na mne a pravila rozechvělým hlasem:

- Jak to bylo pro mne smutné. (Pokračuje rozechvěle) Ti muži byli opravdu hrozní. Nedivím se, že mužům nedůvěřuji.

Zdvihla se k odchodu:

- Děkuji vám za vše, řekla. To všechno by mně zůstalo neznámé. Za každou cenu bylo třeba, abych se to dověděla.

Když přišla na další seanci, vypadala lehčí a šťastnější. Ale její dobrá nálada vyprchala, když se ponořila do svých myšlenek. Znovu se vrátila k existenci, ve které žila jako Filipka.

- Reaguji ještě dnes jako to malé děvče, řekla. Nyní chápu, proč pořád potlačuji svůj sexuální elán. Už se nedivím, že se nikdy neodevzdám. Chápu též, proč považuji všechny muže za prostopášníky.

Chápu též jasně, proč má touhu trpět a proč se utrpení zároveň bojí, proč odmítá být věcí, a proč se bojí, že bude zneuctěna. Pociťuje v sobě revoltu Filipky a chápe, odkud vychází pocit, který má, když se někdo snaží jí k něčemu přinutit. Obě dvě máme za to, že její dětský hlas je odkazem Filipky a že tento hlas symbolizuje vliv, který toto dřívější stvoření má vliv na její nynější existenci.

Když se Marie znovu dostává do hypnotického transu, její podvědomí ukazuje, že má za sebou mnoho ženských vtělení. Přiznává mi, že nikdy nebyla ženou v sexuálním smyslu slova, pravděpodobně z důvodů násilností páchaných na Filipce. Stále ještě v transu vrací se do života kněžky, a do jiného, kouzelnice-léčitelky v jednom indiánském kmenu v Arizoně. Během těchto dvou existencí se úplně věnovala duchovní oblasti a léčení.

Také v inkarnaci kněžky poznala tragédii lásky a sexuální dobrodružství. Přemístila jsem ji do tohoto návratu do minulosti.

Křečovitě se stáhla a začala mluvit.

M.: Jsem na Yucatanu. Neměla jsem právo milovat.

Dr. F.: Proč?

M.: Protože jsem kněžkou a nesmím ani pomyslet na lásku.
Má

náboženská úloha byla mnohem důležitější..Ale on mne nepřestával znepokojoval svou přítomností.

Dr. F.: Kdo je to?

M.: (vzrušeně a ztlumeně)Voják. (Obrací hlavu stranou, jako by někoho viděla) Ty lžeš, když říkáš, že mě miluješ!

...Milovala jsem ho a on se stále vracel...někdo na to musel přijít...myslím, že nás oba zabil. (Zastírá si tvář rukama.)

Dr. F.: Zabil vás, protože jste ho milovala?

M.: Ne. (Velmi vzrušeně.)

Dr. F.: Milovala jste se s ním?

M.: Oh, měla jsem s ním potíže...Ano, milovala jsem se s ním...protože nepřestával mě o to úpěnlivě prosit.

Dr. F.: Zabili vás, protože jste byla deflorována?

M.: (Slzy jí tečou po tváři.) Ano, oni mě hodili do té vodní nádrže. (Ukazuje prstem.)

Marie a já jsme spolupracovaly další dvě seance. Dětský hlas se neztratil. Váha se zmenšila, díky dietě. Ta je pro ní nesnadná, protože zná jen mexickou stravu. Nicméně začala počítat kalorie a zabývat se stravou ortodoxnější než prve. Nejedla už se strachem, z nudy nebo ze starostí, nýbrž prostě proto, že jí strava vyhovovala a že měla hlad.

Dnes je Marie šťastná. Oplývá energií a četnými projekty. Nejvíce se zajímá o cestu do Arizony:

- Mám dojem, že jsem tam přitahována jako magnetem. Nebylo by to nic zvláštního, mám-li dojem, že jsem tam jako doma.

Zajímá se nyní o své fyzické vzezření a pátrá po vlasovém odborníku: nechce nosit velmi krátké vlasy...aby mohla ukazovat bohatství svých kučer. A ještě něco lepšího! Posledně jsem u ní zjistila stopy nalíčení!

Jinak nyní myslí na nějakého okouzujícího prince, který vtrhne do jejího života. Potlačuje své vzdechy, doufá a sní.

Krátce, Marie se dnes osvobodila od svých věkovitých vzpomínek, které jí bránily v tom, aby se těšila z nejpřirozenějších a nejpodstatnějších práv...na sexuální rozkoše!

10. "To mě stálo život!"

- Jak daleko jen si mohu vzpomenout, vždycky jsem měl největší potíže s rozhodováním, prohlašuje Roger tichým a váhavým hlasem. Ať už jde o rozhodnutí důležité nebo bezvýznamné, rozhodnout se pro něco, je pro mne vždy hotovým utrpením.

Je to velký, hezký, tmavovlasý hoch asi ke třicítce. Jeho šaty jsou velmi šik a zřejmě pocházejí z ciziny: kalhoty bezvadně střižené francouzským krejčím, elegantní košile z potištěné tkaniny a kožené boty z Kordoby. I jeho toaletní voda připomíná

francouzskou etiketu. Jeho kaštanové hnědé oči stále mění výraz, zatímco on mi líčí sebe jako člověka stále váhajícího, nebo dokonce úplně ochromeného nerozhodností.

- Jsem náladový, a to mne přivádí k činu - někdy, ne vždycky - nemoudrému.

A vypočítává sérii příkladů, aby mi ukázal rozsah a rozličnost rozhodnutí, která pro něho představují nepřekonatelné překážky. Stejně tak jako jeho slova i jeho postoj vyjadřuje frustraci, bezmocnost, podrážděnost, zmatek a silné pobouření. S dlouhým povzdechem mně vysvětluje, že tento problém je jediným důvodem, proč zůstal vězněm nešťastného manželství po více než deset let. Konečně s ním skončil..., když se někdo jiný rozhodl vzít to břemeno na sebe místo něho. Dnes jeho velkou starostí je vědět, zda má či nemá zakončit třináctiletou kariéru jako universitní profesor a vrhnout se raději na filmové režisérství.

Lhostejným tónem pokračuje v sebeportrétování. Avšak jeho nerozhodnost se neshoduje s jeho osobností. Když něco podnikne, vždycky to přivede ke zdárnému cíli. Jeho kurzy jsou nejvíce navštěvované; jeho žáci si ho nejvýš cení. Některé jeho filmy, které natočil, byly velmi oceněny v kinematografickém světě. Zkrátka exceluje ve všem, co dělá...pokud konečně dospěl k nějakému rozhodnutí.

Přišel ke mně, protože hypnotismus je jeho poslední záchranou. Zkoušel řadu léčebných metod, začínaje metodou Reichovou, až po kompromisní psychoanalýzu, kde prošel spoustou seancí skupinové psychoterapie.

- Hypnotismus může velmi dobře objevit patologický projev na úrovni podvědomí, říkám mu. Je-li tomu tak, pak vás mohu naučit vyzkoušet problém, učinit rozhodnutí po rozvaze a sledovat akční linii, která se nám nabízí.

- Možná, že mě budete moci právě tak zbavit mých migrén a mých bolestí v páteři, říká žertovně. A to by bylo něco, věřte mi!

Pak se projevil jako skvělý subjekt pro hypnózu. Celé jeho tělo se uvolnilo, jakmile zavřel oči. Jeho dech se zpomalil a stal se pravidelný. Nastolili jsme potom signalizaci prsty bez nejmenších potíží. Jeho podvědomí ukazovalo, že jeho problém pochází z deseti událostí, se kterými se setkal právě v tolika předešlých životech!

- Dopátrám-li se kořene tohoto problému, nic mě nezastaví! zvolal.

Asi za deset dní se Roger dostavil k naší první seanci asi s desetiminutovým předstihem. Když vyčkal odchod předešlého pacienta, vešel do mé ordinace a hned se usadil do křesla.

- Jsem připraven. Doufejme, že budete mít úspěch, řekl s úsměvem.

Zavřel oči a soustředil svou pozornost na dech. Oči se mu točily pod zavřenými a chvějícími se víčky. A už byl v transu. Vsugerovala jsem jeho podvědomí, aby ho odvedlo k jedné z událostí zodpovědných za jeho nynější problém. Počítám a začínám se ptát:

R.: (váhavě) Připadá mi, že jsem byl na nějaké karnevalové oslavě.

Dr. F.: A jste tam ještě?

R.: Ne.

Dr. F.: Co vidíte kolem sebe?

R.: Ne, myslím, že nejde o karneval. V každém případě je to důležité shromáždění.

Dr. F.: Co vám to připomíná?

R.: Jakýsi druh turnaje.

Dr. F.: Ráda bych, abyste se vrátil k tomu momentu. Budu počítat do tří a vy se tam ocitnete. Jeden..dva...tři.
Co pociťujete?

R.: Jsem zmatený.

Dr. F.: Při třech vám budou úplně jasné ty dojmy. (Počítá.)
Nuže, co vidíte?

R.: Nu, dobrá...je tam hodně barevných stanů...ano barevných
stanů na...louce obležené lidmi, kteří přecházejí
sem a tam.

Dr. F.: Jak jsou oděni?

R.: Někteří jsou elegantně oblečeni, jiní méně bohatě.

Dr. F.: Jakého stylu je jejich oděni?

R.: Věru, někteří jsou jako mniši oděni do hnědých šatů s kapucí, jiní jsou oblečeni...hledme, někteří v

kalhotech zářivých barev s lesklými ozdobami...a zase jiní, jak jsem vám už řekl jsou oblečeni do hrubého plátna tkaného po domácku.

Dr. F.: Vidíte rytíře, kteří se mají zúčastnit turnaje?

R.: A...ne. V této chvíli je nevidím.

Dr. F.: Turnaj už končí. Z jakého důvodu je nevidíte?

R.: Cože...zdá se mi, že se zúčastním klání...že si musím vybrat...svou zbraň a to buď válečný cep nebo sekeru.

Dr. F.: Co si vyberete? Které zbraně obvykle používáte?

R.: Obvykle používám cep opatřený bodláky. Ale myslím, že jsem si vybral válečnou sekeru.

Dr. F.: Jak jste se rozhodl vybrat si pro zápas sekeru?

R.: Myslel jsem, že by to bylo lepší.

Dr. F.: Už jste si vybral, je tomu tak?

R.: Ano, ano.

Dr. F.: Kde se nacházíte v této chvíli?

R.: Pod stanem, čekám...až na mne přijde řada. (Jeho hlas se chvěje.)

Dr. F.: Co děláte?

R.: Čekám, nic víc.

Dr. F.: Stojíte nebo sedíte?

R.: Sedím...a sedím na koni a nesu svou zbraň.

Dr. F.: Mluvme o vás. Kolik je vám let?

R.: Devatenáct.

Dr. F.: Jak se jmenujete?

R.: William.

Dr. F.: Jaké je vaše příjmení, Williame?

R.: William d Orr..William odněkud.

Dr. F.: Budu počítat do tří a vy se přesně dovíte jméno vaší rodiny. (Počítá.) Co zjišťujete?

R.: Myslím, že je to William d Orr, věru.

Dr. F.: Orr je jméno vašeho města, Williame?
R.: Ne, myslím, že je to název hrabství.
Dr. F.: Rád zápasíte v turnaji?
R.: Ano, zajisté.
Dr. F.: A z jakého důvodu se koná ten turnaj?
R.: Je to...jedna ze zkoušek, které vedou k pasování na rytíře.
Dr. F.: Rozumím. A stanete-li se rytíře, řekl byste, co to pro vás bude znamenat?
R.: (pyšně) Tím se vstupuje do služeb krále.
Dr. F.: Kdo tedy je vaším králem?
R.: Jindřich...je to Jindřich Anglický.
Dr. F.: Ve kterém jsme roce?
R.: 14...Myslím, že v roce 1486! (Byl by to tedy Jindřich VII. Anglický.)
Dr. F.: Co pociťujete, zatímco čekáte, Williame?
R.: (Kapky potu se objevují na jeho tváři.) Mám...určitou zlou předtuchu.
Dr. F.: Co tím chcete říci? Děje se něco s vámi?
R.: Mám žaludek, no...cítím, že můj žaludek se svírá...a mám tam jako...kus ledu...zdá se mi..že budu zvracet.
Dr. F.: Už jste někdy měl ten dojem?
R.: Je mi jako bych měl kus ledu uvnitř.
Dr. F.: Uvnitř těla?
R.: V žaludku.
Dr. F.: Jak se cítíte pod svým brněním?
R.: To mi dodává dojem jistoty.
Dr. F.: Co máte na hlavě?
R.: (Sahá si na hlavu) Přilbu.
Dr. F.: Máte některou část těla nechráněnou, že by ji mohl protivník zasáhnout?
R.: Oh, může brnění prorazit na kterémkoliv místě.

Dr. F.: Může probodnout vaše brnění?
R.: Kopím ano.
Dr. F.: Víte, kterou zbraň použije váš protivník?
R.: Myslím, že bude mít...(Velký povzdech.) Jsme ozbrojeni stejně: kopím a jinou zbraní.
Dr. F.: Jaká jsou pravidla turnaje? Když jste si vybral zbraň, sekeru, musí si váš protivník vzít také sekeru?
R.: Nevím..to dost dobře...asi ano.
Dr. F.: Po dopočtení do tří to budete vědět. Vzpomínáte si na pravidla turnaje? Jeden...dva...tři. Už víte?
R.: (s jistotou) Mám-li sekeru, on si vezme cep a naopak.
Dr. F.: Kdo si vybírá první? Jak se to rozhodne?
R.: Stříleli jsme na krátkou slámu.
Dr. F.: Co to znamená?
R.: Kdo zasáhne nejdelší slámu, vybírá.
Dr. F.: Kdo zasáhl dnes nejdelší slámu?
R.: Já.
Dr. F.: Jste s tím spokojen? Je důležité moci si vybrat?
R.: To...může být.
Dr. F.: Dobrá. A nyní mluvmе o vás čekajícím, Williame. Žijete ještě se svou rodinou?
R.: Oni bydlí na svých pozemcích a já jsem ve městě.
Dr. F.: Bydlíte sám nebo žijete ještě s někým?
R.: Byl jsem uveden do služeb mého...pána.
Dr. F.: Co tím myslíte?
R.: Jsem hrdý, že jsem byl k tomu vybrán.
Dr. F.: Je tam hodně mladíků určených za kandidáty?
R.: Nebylo tam nikoho tak velkého a silného jako jsem já.
(Říká to s pýchou a usmívá se.)
Dr. F.: Víte, jakou máte míru?
R.: Tři rákosy nebo více.
Dr. F.: Budu počítat do tří a pak to budete vědět. (Počítá.)
R.: Měří nás podle rákosu...rákos. Nevím, kolik to dělá, ale

já měřím nejméně tři rákosy.

Dr. F.: Jste mnohem větší než většina mužů?

R.: No...ano. jsem tak o hlavu vyšší než ostatní.

Dr. F.: Jak jste stavěn?

R.: Jsem...velký...a svalnatý, ale nejsem tlustý.

Dr. F.: Dobře. Požádám vás, abyste přešel k další události až dopočítám do pěti. (Počítá.)

R.: Jsem na startovní chodbičce.

Dr. F.: Co pociťujete?

R.: Jsem rozehrátý...mé tělo je jako balík nervů.

Dr. F.: Na co myslíte?

R.: (Tře si nervósně ruce) Byl bych rád, kdyby už byl konec. Toužím zvítězit!

Dr. F.: Budu počítat do tří a vy se ocitnete u další události. Jeden..dva...tři.

R.: (Prudké trhnutí tělem) Kopí mého protivníka mne srazilo s koně.

Dr. F.: Kde jste teď?

R.: Jsem...na trávě.

Dr. F.: Stojíte nebo ležíte?

R.: Bylo nutné se postavit.

Dr. F.: A co se děje nyní?

R.: On je pořád na koni.

Dr. F.: Co zažíváte?

R.: Jsem spíše zahanben než poděšen, ale...(Dlouhé mlčení. Hlas se stává neurčitým.) Cítím se trochu zpitomnělý.

Dr. F.: To pochází z vašeho pádu?

R.: Myslím, že jsem zraněn do břicha.

Dr. F.: A co se děje nyní?

R.: Snaží se mě napadnout zezadu...točí se kolem mne...a napadá mne svým kopím.

Dr. F.: Je pořád na koni?

- R.: Ano, a přemísťuje se rychleji než já. Pokouším se, abych byl z dosahu jeho zbraně.
- Dr. F.: Vysvětlete mi, co dělá.
- R.: Neustále krouží kolem mne, aby mne napadl zezadu.
- Dr. F.: Můžete se bránit?
- R.: Více méně.
- Dr. F.: Co se děje nyní?
- R.: Stále se pokouší vzít mě z boku a (uhýbá se)...skolit mne kopím. Pokouším se uhodit ho sekerou, ale on je pořád na koni, a tu je těžko na něj dosáhnout.
- Dr. F.: A kdybyste byl zvolil jinou zbraň, bylo by to pro vás snažší?
- R.: Byl bych ho mohl vyhodit ze sedla...byl bych ho povalil na zem...a mířil na krk.
- Dr. F.: Co si myslíte nyní o výběru zbraně, který jste učinil?
- R.: Byl bych býval lépe ozbrojen oštěpem.
- Dr. F.: Usuzujete tedy, že jste volil špatně?
- R.: (souhlasně) Dopustil jsem se osudného omylu.
- Dr. F.: Co se děje nyní?
- R.: Myslím, že mne porazil koněm...že mě uhodil svým...praštil mě po hlavě svým...kopím. (Ztrápený obličej.)
- Dr. F.: Kde se nacházíte?
- R.: (Slábnoucím hlasem) Natažený na trávě.
- Dr. F.: Co pociťujete? (Ticho.)
- Dr. F.: Co si uvědomujete?
- R.: Už opravdu nic necítím...jen určitý druh tepla...řekl bych, že je to krev...krev červená a teplá, která proudí z mého těla...a já...jako bych...viděl bílý přísvit...zdá se mi, že plynu do dálky.

Jelikož se mi zdá, že naší zkušeností jsme mnoho nenačerpali, žádám Rogerovo podvědomí, aby ho dovedlo k jiným faktům, které musíme vyzkoumat. Po určitém váhání Roger oznamuje:

- Napadá mi slovo "Německo".

Dodává, že pociťuje určitou nevolnost podél páteře-. Bude nám tedy zapotřebí překonat nový odpor, abychom se konečně dostali k cíli. Po dlouhém mlčení Roger se hlásí ke slovu.

R.: Vidím co...německé uniformy, důstojnické stejnokroje
...a mám dojem, že jsem byl plukovníkem SS.

Dr. F.: Jaké je vaše jméno? (ticho)

Dr. F.: Řekněte mi, co vám přijde na mysl až dopočtu do tří.
Jeden...dva...tři.

R.: Mám dojem, že je to Karl.

Dr. F.: Jaké je vaše příjmení, Karle?

R.: (po delším mlčení) Zdá se mi,...že Heinmann.

Dr. F.: Co děláte právě v tuto chvíli, Karle?

R.: (po delším mlčení) Zdá se mi,...že...jsem pověšen.

Dr. F.: Vy jste pověšen?

R.: Byl jsem pověšen na kovovém poutu.

Dr. F.: Mohl byste mi to vysvětlit?

R.: Cítím je...že mne táhne za krk. (Přikládá ruce ke krku.)

Dr. F.: Stalo se to při nějakém neštěstí?

R.: Ne.

Dr. F.: Řekněte mi o tom více. Co se stalo?

R.: (s hlubokým povzdechem) Eh...byl jsem v podezření,
že...jsem nebyl bezpodmínečně věren Hitlerovi...bili
mě...týrali mě...svlékli a pověsili..pověsili za krk
na kovové lano...a fotografovali.

Dr. F.: Proč vás fotografovali?

R.: Aby to sloužilo jako odstrašující příklad pro jiné...
Nu...mí lidé byli donuceni asistovat při mém pověšení.
(Zmítá se.)

Dr. F.: Zůstaňte klidný a uvolněný. Vysvětlete mi, co se stalo.

R.: (trochu klidněji) Nuže...chtěl jsem vyjádřit svou opozici
proti byrokratismu a politikaření v německé armádě...a,

nu...měl jsem za to, že nelze být dobrým Němcem a nelze

být dobrým vojákem...v takové organizaci.

Dr. F.: Dobrá. Už na to nemyslete. Zhluboka dýchejte. Vaše podvědomí vás zavede k události, která zavinila nynější vaše problémy. Jeden...dva...tři...čtyři...pět.

Co vidíte?

R.: Účastním se shromáždění vyšších důstojníků..v Berlíně.

Dr. F.: O čem se jedná na tom shromáždění?

R.: Diskutují o hlouposti...Hitlerově...a jsou jisti, že on...přivede Německo k porážce.

Dr. F.: A vy, co říkáte?

R.: Mám úplně ochromené hlasivky, takže nic velkého neříkám.

Dr. F.: Co jinak pociťujete?

R.: Jsem velmi hrdý na svou uniformu a na svou zem..na své postavení v SS...a na svou hodnost.

Dr. F.: Dobrá. Co se děje v této chvíli?

R.: Mám různé dojmy...ale nemohu nic vidět.

Dr. F.: Až dopočítám do pěti, všechno se vám vyjasní...(Počítá.)
Co se děje?

R.: Zúčastním se porady.

Dr. F.: Řekněte mi o té poradě.

R.: Jsou tam...tři důstojníci, které obdivuji. Myslím, že jsou to generálové nebo plukovníci. V každém případě jeden z nich je generálem. Je to rudý proužek na jeho uniformě.

Dr. F.: Co děláte v této chvíli?

R.: Právě schvaluji kývnutím hlavy.

Dr. F.: A co schvalujete?

R.: Návrh na zavraždění Hitlera.

Dr. F.: Jste jen čtyři při té poradě?

R.: Ne, je nás pět. Myslím, že sedm osob je na tom

zainteresováno...v každém případě víc než pět.

Dr. F.: Je vás sedm?

R.: Ano, ale dva z nich nebyli přítomni na poradě.

Dr. F.: Vysvětlete mi váš plán. Jakým způsobem ho chcete zabít?

R.: Použijeme bomby.

Dr. F.: Jak?

R.: Umístíme ji do...do letadla nebo do bunkru...těsně vedle Hitlera.

Dr. F.: Kdo přišel na tu myšlenku?

R.: Jeden plukovník, který...který má pásku na jednom oku.

Dr. F.: A myslíte, že je to dobrá myšlenka?

R.: Je třeba se rozhodnout!

Dr. F.: Proč?

R.: Aby se zachránilo Německo a ...převzalo řízení operací ...ve jménu bojujících, kteří položili své životy.

Dr. F.: Je to rozhodnutí, které vaše podvědomí považuje za nevhodné, vzhledem k tomu, co se vás týká? Dejte znamení "ano" nebo znamení "ne" svými prsty.
(Žádný prst se nehne.)

Dr. F.: Je nějaké jiné rozhodnutí, které jste si předsevzal a které bylo nešťastné?

R.: Myslím, že nevhodné bylo mé rozhodnutí přidat se ke spiknutí, do kterého bylo zapleteno tolik lidí...
myslím, že v tom byla chyba.

Dr. F.: Byla to skutečně chyba?

R.: Byla to chyba, která mne stála degradaci.

Dr. F.: Řekněte mi, co si myslíte?

R.: Není možno důvěřovat tolika lidem! Jejich rozhodnutí může selhat, bude-li vystaveno zkoušce.

Dr. F.: Řekněte mi, jak byl ten komplot objeven?

R.: Někdo promluvil při mučení.

Dr. F.: Někdo se přiznal?

R.: Tak se stalo. Plán se zhatil.

Dr. F.: Co se stalo potom?

R.: Byli jsme všichni zatčeni.

Dr. F.: Kde se nacházíte?

R.: Ve své kanceláři.

Dr. F.: Ve kterém roce se to stalo?

R.: 1940.

Dr. F.: A jak to probíhalo?

R.: Vstoupili a...udeřili se mnou o můj stůl v kanceláři
...bili do mne pažbami pušek...zlomili mi páteř...byl
jsem ochromen.

Dr. F.: Na to jste si vzpomněl především?

R.: Tím způsobem mne zbili...a pak mě...pověsili, ale
později...úplně nahého vlekli za kovový drát uvázaný
kolem krku...ale to už jsem byl možná mrtev...do
místnosti, kde byli lidé...a všichni byli donuceni se
na mne dívat.

Dr. F.: Dobrá. Nechte tam ty vzpomínky. Požádám vaše
podvědomí,
aby vás dovedlo do jiné existence...do existence, která
obsahuje dobrodružství, jež je příčinou vaší chorobné
nerozhodnosti. (Počítá do tří.) Kde se nyní nacházíte?

R.: Ah...hora.

Dr. F.: Jste na hoře?

R.: Na úpatí hory. Je pokryta sněhem.

Dr. F.: Kdo jste? (Dlouhé mlčení.)

Dr. F.: Při třech se to dozvíte. Jeden...dva...tři.

R.: Myslím, že jsem Ind nebo muž z nějakého tibetského
kmene nebo...

Dr. F.: Mluvte o sobě.

R.: Jmenuji se Tanakee...Jsem malý, ale zavalitý, velmi

robustní hoch.

Dr. F.: Kolik je vám let?

R.: Devatenáct.

Dr. F.: Jaký druh práce vykonáváte?

R.: Jsem asi venkovan. Pracuji na polích.

Dr. F.: Co právě děláte, Tanakee?

R.: Stojím a dívám se na horu.

Dr. F.: Na co myslíte při pohledu na tu horu?

R.: Tedy, někdo mě požádal, abych tu horu zlezl...nebo jim pomohl jí zlést...že jim pomohu nést zavazadla.

Dr. F.: Kdo s vámi o tom mluvil?

R.: Cizinec. Myslím, že Švýcar.

Dr. F.: Už jste někdy vylezl na tu horu?

R.: Kdepak!

Dr. F.: Co pociťujete, když k vám mluví o tomto dobrodružství?

R.: (svrašťuje obočí) Je to nebezpečné a proti našim zvykům!

Dr. F.: Ráda bych, abyste mi to vysvětlil.

R.: Nemá se vylézat na horu...z naší vesnice.

Dr. F.: Proč asi?

R.: Protože je to velmi nebezpečné. (S hlasem poznamenaným

náboženskou vírou a jí vyvolaným strachem.)

Dr. F.: Když říkáte, že je proti vašemu zvyku, co tím chcete přesně říci?

R.: Je to tradice naší vesnice.

Dr. F.: Z čeho vznikla tato tradice?

R.: (ztišuje hlas) Hora zabila příliš mnoho našich mužů.

Dr. F.: Má ta hora nějaké jméno?

R.: Má nějaké jméno...ale my ji jmenujeme jinak.

Dr. F.: Jak ji jmenujete?

R.: Strašlivá!

Dr. F.: Proč to jméno?

- R.: Z důvodu větru...větru, který vane z jejích svahů... ledový vítr, který věje z naší hory...majestátné a tajemné.
- Dr. F.: Pokračujte.
- R.: Je příliš vysoká...příliš nebezpečná pro výstup.
- Dr. F.: A ten muž vám navrhuje, abyste se pustil do toho dobrodružství?
- R.: Ano, abych nesl materiál až do základního tábora.
- Dr. F.: Mluvil o tom jen s vámi, nebo se domlouval stejně i s jinými?
- R.: S dvaceti devíti muži, co jsou ve vesnici.
- Dr. F.: Co si o tom myslíte?
- R.: Rozhodl jsem se, že přijmu jeho návrh.
- Dr. F.: Z jakého důvodu?
- R.: Abych vyhověl jeho výzvě...a protože to představuje hodně peněz.
- Dr. F.: Jak budete placen?
- R.: Za každý den práce půldolar. To je úžasné, víc než bychom si vydělali jinak.
- Dr. F.: A co si myslí o tom ostatní?
- R.: Zajímá je to. Jsme vábeni tou zkouškou a...penězi.
- Dr. F.: A vy, co děláte, co říkáte?
- R.: Ne, rozhodl jsem se, že s nimi půjdu.
- Dr. F.: Řekněte mi, co můžete pozorovat.
- R.: Nuže, vidím vesnici. Téměř všichni se shromáždili... aby rokovali o návrhu.
- Dr. F.: Cizinci jsou také přítom?
- R.: Jsou...trochu stranou, po naší levici...čekají odpověď. Všichni mluví a horlivě se dohadují. Všichni se táží, zda tam máme jít...a mluví o tom, co se může stát, půjdeme-li.
- Dr. F.: A co na to říkáte vy?

R.: Nejsem šéfem vesnice.

Dr. F.: Máte však chuť přijmout?

R.: Ano, rád bych tam šel.

Dr. F.: O čem se rozhodlo?

R.: (Jeho hlas a tělo se chvěje vzrušením.) Přijali jsme!

Dr. F.: A nyní opusťme tu scénu a přejděme k další události.
Jeden...dva...tři...čtyři...pět.

R.: Stoupáme s velkým nákladem na zádech...neseme ten těžký náklad...po ledových stěnách.

Dr. F.: Jak jste oblečeni?

R.: Mám teplé šaty...ale je mi zima na nohy.

Dr. F.: A teplo po těle?

R.: Mám klobouk, tuniku (suknici bez kapes) a dlouhé teplé kalhoty...ale...mám nohy...ledové. Zmrzlé!

Dr. F.: Vám však není zima jen na nohy?

R.: Taky na ruce. (Tře si je.)

Dr. F.: Vaše paže a vaše stehna jsou v teple?

R.: Ano. Je mi teplo i na hlavu...můj obličej je opálen ..sluncem.

Dr. F.: Je to bolestivé?

R.: Mám postavu vyschlou a nedělá mi to dobře.

Dr. F.: Jak dlouho již stoupáte?

R.: Po tři dny.

Dr. F.: Řekněte mi o svých dojmech. Pořád ještě jste rád, že jste přijal tu práci?

R.: Myslím, že ano, ale...jsem unaven.

Dr. F.: Dobrá. Nyní vás požádám, abyste přešel k další události, k něčemu velmi důležitému. (Počítá do pěti)
Co se děje?

R.: Máme přejít po mostě...po ledovém mostě...a...ach!
(Trhne sebou). Ve chvíli, kdy jsme přecházeli, se přetrhl a my jsme se zřítily všichni tři!

- Dr. F.: Kam jste padli?
- R.: Do hluboké rozsedliny...a já jsem se zabil.
- Dr. F.: Můžete nahlédnout, jak k tomu došlo?
- R.: Ano. Postupovali jsme po třech...a zřítily jsme se všichni tři, protože jsme byli svázáni na laně. Byl jsem jím stržen dozadu. Už jsem totiž přešel..ale byl stržen ostatními dozadu. (Prudce dýchá.)
- Dr. F.: Nabudte klidu a uvolněte se...velmi klidně...velmi uvolněně.
- (Rogerovo tělo se viditelně natahuje, jeho dech se uklidňuje.)
- Dr. F.: Bylo možno se rozhodnout přejít ten most, nebo byl přechod přes něj nevyhnutelný.
- R.: Myslím, že jsem se chtěl vrátit zpět, ale neodvážil jsem se to říci...nuže, pak už nezbylo nic jiného než tamtudy přejít.
- Dr. F.: A nyní, při třech, se zeptám vašeho podvědomí, aby vám dalo vědět, které nedopatření se váže na problém nynější vaší nerozhodnosti. Jeden..dva...tři. Co si o tom myslíte?
- R.: Myslím, že jsem dosti nedůvěřoval vlastnímu úsudku.
- Dr. F.: Jaký byl?
- R.: Chtěl jsem se vrátit, ale...neodvážil jsem se...
- Dr. F.: Chtěl jste se vrátit do vesnice, že ano?
- R.: Chtěl jsem se vrátit, když mé nohy začaly omrzávat...ale neodvážil jsem se.
- Dr. F.: Vaše podvědomí vám řekne, zda je to právě ta událost, která se váže na váš nynější stav. (Přítakávající prst Rogerův se okamžitě zdvihá.)
- Dr. F.: Tedy byl to fakt, že jste nesestoupil, když jste si přál to učinit, ale neodvážil jste se odepřít?) (Přizvukující prst se znovu zdvihá.)
- Dr. F.: Řekněte mi o tomto rozhodnutí.

- R.: Myslím, že jsem dal přednost pokračovat s ostatními před tím, abych se odvážil...řící upřímně, co si myslím.
- Dr. F.: Byla tam ještě jiná rozhodnutí?...
- R.: Zde další...jsme tam, před tím ledovým mostem a já nechci po něm přejít. Rozmlouvám o tom...a já jdu první na přechod.
- Dr. F.: A nechcete?
- R.: Ne.
- Dr. F.: A proč jste jej přešel?
- R.: Protože druzí mne k tomu sváděli...ti druzí dva.
- Dr. F.: A také toto rozhodnutí zodpovídá za nynější vaše problémy?
(Přizvukující prst se zdvihá.)
- Dr. F.: Jsou ještě jiné příhody z té doby, které ovlivnily váš nynější život? Jiné aspekty tamního života?
- R.: Možná ta okolnost, že jsem se dával ovlivňovat jinými.
- Dr. F.: Dobře, podléhal jste vlivu jiných, to nechme stranou.. jsou ještě jiné důvody fyzické nebo duševní nebo citové? Co vám přichází na mysl? Váš souhlasící prst se zdvihá.
- R.: Nuže, také to, že mě strhli nazad a já jsem spadl...že jsem se zranil na zádech a zadní část lebky se prorazila.
- Dr. F.: To zatěžuje váš nynější život?
- R.: Ty migrény, které vycházejí z páteře...a ty bolesti v zádech.
- Dr. F.: Ještě něco jiného vás postihlo?
- R.: No...mrazení, které probíhá kolem páteře, když se ocitnu v určitých situacích.
- Dr. F.: V jakých situacích?
- R.: Když mám například učinit nějaké rozhodnutí.

Dr. F.: Nic jiného?

R.: (S dlouhým povzdechem.) Radost ze života na volném vzduchu mi kazí...strach z hor, možná nebo spíše...z nebezpečí na horách..Mám vždycky trochu strach před velkým podnikem.

Dr. F.: Ještě něco zbývá z této existence, co by bylo důležité, abychom si toho všimli? (Znamení záporným prstem.)

Dr. F.: Nyní vás požádám, abyste zapomněl na tyto vzpomínky. Přejdeme k další události, která je rozhodující pro vaši nerozhodnost. (Počítá do pěti.) Kde se nyní nacházíte?

R.: Myslím, že jsem na Západě...V New Orleansu možná.. v každém případě na Západě.

Dr. F.: Co tam děláte?

R.: (Napřimuje se) právě vedu spřežení...jsem velmi elegantně oděn...jdeme ulicí.

Dr. F.: Jak se jmenujete?

R.: Edgar.

Dr. F.: A vaše příjmení? (Roger zachovává mlčení.)

Dr. F.: Nu dobrá, budete to vědět, až napočítám do tří. Jeden...dva...tři. Jaké jméno vám přichází na mysl?

R.: Tyrone, zdá se mi.

Dr. F.: Vypodobněte se...

R.: Jsem velký, hezký hoch...a bílý.

Dr. F.: Jaké barvy jsou vaše vlasy?

R.: Mám černé vlasy.

Dr. F.: Nosíte knír nebo vousy?

R.: Ne.

Dr. F.: Kolik je vám let, Edgare?

R.: Dvacetsedm.

Dr. F.: Jste ženat?

R.: Ne.

- Dr. F.: Jak jste oblečen?
- R.: Hnědý klobouk...ne, černý klobouk a komplet (=pánský oblek z jedné látky.)...jakýsi druh elegantního žaketu a pěkná velmi slušivá košile s volány...Jsem velmi elegantní...trochu výstřední. (Je na něm vidět, že je se sebou spokojen.)
- Dr. F.: Kam jedete?
- R.: Jedu k někomu na návštěvu.
- Dr. F.: Promluvte o tom.
- R.: Ach tak, napřed jsem měl dojem, že...si jedu zahrát ...a pak mi připadalo, že....no...že mám schůzku s hezkou dívkou.
- Dr. F.: Pokročte teď v čase až do chvíle, kdy přicházíte na schůzku...Počítám..Co vidíte?
- R.: Parník.
- Dr. F.: Kde jste?
- R.: Dobře, zastavil jsem koně před tou lodí.
- Dr. F.: Jste sám?
- R.: Ne, mám dojem, že je někdo se mnou.
- Dr. F.: Kdo je s vámi? Podívejte se.
- R.: Hezká dívka.
- Dr. F.: Jak se jmenuje?
- R.: Eileen.
- Dr. F.: Znáte ji dobře?
- R.: Ne moc..Myslím, že se o ní ucházím... a jdeme k tomu parníku.
- Dr. F.: Pokročte v čase až do chvíle příštího významného faktu. (Počítá do pěti.) Co se děje?
- R.: Na palubě lodi se hraje.
- Dr. F.: A co děláte vy?
- R.: Sleduji hru velmi pozorně. Všichni sledují hru. (Hluboký povzdech.) Pobízejí mne, abych hrál, ale já na to nemám chuť...Ale ta mladá žena mne povzbuzuje.

Dr. F.: Poslechněte, co vám přesně říká. Co vám říká?

R.: "Všichni muži hrají a lze získat tolik peněz."

Dr. F.: Jaký máte přitom dojem, když to slyšíte?

R.: Vůbec se mi nechce hrát, ale také bych chtěl jednat jako ostatní muži. A pak jsem chtěl na ni udělat dojem..přesto ale jsem vůbec neměl chuť hrát.
(Zdá se být na rozpacích.)

Dr. F.: Proč se vám nechce?

R.: Nemiluji hru.

Dr. F.: Už jste hrál?

R.: Ne...a tu jsem popadl kostky...hodil jsem je. A už jsem hrál.

Dr. F.: Dobrá. Při pěti přejděte k další události. (Počítá.)
Co se děje?

R.: Strhla se hádka o...jednom hodu kostkami a...(trhne sebou)...Byl jsem udeřen pěstí do zad! Jeden muž se vplížil za mne, popadl mě a ...dal mně ránu pěstí do zad. (Vzrušený dech.)

Dr. F.: Do kterého místa zad?

R.: Do ledvin. (Jeho hlas slábne.)

Dr. F.: A co se stalo po té ráně pěstí?

R.: (uveden do rozpaků) Myslím...že jsem mrtev.

Dr. F.: Zeptáme se na to vašeho podvědomí.

(Prst Rogerův dává rozechvěle souhlasné znamení.)

Pořád ještě za hypnózy Roger prohlašuje, že nešťastným rozhodnutím, které učinil během té existence, bylo, že hrál. Obviňuje se takto: "Moje bezmocnost..., abych nezačínal, co jsem ve skutečnosti neměl chuť dělat. Tato bezmocnost mne stála život." Byl "donucen" podrobit se, aby udělal radost jiným a tak zradil svou osobnost. Jeho podvědomí odhaluje, že Roger je dědicem této charakteristiky. Ptám se jej, zda neexistuje ještě nějaký další rys minulosti, který by ovlivňoval jeho nynější život. Uvažuje a náhle spustí:

- Nedostatek sebedůvěry, který mi vnukají ženy!

- Žádám ho, aby hluboce dýchal a tím znovu nabyl svůj klid a trochu si odpočinul neboť se u něho začínají projevovat známky únavy. Po několika okamžicích mu sugeruji, aby ho jeho podvědomí přivedlo k jiné epizodě zodpovědné za jeho nerozhodnost. Počítám do pěti a žádám jej, aby mi řekl, co vidí.

R.: (Neklidně) Je mlha.

Dr. F.: Kde se nacházíte?

R.: Na palubě lodi.

Dr. F.: Jakého druhu je ta loď?

R.: Rybářský člun.

Dr. F.: Promluvte o sobě.

R.: Myslím, že jsem Řek.

Dr. F.: Jak vypadáte?

R.: Dlouhé vlasy...bez knírů...harmonicky stavěný...a silný.

Dr. F.: Kolik je vám let?

R.: Sedmnáct.

Dr. F.: Vaše loď pluje?

R.: Plujeme v pásmu hustých mlh. (Začíná se zmítat.)

Dr. F.: Řekněte mi, co děláte v této chvíli.

R.: Nerad pluju v mlze.

Dr. F.: Proč?

R.: Je to velmi nebezpečné. (Vzdychá.)

Dr. F.: Doplňte to...

R.: (přerušuje mě) - Nevyjíždějte do ní...zůstaňte dál od břehu.

Dr. F.: Proč tedy pokračujete v dosavadním kurzu?

R.: Protože mne někdo nutí jet kupředu a bez ohledu na mlhu.

Dr. F.: Kdo je to?

R.: Nevím.

Dr. F.: Budu počítat do tří a vy se to dovíte. Jeden... dva...tři.

R.: Je to kapitán.

Dr. F.: Jste na palubě velké lodi?

R.: Myslím, že jsme jen tři na palubě.

Dr. F.: Jak se jmenujete? Odpovězte bez přemýšlení.

R.: Nevím..něco co začíná na M.

Dr. F.: Při třech si přesně vzpomenete. (Počítá.)

R.: Moustache. (=Knír)
(Uvažuji, zda Řekové už tehdy měli rádi přezdívky!)

Dr. F.: Neměl jste tedy chuť pustiti se do toho pásma mlhy.
Ale vedoucí rybář vám poručil, abyste pokračoval
v plavbě, že?
(Roger přikyvuje hlavou.)

Dr. F.: Kníre, řekl jste mu, co si myslíte o mlze?

R.: Ne, myslím, že ne.

Dr. F.: Hodně jste se bál té mlhy?

R.: Byl jsem přesvědčen, že je nebezpečná. (Puls jeho
karotidy - krční tepny - se zrychluje.)

Dr. F.: Proč jste mu o tom nic neřekl?

R.: Myslel jsem, že je lépe ukázat se jako hrdina...a
poslechnout příkazy.

Dr. F.: Velmi dobře. Při pěti přejdete k následující
události. (Počítá.) Co se děje?

R.: Najeli jsme na úskalí...byl jsem nárazem vržen
přes palubu, hlavou napřed...na hrot skály.
(Šklebí se bolestí.)

Dr. F.: Vysvětlete mi to dopodrobna.

R.: Byl jsem hozen přes palubu...hlavou a zády proti
skále...a byl jsem rozdrcen.

Dr. F.: Jak to, že rozdrcen?

R.: Nájezdem lodi na úskalí.

Dr. F.: Tedy lodí? A co se stalo?

R.: Jsem mrtev. (Jeho hlas slábne.)

Ještě v hypnóze vysvětluje, že i tenkrát jeho přání zalíbit se mělo převahu nad jeho vlastním zdravým rozumem. Chápe, že jeho vrozený strach z mlhy pochází z této existence, a dodává, že si vždycky ověřuje meteorologické podmínky dříve než pojedje vozem přes oblast, kde se vyskytují četné mlhy. Zdá se, že žádný jiný aspekt z této minulé existence neovlivňuje nynější existenci.

Při dalších výzkumech jsem objevila, že učinil ještě jiné neblahé rozhodnutí - je snad i ono osudové? Žádám jeho podvědomí, aby nás dovedlo k té události. Roger pitvoří svou tvář a klade si ruce na krk. Zažívá tak velkou úzkost, že mu sugeruji uklidnění a napřed jej uvádím do nějaké předešlé události, která nemá velkou důležitost. O několik okamžiků později se ho ptám, kde se nachází.

R.: (po dlouhém mlčení) Jsem v soudní síni...ve Francii.

Dr. F.: Co se tam děje?

R.: Slyším projevy nevole...jsou tam lidé, kteří prudce diskutují.

Dr. F.: Proč ten pokřik a ty hádky?

R.: Chtějí odstranit krále.

Dr. F.: Co děláte u toho soudu? Co se děje?

R.: Nuže, chtěl bych říci, že to není...obyčejný soud... myslím...že mám tógu a že zastávám ...vysoké postavení u dvora...Francie.

Dr. F.: Jak se jmenujete?

R.: Petr.

Dr. F.: A vaše příjmení?

R.: Rudin.

Dr. F.: Vaše podvědomí vás dovede k události zodpovědné za váš přítomný problém. Počítám: Jeden...dva...tři.

R.: Myslím, že jsem se snažil zalíbit se lidu.

Dr. F.: Řekněte mi, co tím rozumíte.

R.: Byl jsem vnitřně rozdělen mezi přání zalíbit se...těm lidem..a mezi svůj instinkt, který mi radil, abych to nedělal.

Dr. F.: Vysvětlete mi, co se stalo.

R.: Myslím, že jsem měl soucit s lidem.

Dr. F.: S kterou částí lidu?

R.: S tou nejponíženější a nejchudší.

Dr. F.: A co se stalo,

R.: Všichni byli pro odstranění krále..zrušení jeho dvora...zkrátka...bezmezný idealismus snící o lepším systému.

Dr. F.: Co jste si o tom myslel?

R.: Byl jsem v corneillovské situaci.

Dr. F.: Proč?

R.: Chtěl jsem zůstat věrný svému králi a zároveň jsem pociťoval soucit s lidem.

Dr. F.: Na čí stranu jste se postavil?

R.: (váhavě) Myslím, že na žádnou, nepromluvil jsem.

Dr. F.: Při pěti přejděte na další nejdůležitější epizodu. Jeden...dva...tři...čtyři...pět.

R.: Někdo vyzradil!...tajemství Enrageům (fanatikům)...nu...to pojmenování mi přišlo na mysl.

Dr. F.: Někdo tedy vyzradil fanatikům tajemství.

R.: Myslím.

Dr. F.: Co to znamená? Můžete mi to vysvětlit?

R.: Nuže, nevím o tom příliš mnoho. Myslím, že jsou to odpůrci krále.

Dr. F.: Pokračujte.

R.: Můj instinkt mi nařizuje...abych se k nim nepřidával.

Dr. F.: Ke komu?

R.: K Filipovi. On pracuje pro mne.

Dr. F.: Rozhodl jste se nespolečit se s ním. Co dělá?

R.: Ne..ne...nechci se k němu přidat...ale také ho nechci ...udat.

Dr. F.: Co tedy děláte?

R.: Nic.

- Dr. F.: Jaké rozhodnutí jste v té chvíli učinil?
- R.: Nedělat nic.
- Dr. F.: A co dělá on?
- R.: Myslím, že odhaluje existenci našeho sdružení.
- Dr. F.: Komu?
- R.: Tlupě vrahů.
- Dr. F.: Pokračujte.
- R.: Nejsem jeho politického přesvědčení...nevzal jsem za to zodpovědnost. Chyběla mi odvaha. Měl jsem se postavit proti němu.
- Dr. F.: Co se stalo potom?
- R.: Hrozbou mne donutili, abych podal informace...(Šeptá.)
- Dr. F.: Sám jste byl donucen podat informace?
- R.: Ano. Pod trestem být udán.
- Dr. F.: Nuže, co se stalo? Postupte v čase a podívejte se na výsledek...
- R.: Mluví...udává mne...prohlašuje, že jsem to byl já, který podal informace vrahům.
- Dr. F.: Co se děje potom?
- R.: Byl jsem...(trhá sebou)...s'at.
- Dr. F.: Klid a uvolnit se...s'at kým?
- R.: Královými lidmi a ...Filip byl při tom.

Při výstupu z hypnózy Roger se protahuje. Pak se vrací do křesla. Vypadá vyčerpaně. Mluví jen s obtížemi:

Ani mě nenapadlo, co mě čeká! praví.

Seance se protáhla o půl hodiny déle než jsme předpokládali. Stěží nám zbyl čas k tomu, abychom si zopakovali, jak se jeho rozhodnutí stala osudnými v každé epizodě. Doporučila jsem mu, aby si znovu prohlédl každou z minulých existencí, aby si určil roli, kterou hrají v jeho nynějším životě a aby si zaznamenal své postřehy, abychom je pak mohli společně přezkoušet, až se znovu uvidíme.

Za čtrnáct dní Roger vstoupil do mé ordinace živým a jistým krokem. Ukazoval mi s úsměvem záznam dlouhý na dvě

stránky. Podrobně provedl své "domácí úkoly"! Hlasem překypujícím energií mně oznámil:

- Ten seznam může počkat...je však nutné, abych vám řekl napřed o mimořádných rozhodnutích, která jsem učinil během čtrnácti dnů.

Vypočítává je pevným hlasem. Týkají se demise, kterou podal na universitě, nákupu nového Dodge a motorového člunu cizí značky - všechno vzhledem k svému zcela novému podniku: provedení filmu na vodních lyžích. Usmívám se a cítuji, co řekl před časem: "Přijdu-li tomu problému na kloub, nic mne nezastaví!" Pokračuje tím, že mi říká, jak se cítí klidným, že má poprvé v životě jasnou mysl - pokud si vzpomíná. Jak je dobré analyzovat situaci, vědět, co je třeba učinit a pak to udělat.

Jeho vitalita v pravém slova smyslu jiskřila v mé ordinaci. Jeho bujarost a dynamismus se dají vyčíst z jeho tváře, ožívují jeho gesta a jeho hlas.

Položil si své poznámky na týkový stůl u křesla a začal číst. Prošel vlivy svých předcházejících životů. Začal posledním, životem důstojníka SS a všiml si, že tenhle zemřel téhož roku, co se Roger narodil.

- To se vůbec neponechá čas na znovudobytí sil?

Nyní ví, proč se pořád zajímá o historii Třetí Říše. Podpírá si bradu rukama a vykládá o jedné vzpomínce:

- Stala se mi zvláštní věc, pokud se týče Mnichova. Když jsem tam přišel poprvé roku 1968, měl jsem zvláštní dojem "už jednou viděného"; byl bych přísahal, že jsem tam už někdy byl.

Zažíval tam kromě toho určitou úzkost nikterak neopodstatněnou.

Jelikož jsme honě mluvili o životě v postavě Tanakee, už se u toho příliš nezdržoval. Mluvil však s nadšením o své lásce k přírodě a k horám. Zbožňuje lyžaření. Pokud se týká jeho hrůzy ze hry - váhá dokonce, má-li hrát blackjack (černého Petra) o sto žetonů (známek) se svými přáteli - a přičítá to své bolestivé zkušenosti, kterou nabyl jako Edgar. Pak se přiznává s určitou dávkou zmatenosti, že se rád pěkně obléká a že věnuje nemálo peněz své garderobě. Zájem, který projevuje o politiku a o své podřízené, pochází z toho, jak se domnívá, že žil na dvoře Francie a pak Německa, za doby Hitlerovy. Už se nediví, když byl sťat v jednom z těch životů a pověšen v druhém, že trpí chronickou migrénou a bolestmi v zádech!

- Společným rysem všech těch existencí je neschopnost se uplatnit podle své vůle a přání zalíbit se jiným na vlastní úkor a proti vlastní osobní výhodě. Potom pouští s očí své poznámky, dává se do smíchu a praví:

- Nuže, jestliže se mi podaří, abych se vymanil z těch chyb...pak kéž bych byl už jednou natolik normální, že bych se s nimi už nikdy neseťkal!

11. "Já...já se vznáším."

Pomohla jsem víc než tisícovce lidí v hodině jejich smrti. Všichni tito mrtví se dostavili do mé ordinace. Během jediné seance trvající ne déle než 50 minut, často se stává, že některý z mých pacientů umírá třikrát nebo i čtyřikrát - a vždycky v každém vtělení patří rozdílné bytosti. Pochopili jste, že jde o mé pacienty, jak existovali v předcházejícím životě.

Ve většině případů moment smrti je událostí, která souvisí s chorobnými příznaky a problémy mého pacienta. Tyto minulé smrti mají vskutku na nás vliv někdy zřejmý, někdy skrytý. Tak např. pád s vrcholu skály způsobí chorobný strach z výšek, utopení strach z vody. Být sestřelen v letecké bitvě vyvolá strach z cest letadlem. Smrt vysílením přinese zrod chronických plicních těžkostí. Být zabit ranami dýkou ve spánku způsobí nespavost atd.

Mohla jsem mezi všemi těmi četnými mrtvými zaznamenat mnohé podobnosti a také zvláštní nestejnosti. Když jste si přečtli předcházející kapitoly, víte, jak lidé popisují chvíli své smrti. V této kapitole si kladu za úkol uvést vás do velkého počtu pozorování, které jsem mohla učinit o této události. Popis k tomu náležejících různých existencí podle vyprávění mých pacientů, bude čekat na jinou příležitost. Představuje sám o sobě celý svazek!

Fatální povaha smrti, samotné smrti, vzrušuje většinu lidí. Nicméně, díky výzkumníkům a vědcům, jako je Elisaneth Küblerová-Rossová, například, která napsala *Death and Dying* (Smrt a agonie), člověk začíná chápat, přijímat tento aspekt života a pohlížet na smrt rozumnějším způsobem.

Některé z mých pacientů pojímá velká hrůza při pomyšlení, že se ocitnou před nějakou už prožitou smrtí. Jeden z nich, pořádně neklidný, se mne ptal: "Nebojíte se, že přitom znovu zemřu?" Je tedy vhodné, než se začne jednat s nemocným, vzít na vědomí strach ze smrti nebo ze všech jiných traumatizujících

(šokujících) okolností. Důvěra, kterou mí nemocní nebo mí pacienti mně prokazují, je základním a nejcennějším aspektem naší společné práce. Učinila jsem si absolutním pravidlem, že je nikdy nezavedu do čehokoliv, co by nemohli snést na emocionální úrovni. Používám všech prostředků k tomu, abych překonala neklid pacientů, který by jim mohl způsobit fyzické nebo mravní utrpení z toho, že musí vstoupit do minulého života. Kromě toho, že používám těchto prostředků, snažím se, aby si zvykli postupně vyhledávat svou dřívější smrt. Někdy je vedu k tomu, aby pouze přihlíželi odvíjející se pásce jejich myslí tak, jako by šlo o smrt někoho jiného. A oni se toho zúčastňují postupně dále aktivněji, až konečně v plné šíři a úplně všechno zažívají.

Příklady, které následují, potvrzují pozorování Dr. Raymunda A. Moodyho. Jeho dílo "Život po životě" je založeno na výpovědích více než stovky "mrtvých" lidí na následky operací, nehody nebo nemoci. Popis, který uvádějí o tom, co zažívali dříve než se vrátili

k životu, je nade vše pochybnost totožný s prohlášením mých pacientů ve stavu hypnózy, s tím rozdílem, že mí pacienti vyvolávají obvykle události z jejich předešlých životů, na což dílo Moodyho nebere zřetel. A má pro to skvělý důvod, protože jeho pacienti nikdy nejdou za své zkušenosti dále za okamžik smrti.

(**Pozn. překl:** V době, kdy Dr. Fiore psala tuto knihu, zřejmě nevyšla ještě druhá kniha Dr. Moodyho: Úvahy o životě po životě. V těchto úvahách se autor dostává dále, takže shoda se zkušeností Dr. Fiore je ještě úplnější.)

Jeho pacienti nepřistupovali ke smrti po úvaze, ani si nepůsobovali resuscitaci, uvedení do normálního bdělého stavu. Řekněme jen tak mimochodem, že staré tibetské dílo Kniha mrtvých, líčí svým způsobem četná podobná dobrodružství, která popisovali mí pacienti a nemocní.

Jedním z nejvýznamnějších rysů hlášení týkajících se zkušenosti o smrti je, že vědomí se neztrácí. Bylo by rovněž vhodné poznamenat, že **všichni** pacienti nebo nemocní dosvědčují, že ve chvíli smrti zmizelo hmotné a mravní utrpení, a někdy dokonce těsně před tím. Umírá-li například někdo hladem, pocit hladu se ztratí. Jestliže osudnou chorobou je překrvení plic, často první slovo pacientovo je: "Já dýchám!"

Jeden třicátník se shledává se životem, ve kterém zabil svou cizoložnou ženu. Odpykává si svůj zločin v plynové komoře.

L.: (se zpoceným čelem) Nechci, aby viděli, že mám strach.

Dr. F.: Řekněte mi, co zažíváte, nebudu jim to opakovat.

L.: Spoutávají mne. (Jeho tělo i hlas se chvěje.)

Dr. F.: Až napočtu tři přesunete se do chvíle vaší smrti.
Jeden..dva...tři.

L.: Už to skončilo...klid.

V jiné existenci tentýž pacient se nachází v okopu pro jednotlivce během druhé světové války.

L.: (Jeho tělo sebou trhne. Sahá si na krk.) Jsem mrtev,
ještě...jedna kulka do týla.

Dr. F.: Co jste pociťoval ve chvíli smrti?

L.: Škubl jsem sebou, nic víc.

Dr. F.: Nic jste nepocítil?

L.: Žádnou bolest.

Dr. F.: Jste duchem toho těla?

L.: Ano, ano.

Dr. F.: Jak se cítíte nyní?

L.: Oh! Nemohu se cítit lépe.

Podívejme se na příklad mladé ženy. V minulém životě se nalézala na káře, která byla součástí karavany napadené Indiány. Ti ji skalpovali, znásilnili a mrtvou opustili. Po dlouhém mlčení praví:

C.: Mohu sebe vidět nataženou tam dole.

Dr. F.: Jaká je vaše reakce?

C.: Je konec! (Její reakce, hlas, obličej zračí úlevu.)

Dr. F.: Pociťujete i nadále utrpení?

C.: Ne.

Dr. F.: Co pociťuje?

C.: (S úsměvem) Je mi moc dobře...ujišťuji vás.

Jedna žena popisuje chvíli své smrti. Byla přejeta vozem a jeho spřežením:

Dr. F.: Požádám vás, abyste se znovu vrátila přesně do chvíle
vaší smrti až napočtu do tří...Řekněte mi, co děláte?

B.: Opouštím sebe.

Dr. F.: Jaký to na vás dělá dojem?

B.: Ach!...je to příjemné.
Dr. F.: Řekněte mi, co o tom víte, něco více.
B.: Cítím se lehčí...Necítím svou váhu.
Dr. F.: A co ještě?
B.: Cítím se uvolněná.
Dr. F.: Kde se nachází vaše tělo?
B.: Na zemi.
Dr. F.: A kde jste vy?
B.: Já je pozoruji.
Dr. F.: Z kterého místa?
B.: Jsem těsně nad tělem.
Dr. F.: Jaký dojem dělá na vás vaše tělo?
B.: Je vymístěno.
Dr. F.: Co pociťujete?
B.: Cítím se vysvobozena.

Mladá asi dvacetiletá žena soustavně tloustne. Zemřela hladem ve svém minulém životě v sedmadvaceti letech, chudá a nemocná.

Dr. F.: Jak dlouho jste asi strádala v jídle vlivem nedostatku peněz?
S.: Oh!...moc let. Nevím přesně...(Slzy jí kanou po lících.) Trpím.
Dr. F.: Přála bych si, abyste přešla do dalšího dne. Počítám do pěti...Řekněte mi, co se s vámi děje.
S.: (šeptem) Umírám.
Dr. F.: Přejděte ke chvíli smrti. Jeden...dva...tři...čtyři...pět. (ticho.)
Dr. F.: Co se s vámi děje právě teď, Markétko?
S.: (už jistějším hlasem) Jsem mrtva...už nepociťuji hlad.
Dr. F.: Co zažíváte teď, když jste mrtva?
S.: Jsem šťastna.

Jedna z nejtragičtějších smrtí, při které jsem mohla asistovat, vyplynula z řady dramatických epizod. Jedna třicetiletá pacientka pátrala pomocí hypnózy po původu hrůzy, která se jí

zmocňuje, když cítí určitý druh pachu a, zvláště, nachází-li s v té chvíli

v zavřené místnosti malých rozměrů. Na počátku seance mi říká, že bývá zachváčena hroznou panikou...do té míry, že málem omdlévá, zvrací a bývá z toho nemocna několik dní. Např. když vstoupila do výtahu, který právě vyčistili a zbyl tam ještě velmi výrazný pach desinfekce.

Výzkum příčiny této reakce nás zavádí do období nacistického Německa, na začátek roku 1940. Popisuje svůj život - život plný hrozných příhod - až se dostává k momentu, kdy byla ve tmě vecpána do vagónu pro dobytek mezi zděšený dav Židů. Pach výměšků byl vskutku k udušení. Nepronikal tam ani vzduch, ani světlo. Vlak se konečně zastavil po nekonečně dlouhé jízdě - za tři dny. Vystoupila z vagónu do oslepujícího denního světla. Strážé ji odvedli na místo, kde jí přikázali, jako ostatním, aby se svlékla než půjde pod sprchu. Panoval strach. Svlékla se v té vrcholící panice: musely se složit boty na hromadu, na níž byly pomíchaný všechny nejrůznějších tvarů, svůj snubní prsten musela dát na jinou hromadu a svůj šat opět na jinou. A celá se třesouc následovala své druhy do prostorné místnosti.

Dr. F.: Co se děje nyní?

A.: Zavírají se dveře.

Dr. F.: V té místnosti jste zavřeni všichni?

A.: (šeptá) Ano.

Dr. F.: Kdo zavřel ty dveře?

A.: Myslím, že strážci.

Dr. F.: Říkáte, že jste tam byli příliš natlačeni, než abyste se mohli umýt.

A.: Jsme doslova nacpáni jeden na druhého.

Dr. F.: Byli jste ve vzájemném dotyku. Byli jste tak natlačeni, že jste mohla hýbat rukama?

A.: Mohu se hnout, ale místnost je přecpána.

Dr. F.: Řekněte mi, co vidíte kolem sebe.

A.: Není tam oken..betonová podlaha. Cítím ji svýma bosýma nohama...to chladno..

Dr. F.: Je tam nějaké světlo?

A.: Ne, je tam úplná tma. Je tam lampa, ale není

rozžehnutá.

Dr. F.: Vy jste tedy v úplné temnotě?

A.: Ano.

Dr. F.: Na co myslíte? Co pociťujete?

(Její dech se zrychluje. Její puls rovněž.)

Dr. F.: Co dělají vaši druzi?

A.: Nevím, nevnímám to už příliš jasně.

Dr. F.: Nyní vás požádám, abyste se uvolnila a na okamžik vychutnávala sluneční světlo...Budu počítat do desíti,

a do té doby se plně uvolníte. (Počítá.) Leah, promluvte o té místnosti, ve které se nacházíte.

Co dělají vaši druzi?

A.: Cítím znovu ten pach.

Dr. F.: Čemu se podobá?

A.: Desinfekci. Jsou tu otvory, jimiž tam vniká.

Dr. F.: Co jste řekla?

A.: Otvory. (Chvěje se na celém těle.) Lidé se snaží oddálit se od nich..tlačí se...snaží se odtáhnout se.

Dr. F.: Jste dost daleko od těch otvorů?

A.: Dost daleko, ano, ale oni mne tlačí k nim.

Dr. F.: Tedy lidé se hýbají. Co jiného dělají? Mluví?

A.: Volají, křičí, řvou.

Dr. F.: Co vyslovují ve svých voláních, výkřicích a řvaní?

A.: Nevím.

Dr. F.: Poslouchejte pozorně. Budu počítat do tří a vy uslyšíte, co křičí. Jeden..dva...tři. (Ticho.)

Dr. F.: Co říkají? (Ticho.)

Dr. F.: Nuže, co vás napadá?

A.: Slyším křik..."oh ne"...a...a..."Můj Bože!"

Dr. F.: Co děláte v této chvíli?

A.: Nevím...nevím. Neuvědomuji si to.

Dr. F.: A nyní? Co děláte vy a vaši druzi?

- A.: Uklouzla jsem a upadla.
- Dr. F.: Jak se to stalo?
- A.: Cítím se moc divně.
- Dr. F.: Vysvětlete mi to. Řekněte mi, jaký byl váš dojem než jste uklouzla a upadla. Co pociťujete? Na co myslíte?
- A.: Tonu v hrůze.
- Dr. F.: A co se děje teď?
- A.: Masa spletených těl a pach výměšků.
- Dr. F.: Kde jste?
- A.: O tom nic nevím.
- Dr. F.: Je třeba, abyste si uvědomila, co pociťujete, co děláte? Kde si myslíte, že jste v této hromadě pomíchaných těl?
- A.: Mám dojem, že se na všechno dívám shora. Ale mám zmatený dojem.
- Dr. F.: Můžete vidět?
- A.: Ano.

Mí pacienti často pláčou, když po své smrti vidí smutek svých příbuzných. Naříkají nad nimi, ne nad sebou, nad tvorem, kterým byli - ať už jejich smrt byla jakkoliv děsná. Stává se, a to zřídka, že jsou chvilkově pohnuti při pohledu na své bezvládné tělo; ale za několik vteřin už mluví o tom, jak se jim ulevilo. Dalo by se říci, že na konci jejich agonie triumfuje radost a extaze nad minulým utrpením. Pro mnohé je smrt jakýmsi druhem přístupu k novým rozdílným a lepším podmínkám.

Téměř všichni, kteří při hypnóze prožívají smrt, používají výrazu "vznášet se", aby vyjádřili tělesný pocit, který následuje bezprostředně po smrti. Tvrdí, že slyší halasně zvuky - hukot, zvonění nebeskou hudbu. Někteří mají dojem, že procházejí tunelem osvětleným na jeho konci. Téměř vždycky pacient objevuje, že se ocitá sám ve stavu ducha bezprostředně po smrti. Po pocitu vznášení a často pouze na několik vteřin se dá pociťovat přítomnost duchovních vůdců a "anděla strážného". Mnozí zažívají v podobě skvělého světla - je to světlo milé a laskavé - že se jim dostává pomoci. Přechod je někdy usnadňován přesně postřehnutelnými bytostmi. Mrtvý je často přijat jinými

mrtvými, příbuznými nebo přáteli, a v některých konkrétních případech i věrným psem, kterého měl před léty. To ho často přivádí k slzám radosti.

Roger, o kterém jste se dověděli v 10. kapitole, byl zabit svým protivníkem v turnaji.

R.: Nu dobrá, je tomu trochu tak...jako když se teplo šíří v mé krvi...v celém mém těle...pak jsem viděl bílé světlo a vzdálil jsem se jako bych se vznášel.

Dr. F.: Řekněte mi o tom nějaké podrobnosti. Kde se nacházíte v této chvíli?

R.: Ležel jsem tváří k zemi a shledával jsem se, jak se vznáším v téže pozici...napřed ve výši tří stop...pak jsem se zdvihl výše...odešel jsem vznášeje se.

Dr. F.: Co tím míníte?

R.: (s úsměvem) Nuže, to znamená, že jsem mrtev.

Dr. F.: Co s děje nyní?

R.: Cítím se zbaven tíže. Pocit tepla a svobody v celém těle.

Dr. F.: Co vnímáte?

R.: (ještě s úsměvem) Opravdu vidím tu scénu, vidím vše.

Roger nám popsal jinou smrt, když byl proboden dýkou během roztržky v herně.

R.: Jsem už mrtev. Právě...vidím paprsek světla...a to je zvláštní, hned se cítím šťastnější...Je to druh osvobození, rozpínání, vzlet k nebi...ke světlu.

Dr. F.: Řekněte mi...Cítil jste tělo v té chvíli?

R.: Opustil jsem tělo téměř okamžitě.

Dr. F.: Způsobilo vám bodnutí dýkou bolest?

R.: Pocítil jsem pronikavou bolest v zádech...roztržení.

Dr. F.: A co se dostavilo potom?

R.: Světlo.

Dr. F.: Promluvte mně o tom světle. Jaké je?

R.: Jako plamen...Přiblížilo se ke mně...a já už...nevidím nic jiného než světlo...napřed velmi malé, ale velice rychle se zvětšující. Vyzdvihl jsem se do prostoru a byl jsem ztracen v tom světle.

Dr. F.: Měl jste přitom ještě jiný dojem než světelný?

R.: Teplo.

Dr. F.: V jakém smyslu teplo?

R.: Je to teplé...prostě fyzicky teplé.

Dr. F.: Měl jste ještě jiný dojem?

R.: Světlo je posilující... posilující a dobré.

Dr. F.: Je někdo nebo něco s vámi?

R.: Rodinní přátelé...kteří mě očekávali.

Léčila jsem mladou ženu, která trpěla úpornými migrénami. Během jednoho návratu do minulosti prožila znovu dobrodružství jedné šlechtičny během francouzské revoluce. Ve věku šestnácti let byla zatčena vojáky ve chvíli, kdy prchala se svou kojnou. Popisuje scénu na gilotině:

C.: Klečím.

Dr. F.: Je někdo u vás?

C.: Vojáci.

Dr. F.: Řekněte mi, co se děje?

C.: (Těžce dýchá.)

Dr. F.: Jaké jsou vaše poslední myšlenky?

C.: Myslím, že jsem byla velmi šťastna....že bych si tolik přála žít...vdát se a mít děti. (Náhle trhne prudce hlavou.)

Dr. F.: Co se děje?

C.: Mé tělo..má hlava...jsou odděleny (vypadá udiveně.)

Dr. F.: Co jste pociťovala, když nůž gilotiny dopadl na váš krk?

C.: Je to hrozně bolestivé.

Dr. F.: A co pociťujete nyní?

C.: (po dlouhém mlčení) Už...nejsem smutná...cítím se šťastná.

Dr. F.: Jste ještě ve svém těle?
C.: Ne.
Dr. F.: Váš duch je úplně sám?
C.: Ne, přišli mí průvodci. (Její výraz se uklidňuje.)
Dr. F.: Co říkají? Co vám oznamují?
C.: Přišli, aby mě odvedli domů.
Dr. F.: Kolik jich je?
C.: Je jich pět.
Dr. F.: Jsou vám dobře známí?
C.: Ano, zajisté.
Dr. F.: Jak se to děje?
C.: Vždyť jsou to mí průvodci. Jsou tam pořád, když se vracím domů.
Dr. F.: Jsou to pořád titíž?
C.: Ano.
Dr. F.: Je tam při vás ještě někdo jiný? Jiní duchové, které jste znala, kromě těch průvodců?
C.: Ano, jsou tam mí rodiče.
Dr. F.: Říkají něco?
C.: Dávají mi vědět, že už netrpí.

Jedna žena, asi čtyřicetiletá, je sužována už roky chorobným strachem z výšek. Již jako dítě často trpěla opakovaným dojmem, že spadla, ale probudila se dříve než se dotkla země. Její manžel mluví už dlouhou dobu o cestě do Evropy. Jedinou její reakcí na to byla panika a zoufalství. Přesto ale by velmi ráda nastoupila tu cestu. Ale vstoupit do letadla nepřipadá pro ni vůbec v úvahu. Máme jen jednu naději, rozřešit ten problém než manžel za několik měsíců bude mít dovolenou.

Případ Markéty je tím zajímavější, že jsme objevily, když jsme se pustily do jiného jejího chorobného projevu, že strach z výšky už měla v minulém životě. (Není řídkým případem, že tentýž symptón provází více existencí.)

Po dlouhém vzpírání se minulosti Markéta se nachází na palubě vzducholodi v létech 1900. Je vtělena do mladého Holanďana, Hanse, do letce na výzkumné vojenské vzducholodi. Silná bouře odvedla vzducholod' z její cesty a zahrnala ji nad

oceán. Tam do ní uhodil blesk. Vzňala se a rozpůlila se. Se zděšením Hans vidí svého kapitána a jiného člena posádky padat do prázdna. On se křečovitě držel výstužního lana. Mluví o tom takto:

M.: Přidržuji se armatury.

Dr. F.: Co zažíváte?

M.: Jsem zděšen. (trpitelský výraz tváře.)

Dr. F.: Popište, co se děje.

M.: Ztrácím záchyt a padám.

Dr. F.: Co pociťujete v této chvíli?

M.: Padám.

Dr. F.: Jaký dojem to na vás dělá?

M.: Připadá mi, že padám velmi rychle. Přibližuji se ke hladině vody, ta je stále blíž a blíž...a křičím.

Dr. F.: Myslíte na něco, jak křičíte,

M.: Uvědomuji si, že umřu...a mám strach...popadla mne hrůza.

Voda se stále více přibližuje a když se dotýkám vody, mám zlámaný krk.

Dr. F.: Vy pociťujete všechno, co se děje? V které poloze padáte?

M.: Otáčím se.

Dr. F.: Čím jste se dotkla vody?

M.: Hlavou.

Dr. F.: Co pociťujete?

M.: Zdá se mi...říkám si, že to skončilo velmi rychle.

Dr. F.: A co teď zažíváte, Hansi? (Hluboký povzdech.)

M.: Oh! Mé tělo se noří do vody.

Dr. F.: Kde se nacházíte? Co děláte?

M.: Pouze hledím.

Dr. F.: Ze kterého místa nahlížíte?

M.: Jsem v hlubině, hledím v ní.

Dr. F.: A co vidíte?

M.: Vidím své tělo se potápět stále hlouběji...jako...
jako rozbitou panenku.

Dr. F.: A co nyní pociťujete?

M.: Nechci tam déle zůstat.

Dr. F.: Co tedy děláte?

M.: Odcházím, zcela jednoduše...se ženu přímo na hladinu.

Dr. F.: A co potom?

M.: Sleduji ten kurs.

Dr. F.: Co zažíváte?

M.: Jsem šťastna...(tiskne si hrdlo.)...Vidím součásti
vraku lodi plovoucí na vodě.

Dr. F.: Jaký dojem to na vás dělá?

M.: Nu...mrzí mne to. Je to ztráta.

Dr. F.: Pokračujte.

M.: Nevím, co bych ještě měla dodat.

Dr. F.: Jste sama?

M.: Ano...já...jsou tam i jiní, ale...no...nemluvíme.

Dr. F.: Kdo jsou ti druzí?

M.: To jsou členové posádky.

Dr. F.: Jsou tam, kde jste vy v této chvíli?

M.: Nejsou přítomni hmotně, ale jsou tam...cítím, že tam
jsou.

Dr. F.: Můžete je vidět?

M.: Ne, ale můžeme komunikovat.

Dr. F.: Je někdo nebo něco jiného tam kde jste?

M.: Ne, není...a nyní jdeme jinam.

Dr. F.: Kam?

M.: Nevím..ale ...my tam jdeme všichni společně.

Jiná z mých pacientek zemřela v osobnosti opata,
zavřeného v klášteře kontemplativního (modlitebního) řádu v Itálii,
na začátku 16. století:

H.: Je to...mír.

Dr. F.: Jaký máte dojem?

H.: Vznáším se.

Dr. F.: Vidíte něco?

H.: Řekl bych, že jsem..že tvořím součást vesmíru.
(Vypadá velmi dojatě.)

Dr. F.: Vnímáte své tělo?

H.: Řekl bych, že se vznáším..nepocituji žádnou bolest,
mám prostě dojem, že se vznáším.

Dr. F.: Jste sám?

H.: Řekl bych, že se s někým setkám. Jsem sám...ale
necítím se sám.

Několik minut po tom, co byla utlučena a zabita,
pohledme, co pociťovala Becky, mladá žena, o které jsem psala v
druhé kapitole:

B.: Hle, má rodina.

Dr. F.: Řekněte mi, jak se vám jeví.

B.: Očekávají mne.

Dr. F.: Proč pláčete?

B.: Protože jsem šťastna.

Dr. F.: Koho vidíte?

B.: Své sestry a rodiče. (Šeptá) Asi byli také zabiti.

Dr. F.: Jak vypadají?

(Becky neodpovídá.)

Dr. F.: Mají totéž vzezření jako za živa?

B.: Ano.

Dr. F.: Přesně, jaký je jejich zjev?

B.: Jejich obraz je neurčitější.

Dr. F.: Jaké vyjadřují city?

B.: (Usměvavě) - Jsou šťastni, že mě znovu vidí.

Dr. F.: A co se děje s vámi? Rozhlédněte se kolem sebe.

B.: Spatřuji skvělé světlo.

Dr. F.: Kde je?

B.: V určité vzdálenosti.

Dr. F.: Promluvte mi o tom světle. Jaký na vás dělá dojem?

B.: Je teplé. (Má dobrotivý výraz ve tváři.)

Dr. F.: Dobře. Uvidíme, zda směřujete k němu.

B.: Jsem pořád se svou rodinou.

Dr. F.: Co dělají?

B.: Objímají mne.

Dr. F.: Je tam někdo další s vámi?

B.: Ne.

Dr. F.: A co nyní pociťujete?

B.: Blaho.
Jedna z mých nemocných sužovaná depresí, zemřela hladem v jedné z předešlých existencí.

Dr. F.: Jste v tomto momentu sama?

S.: (tichým hlasem) Připadá mi, že vidím přicházet lidi.

Dr. F.: Kdo to je?

S.: Mí přátelé...a maminka.

Dr. F.: Co pociťujete, když je vidíte?

S.: Jsem šťastna.

Dr. F.: Co ti lidé dělají?

S.: Objímají mne.

Dr. F.: Jaký dojem na vás dělají?

S.: Nu, maminka mi připadá být starší. Už je tomu moc dávno,
co jsem ji viděla naposled. Ale nemá brýle.

Dr. F.: Ona je nosila?

S.: Ano...Řekla mi, že není taková, jak jsem ji znala, že si však na to musím zvyknout.

Dr. F.: Je při vás ještě někdo, koho jste neznala?

S.: Je tam několik osob, které tak moc neznám. Ale jsme si zadobře.

Dr. F.: Jak jsou oblečení?

S.: Mají na sobě jakési tógy. Jediná maminka je ve svých šatech a zástěře.

Dr. F.: A vaše tělo? Jak se vám jeví?

S.: Jsem ještě vyschlejší než jsem byla.

Dr. F.: Podobáte se lidskému tělu z masa a kostí?

S.: Ne. Připadá mi, že toto tělo je jaksi světélkující. Opravdu nerozeznávám nic jiného než určitý tvar...
ale jsem šťastna.

Mí pacienti nebo mé subjekty popisují často podrobně, co kdo dělá s jejich tělem, když se už duše z něho vzdálila. Vnímání fyzických pocitů může po určitou dobu přetrvávat, a potom následuje poznání sama sebe mimo tělo. Někteří z mých pacientů připisují klaustrofobii (strach z uzavřených prostor), kterou trpí, tomu, že byli "pohřbeni za živa", když pravděpodobně a podle jejich prohlášení, byli patrně už před tím mrtvi. Jenže jejich těla nabyla citu a schopnost poznávat. Tohle se stává často, dokonce až při smutečním obřadu a pohřbívání jejich pozůstatků. Někteří popisují svůj pohřeb, vyslovují svůj nesouhlas s nepřítomností některého příbuzného apod. Za hypnózy jedna z mých nemocných přišla na původ svého odporu - který vede až k nucení ke zvracení - když cítí vůni růží. Stalo se to v Německu za nacistického režimu, a její tělo bylo hozeno mezi jiné do společného hrobu. Vůně růží jí připomíná pach rozkládajících se těl. Jiná pacientka připisuje pocit tepla, který zažívá, je-li zneklidněna, tomu, že byla zpopelněna.

Ten častý návrat poznávání lze najít v části projevu jednoho z mých pacientů. Četli jsme v sedmé kapitole o jeho pádu se střechy katedrály:

M.: Nuže, dalo by se říci, že lidé něco ukládají do káry.

Dr. F.: Co to je?

M.: Myslím, že jsou oblečeni do vojenského.

Dr. F.: Co ukládali do káry?

M.: Nevím, bylo to neohebné, nerozumím...proč to dělají.

Dr. F.: Jaký druh věci to bylo?

M.: Dobře jsem to nerozeznával, protože jsem byl...na zemi, jak se mi zdá. Přece jen to poněkud vidím odtamtud.

Dr. F.: Vidíte, jak něco tuhého skládají do káry?

M.: Ano.

Dr. F.: Jaký to má tvar?

M.: Má to přibližně podobu člověka..přemýšlím, co dělají..

Dr. F.: Vy nevíte, proč to dělají?

M.: Ne, ale ať je to cokoliv...zavírají víko, a dva lidé to odtáhnou.

Dr. F.: Co odtáhnou?

M.: Vozík, káru.

Dr. F.: A co vkládají do té káry? Řekněte mi něco o tom.

M.: (s hlubokým povzdechem) Oh, vidím jen vnitřek káry, toť vše. Mám dojem hlubokého tunelu se slabým zásvitem na jeho konci.

Dr. F.: Máte nyní dojem, že jste uvnitř?

M.: Ano, ale...to mne nezneklidňuje.

Dr. F.: Máte dojem, že jste v káře, ale to vás nezneklidňuje?

M.: No, ano. Je to...vidím modrý přísvit...Vidím, že skládají něco...vidím muže...nesou něco..V této chvíli jsem viděl modro.

Dr. F.: Co se děje nyní?

M.: Právě jsem viděl muže, jako bych se nalézal znovu vespod v této káře...Nesli tělo směrem k... k díře směrem ke mně.

Dr. F.: Tedy vy jste v té díře a vidíte je nést to tělo?

M.: Směrem k díře, ve které se nacházím.

Dr. F.: Vy se nacházíte v nějaké díře?

M.: Poblíž káry.

Dr. F.: Kde je díra? Je vyhloubena v zemi?

M.: Ano.

Dr. F.: Co se děje nyní?

M.: Vidím dvě desky...dvě věci po mých bocích a zem..dvě desky položené na zem.

Dr. F.: Na zem?

M.: Ano.

Dr. F.: Je to asi náhrobní kámen, ne?

M.: Ne, jako...jako něco...z každé strany.

Dr. F.: Co si nyní uvědomujete? Vnímáte barvy například?

M.: Vidím barvy zastřeně. Vidím tmavě modrou. Vidím..to nebe hluboce modré nade mnou...lidé v uniformě schýlení nade mnou...a házejí...zem dovnitř...šedé uniformy.

Dr. F.: Jako kdybyste se nacházel stranou a viděl je zahazovat hrob.

M.: Ne, jsem uvnitř.

Dr. F.: Ale přece je nějakým způsobem vidíte.

M.: Stává se to nejasným.

Znal jsem mladého muže, který ve své minulé existenci zahynul v nacistickém koncentračním táboře. Prošel plynovou komorou a byl hozen do hromadného hrobu. Těla byla zahrabána buldozéry a on pocítil zem, která mu rozmáčkla obličej. Z toho důvodu se přišel se mnou poradit. Vysvětluje mi, že když vypomáhá přátelům na nějaké venkovní práci, prach zasychá na jeho postavě. Po několika hodinách je nemožné, aby si bezbolestně umyl obličej. Za hypnózy se vrací ke svému pobytu v koncentračním táboře. Pak objevujeme bolestivý tik jeho obličej, který pochází z okamžiku, kdy dýchal smrtící plyn a kdy stáhl svůj obličej při pádu na zem v místnosti pro sprchy. Vrstva zaschlého prachu na jeho obličej připomíná jeho podvědomí okamžik, kdy byl mrtev v plynové komoře.

Někteří nemocní mně oznamovali, že jejich duch se vysmíval jejich útočníkovi nebo jejich vrahovi. Krátká pasáž, která následuje, je příkladem takového chování. Jeden z mých nemocných přičítal alergii, která zachvacuje jeho plíce a čelní dutinu, někdejší smrti v džungli.

H.: Jsem v džungli a horko je tu nesnesitelné.

Dr. F.: Co děláte v džungli?

H.: Jsem pronásledován kanibaly...kteří mne chtějí sníst.

Dr. F.: Mluvte o sobě.

H.: Jsem velký a mocný bojovník, velmi černý.

Dr. F.: Říkáte, že jste bojovníkem?
H.: Ano, bojovníkem.
Dr. F.: A že jste velmi černý?
H.: Jsem velmi černý a velmi silný. (Hrdým hlasem.)
Dr. F.: Jak se jmenujete?
H.: Wanna.
Dr. F.: Říkáte, že jste pronásledován, Wannu. Můžete mně vysvětlit, co se děje?
H.: Jiní bojovníci mne stíhají...v džungli. Je velmi horko a vlhko...pot stéká po mém těle. (Přerývaný dech.)
Dr. F.: Znáte ty, co vás pronásledují? Viděl jste je?
H.: Jsou také černí...bojovníci...z jiného kmene...
Z kmene Utse.
Dr. F.: Utse?
H.: Já...(Dusí se)...Běžím, co mé síly stačí a nemohu popadnout dech.
Dr. F.: Proč?
H.: Vzduch je tíživý jakoby v něm byl plyn nebo..je příliš vlhký...Klopýtám a padám do pohyblivého písku...a ...zapadávám do něj. (Vzrušeně.)
Dr. F.: Kde jsou nyní ti, co vás pronásledují?
H.: Slyším je křičet, řvát, zatímco já se zmítám v tom tekutém písku...Nepodařilo se mi z něho se vyprostit a přestávám se zmítat.
Dr. F.: Co se děje nyní?
H.: Mám ho v hrdle (násilným hlasem.) Písek mi vniká do nosu a já nemohu...stále se propadám. (Obličej pokryt potem.)
Dr. F.: Na co myslíte v té chvíli?
H.: Jaký způsob...jaký smutný konec...bez slávy. (Lapá po dechu.)
Dr. F.: Vy se nedokážete vyprostit?

- H.: Písek mi proniká do nosu. Je to strašné...páchnoucí hniloba...snažím se vyprostit, ale váha mne drtí.
(Škleb.)
- Dr. F.: Můžete ještě dýchat?
- H.: Ne...nakonec se vzdávám a propadám se dál.
- Dr. F.: Co pociťujete přesně v tuto chvíli?
- H.: Mír. (Tělo se uvolňuje). Slyším rytmus srdce bít v mých uších a cítím ještě své chřípí a ústa...plná písku, který drásá...a pálí..Ale tento pocit slábne a začíná převažovat pocit míru, až konečně se mu odevzdávám. (Uklidněné vzezření.)
- Dr. F.: A co se děje nyní?
- H.: Umírám.
- Dr. F.: Co zažíváte v této chvíli?
- H.: Klid. Řekl bych, že se ještě chvíli dívám, jak se propadám, že vidím přicházet bojovníky a...mám dojem, že můj duch se jim vysmívá, protože jsem jim unikl.
(Široký úsměv.)
- Dr. F.: Kam se odebral váš duch?
- H.: Nezdržuje se tam. Zůstává ještě chvíli, aby pozoroval bojovníky a vysmíval se jim, že mne nechytli...a pak se vznáším a mizím.

Přála jsem si zveřejnit pasáž, která následuje, protože je to nejpodivuhodnější zkušenost, jaká kdy byla přede mnou popsána mým pacientem (aspoň až dosud, ale nezuřejme.)

Jde o chvíli smrti viděnou z druhého břehu, z hlediska ducha popisujícího smrt někoho druhého.

Už jste se prostřednictvím jedné kapitoly seznámili s Markétou. Podařilo se nám objevit během jejího pojednání, že chorobný strach z výšek a z cest letadlem u ní pochází z několika předešlých existencí.

Za hypnózy se postupně vidí též v postavě mladé Orientálky Wong-Tu. Její hlášení nás zavádí do úplně primitivní společnosti. Wong žila v chatrči své velmi staré babičky, kterou

měla velmi ráda. Jednoho dne už neměly co jíst. Ani sousedé se s nimi nechtěli podělit o své hubené zásoby. Při pátrání po potravě Wong přechází po bambusovém můstku nataženém mezi dvě strmé srázy a dostává se do sousední vesnice, kde se rychle zmocňuje kuřete a pádí na vrchol hory. Venkované jsou jí v patách. Tam vstupuje na vratkou lávku, v jedné ruce kuře, druhou se přichycujíc provazu. Mlhou zvlhly nástupové příčky části můstku a staly se vrcholně kluzké. Pronásledovatelé Wongy sice už dále nešli, ale spokojili se s tím, že třásli všemi silami lávkou. Zajisté Wong už mnohokrát přešla tímto přechodem protaženým přes hlubokou propast, aniž by se toho lekala jako dnes...Ptám se jí na její pocit z té chvíle.

M.: Tentokrát mně to nahánělo hrůzu...upustila jsem kuře, abych se mohla přidržovat můstku...ale...mé nohy klouzaly...zůstala jsem viset na provaze jednou rukou a levou jsem se držela můstku a...

Dr. F.: Co zažíváte ve chvíli, kdy se to děje, Wong?

M.: Volám o pomoc...ale oni nepřestávají třást provazy, které drží lávku...a mohu vidět hodně hluboko pod sebe. Tam dole jsou jen skály, a úplně dole bystřina.

Dr. F.: Na co myslíte v té chvíli, Wong?

M.: (rozechvěle) Padám...

Dr. F.: Jaký dojem máte při pádu?

M.: (vyráží dlouhý sten) Zdá se mi, že nekonečně dlouho padám.

Dr. F.: Jaké myšlenky vás napadají při tom pádu?

M.: Jsem..nevím..

Dr. F.: Podívejme se přece, co se děje, Wong?

M.: Vidím dobře tělo, které padá, ale...už nemám strach. Zdá se mi, že se vznáším.

Dr. F.: Pozorujte dobře své tělo a řekněte mi, co se s ním děje?

M.: Roztříští se o skalisko...

Dr. F.: Co zažíváte, když to vidíte? Co vnímáte?

M.: Já...ležím tváří na skále, ale nic necítím. Měla jsem velký strach, ale...ted' už se jen divím.

Dr. F.: Kde si myslíte, že jste, Wong?

M.: Nevím kde jsem (Překvapeně). Já se vznáším. Tělo spadlo,

ale já jsem zůstala v prostoru. Mám dojem, že...(Dlouhé mlčení.)

Dr. F.: A nyní bych byla ráda, kdybyste pokročila v čase až k další důležité události v tom stavu ducha. (Počítá až do pěti.) Co děláte v této chvíli?

M.: Vidím svou babičku, která čeká až přijdu..pořád nemá co jíst...Sedí po turecku, ruce přes kolena...je velmi stará a má hlad, ale...už jí nezbyvá mnoho života, protože nemá z čeho se udržet naživu. Už nemůže počítat

se mnou, že bych jí pomohla...a jsme z toho smutná... ale já nemyslím...nemám za to, že jí na tom příliš záleží...protože (hluboký povzdech)...už je beztak připravena opustit tento bídný svět.

Dr. F.: Je někdo s vámi v království ducha?

M.: Ne.

Dr. F.: Ani přítelíčka?

M.: Ne.

Dr. F.: Zůstaňte ve stavu ducha a přejděte k další události.. (Počítá do pěti.) Kde jste teď a co děláte?

M.: Nic.

Dr. F.: Nic vám nepřichází na mysl?

M.: Ne.

Dr. F.: Vyjádřete své myšlenky. Co zažíváte?

M.: Nevím toho mnoho...lituji.

Dr. F.: Chcete něco říci?

M.: Nevím co.

Dr. F.: Přála bych si, abyste se vrátila ke své babičce, až dopočtu do pěti. Jeden..dva...tři...čtyři...pět.
Co se děje?

M.: Nuže, ona...čekám na ni a ona...umírá hladem...ale...

mohu se s ní uvést do spojení.

Dr. F.: Co jste jí mohla sdělit?

M.: Říkám jí, aby neměla strach, aby se neznepokojovala...že se brzy spolu spojíme...Ona odpovídá, že bude ráda, když

se shledáme...toť vše.

Dr. F.: Při pěti bych chtěla, abyste se octla ve chvíli její smrti. (Počítá.) Vysvětlete mi, co vidíte?

M.: Ona stojí u svého těla a hledí na ně. Volám ji, ona se odvrací od svých tělesných pozůstatků a rychle přichází ke mně, jako kdyby se pohybovala na...Oh! prochází prostorem jako blesk.

Dr. F.: Jak vypadá?

M.: Vypadá lépe...než dříve...než když jsem vzala kuře... dříve než zemřela hladem. Je stále stará, ale...vypadá šťastně, usmívá se vztahujíc ke mně ruce nějakým způsobem,...já se jí nemohu dotknout, ale vidím ji velmi dobře.

Dr. F.: Zůstáváte s ní ve styku?

M.: Ano.

Dr. F.: Vysvětlete mi to. Jak se s ní stýkáte a co říkáte?

M.: Oh! Stýkáme se myšlenkově.

Dr. F.: Vy si vyměňujete myšlenky?

M.: Prostě jsem šťastna, že je se mnou. Pak jí vyprávím o kuřeti, protože ona dosud neví, co se stalo... proč jsem se nevrátila.

Dr. F.: Co si ona o tom myslí?

M.: Říká, že od nynějška zůstaneme stále spolu. Usmívá se...

Dr. F.: Jste samy vy dvě?

M.: Ano.

Dr. F.: A co se děje nyní?

M.: My se společně přemísťujeme.

Dr. F.: Jak se přemísťujete?

M.: Přemísťujeme se, to je všechno co o tom vím.

Dr. F.: Pomalu nebo rychle.

M.: Nyní pomalu, když je se mnou.

Mnozí z mých pacientů mi řekli, že zkušenost se smrtí měla na ně hluboký a obohacující vliv. Znamenalo to pro jejich současný život velkou událost, jisté vyvrcholení. Pro ty, kteří věří na budoucí život, bylo by určitým zadostiučiněním a určitý druh konstruktivní zkoušky. V tom smyslu, že to byla zkouška někdy hrozná. U nevěřících rozpoutala často reakci, oťrásla dosavadními přesvědčeními a nabourala filosofická dogmata, která jsou jim drahá. Chtějíce se pokusit potvrdit si oprávněnost svého přesvědčení, lidé čtou, co se jim jen dostane do ruky. U některých návrat k minulé smrti stojí proti jejich náboženské víře. Je pak nutno, aby se dostali ke kořeni svých konfliktů zráním, učili se svobodně myslet. Pak nabudou znovu klidu a míru, až pochopí, že nebudou zavrženi, když se jim někdy stane, že zapochybují.

U největší části z nich tato zkušenost zaplaší strach ze smrti, onen strach, který, jak se zdá, je obavou před hrůzami smrti, obavou, že ztratí své drahé bytosti a konečně obavou z neznáma. Když prožili vlastní smrt, velký strach pomine. Dokonce někteří tvrdí, že dávají přednost budoucímu životu před nynějším.

Východisko, které z toho nejčastěji vyplývá, je vnitřní a hluboké přesvědčení o budoucím životě. Tak se vyjádřil jeden z mých nemocných:

Je skvělé pomyslet, že smrt je jen jiným pokračováním.

12. "Žijeme mnoho existencí."

Práce zveřejněné v tomto díle vyvolávají řadu otázek.

Ráda bych odpověděla na většinu z nich.

První otázka, na kterou nutno odpovědět, je:

Lžou pacienti nebo nemocní po úvaze? Hrají komedii? Je-li tato poslední domněnka správná, pak většina z nich zasluhuje Oscara! Poslouchala jsem a pozorovala jsem své pacienty po tisíce hodin během jejich návratů do předešlého života. Jsem dokonale přesvědčena, že nemají snahu úmyslně nebo vědomě klamat. Slzy, rozechvění, škubání sebou, úsměv, dušení, úpění, řinutí potu po tvářích a jiné viditelné projevy jsou až příliš reálné.

Další otázka, která přichází na mysl, je: jest možné, aby vyvolaný předešlý život byl jen preludem jedinečně dokonalým, který subjekt považuje za skutečnost? Je možné, že mozek, ten podivuhodný uspořadatel, je schopen vypůjčit si určité prvky z naší současné existence a na tom nám z nich představit "předešlý život" tak přesvědčivě, že se jím vysvětlí problém nemoci? Až dosud se mi nepodařilo odpovědět kategoricky na tuto otázku. Toho času pokračuji ve výzkumech o životech ve vztahu k datům narození a smrti a k jiným konkrétním údajům. Výsledek toho výzkumu bude publikován v jiném díle.

Pokud mne se týče, myslím, že konečný výsledek, remise symptomů (pominutí chorobných příznaků,), představuje přesvědčivý důkaz. Mám za to, že léčebná metoda, vycházející z minulého života, je prakticky totožná s hypnoanalýzou, která posílá subjekt zpět k významným událostem z nynějšího života. Příbuzní a nemocný sám obvykle potvrzují věrohodnost shledaných a na světlo přivedených údajů. Nemocní jsou obvykle překvapeni - a nadšeni - když události, které předcházely jejich narození, se dají ověřit jejich matkou. Mám za to, že předcházející život je v podstatě jen jedním z článků nepřetržitého řetězu.

Probírám-li znovu návraty do minulosti, kterých jsem se zúčastnila, shledávám pozoruhodným, že takto znovu vyhledané životy jsou obvykle málo poutavé. Mí pacienti nebo subjekty nám představují nejčastěji velmi prozaický, jednotvárný, banální, pochmurný život neobsahující nic okouzujícího. A přece nemůžeme úplně zavrhnout možnost, že tyto návraty jsou pouhou fantazií, chopíme-li se záminky, že se neshodují s názorem, který máme o fantastickém.

Vyvstává jiná otázka: je-li pravda, že žijeme a žijeme a žijeme znovu a znovu, jaký je smysl převtělování? Jedna z mých nemocných na tuto otázku dala odpověď, když mi vyprávěla nejméně obvyklou zkušenost, kterou nabyla:

- Ve chvíli narození syna mluvil ke mně hlas. Vysvětlil mi, proč jsme tady na zemi - z jakého důvodu tu jsme, co je to existence, zkrátka, poučil mne o pravdě. A pravdou je, že jsme na cestě, která nás vede k Bohu a že po ní jdeme četnými existencemi. Jsme řízeni zákonem karmy, který stanoví, že je nutno splatit dluhy učiněné během předcházejících životů. Když přijde smrt, zakončíme život, který jí končí. Máme možnost rozhodnout a...posoudit, co jsme udělali z tohoto života a stanovit chyby, kterých jsme se dopustili. Naše duše zaznamená věrně, bez

přestání, naše činy, naše myšlenky, křivdy, které jsme mohli učinit jiným apod...Láska

k bližnímu vyjadřuje se slovem i činem. Tedy, po našem skonu vidíme, jak jsme se zachovali v této poslední existenci. Odhalujeme, kde jsme jednali špatně a kde jsme mohli jednat lépe. Tak si vybíráme svou další existenci a rozhodujeme se, jak se pokusíme vyrovnat chyby svého minulého života...A hlas mi to všechno vysvětlil ve zlomku vteřiny.

Toto vysvětlení není zvláště originální. Vysvětluje však klasické pojetí reinkarnace - soustavné zdokonalování duše. Vyprávění mých pacientů o znalostech a výchově, které získali během jejich existencí, potvrzují vysvětlení dané této ženě při narození jejího syna. Je zajímavé poznamenat, že dosud nikdy neslyšela mluvit o karmě, ani nečetla něco o tom. Byla to pro ni zcela nová zpráva o tom.

Otázka, kterou lze teď klást, je, proč znovu přicházíme ve společnosti těchže osob během za sebou následujících životů. Orientální filosofie a metafyzika tvrdí - a já jsem si to ověřila ve svých pracích - že existuje mnoho nevyřešených problémů týkajících se osob z minulých životů. Tak jeden z mých nemocných objevil, že

v jedné minulé existenci zabil svou ženu, která před jeho očima navázala hříšné spojení. Proto odmítá opustit svou ženu dnes i přes mimořádné potíže v jeho manželském životě. Má dluh vůči této ženě! Z toho vyplývá, že ti, kteří rozřešili své osobní problémy, zůstávají pohromadě z lásky nebo z náklonnosti.

Projdu-li se těmi návraty, jichž jsem byla svědkyní, zdá se mi vcelku, že existují-li v tomto životě intimní pouta, pocházejí už z předešlých životů. A platí to zvláště o nejbližších minulých životech, protože problémy, které mohly nadále přetrvat, byly nejčastěji urovnávány nyní. Zůstává-li neshoda, přicházíme vždycky na obtížné vztahy z minulosti.

Přistupme nyní k poslední otázce.

Kdo jsme? Po ta léta, co jsem rozebírala tolik předešlých životů, mé náboženské a filosofické přesvědčení se změnilo a neustále se mění. Nesetrvávám tak snadno na agnosticizmu. Když vidím věci v jiném světle, nemohu věřit, že tento náš život je jediný. Stále více uznávám podstatu velkých náboženství světa.

Já jsem, vy jste výslednicí všeho toho, čím jste byli.

(Přeloženo ve dnech 2. 2. 1984 až 29. 4. 1984)

Komentář překladatele - Karel Makoň

Autorka Dr. E. Fiore prozrazuje svou mistrovskou práci s podvědomím lidí, které dostane do hypnotického transu. Způsob, jakým své pacienty učí hypnotickému transu pomocí autohypnózy, je znám dnes už na celém světě, i léčení hypnózou a posthypnotickými stavy není už dávno nic zvláštním, ale dožadovat se v podvědomí hypnotizovaného pacienta, aby dovolilo jeho vědomí vstoupit do minulých vtělení, to není tak běžné, tak není divu, že Dr. Fiore jako její předchůdce a vzor Dr. Sigismund Freud, kromě léčebných účinků, které jsou nade vší pochybnost prokazatelné, snaží se pacientovi vsugerovat, že co mu podvědomí přednáší z minulých životů, jsou opravdu minulé životy pacienta. Víím, že je to v případě řízené hloubky hypnotického transu, nejschůdnější léčebná metoda, a proto nemám toto počínání doktorce Fiore za zlé, ale jde o sebeklam jak pacientů tak Dr. Fiore. Spokojenost na obou stranách a kladný účinek tohoto klamného přesvědčení nic nemění na klamně podstatě této zkušenosti.

Musím předeslat důkazům o klamu, že není klamem ani fantazií, co se pacient dovídá z podvědomí o minulých životech. Co tam zažívá, opravdu se stalo, a nebylo by tak těžké si to prověřit. Sám jsem byl svědkem takové prověrky a jednu jsem provedl sám o svém domnělém životě. Výsledek byl pro mne překvapivý, proto že jsem očekával jen potvrzení toho, co se stalo, že se to opravdu stalo, a nikoli, že jsem tehdy v tom domnělém životě přítom nebyl. Ale ani dr. Fiore ani pacienta nenapadne, že co zažívá, nemusel být nutně jeho minulý život, a že se zde nepodává vůbec žádný důkaz o tom, že se znovu převtělujeme, nýbrž jen o tom, že se na lidské podvědomí "nabaluje" minulost, ať už dotyčného člověka nebo jiných lidí, a nelze se prostředky hypnózy dopátrat, čí minulost se v hypnóze projevuje. Podvědomí, jako něco jemnějšího než hrubá hmota, má delší život než ona, a má-li svůj náboj, pro který je vtíravé".

Poučme se trochu více o podvědomí. Bez těchto mých osobních předpokladů o podvědomí bych nemohl dále ve výkladu pokračovat. Čtenář necht' bere tyto předpoklady jako informaci podanou ke srozumitelnosti komentáře.

Podvědomí se vytváří od chvíle narození soustavným "vpádem" nebo "vstupem" vjemů z okolního světa pomocí smyslové činnosti a mentálního zpracování vnímaného. Např. dítě se učí mluvit. Záznam mluvy trvale buší do podvědomí, až se do něho nesmazatelně vtiskne. Ve chvíli, kdy člověk umí mluvit už nepotřebuje přemýšlet o slovech, která pronáší, protože z podvědomí tato znalost přetéká samovolně do vědomí. Lidská řeč je tedy soustavně a bez těžkostí navenek se projevující znalost zaznamenaná v podvědomí. A totéž platí o jiných schopnostech člověka. Není z tohoto pravidla výjimek. Možná, že si řeknete: "Když si na něčem pochutnávám, snad to není závislé na podvědomí?" Než jsem vůbec jedl na tomto světě, musel jsem si vytvořit představu o jídle. První představa byla velmi podobná těm, které se rozvíjely už v matčině těle, když dítě tam sálo všechny živiny z jejího těla podle své přirozené potřeby. Už tyto prenatální představy jsou organickou součástí obsahu lidského podvědomí, a pak se tam ukládají i další představy, a odtamtud se hlásí o život v našem vědomí.

Lidské podvědomí však není tak stroze odděleno od podvědomí ostatních lidí jako je tělo od těla odděleno kůží. Nemám však na mysli poměrně snadné pronikání prostorem, nýbrž i časem. Naše podvědomí se snáze propojí se záznamem pocházejícím z minulosti než jak dokáže lidská paměť. Může dokonce proniknout za hranice příslušné osobnosti, které to které podvědomí "patří".

V podvědomí rozeznávat, co je "naše" a co nám "nepatří" je téměř nemožné. Měl-li by to člověk dokázat, musel by se odnaučit vlastnit nejen tzv. své mínění, ale i čas, který probíhá. Nemít svůj čas, to je těžké, co? Pro tuto naši téměř absolutní neschopnost si nesmíme dělat iluze o tom, že z pozice vlastního člověka přijdeme na kloub dnes hojně přijímaným pojmům karma a reinkarnace. Ale Dr. Fiore nechtěně svými experimenty dává pořádnou ránu klasickému pojetí odplaty. Z jejích výzkumů se dá usuzovat, že by se dalo dojít ke kloudnějšímu pochopení souvislostí a závislostí, kdyby je člověk zkoumal věcně, jako to činí ona, a bez předpojatosti druhu: "toto je možné, a toto je nemožné." Dr. Fiore si zaručeně učinila během svých pokusů jiný

dojem o fantastičnosti než jaký má běžný člověk i než jaký měla sama předtím.

Dr. Fiore se snaží, aby ve svých závěrech nebyla ukvapená, ale léčebný účinek zážitků "z minulých vtělení" pacientů jí soustavně vede k tomu, aby projevy pacientů brala jako něco, co je jim vlastní, a ne jako něco, co si přivlastnili během tohoto svého života.

Primitivně se má za to, že se s něčím rodíme, a to potom předurčuje náš způsob myšlení, cítění a jednání. My však si také ustavičně něco **dalšího** během života přivlastňujeme a to určuje náš styl života přinejmenším ve stejné míře jako vrozené. Vůbec se nedivím tomu, že pacient Dr. Fiore vůbec nepřišel na to, že co jí vykládá o svých minulých životech, to si teprve během tohoto života přivlastnil, na sebe vzal.

Přáli byste si aspoň, abych připustil, že se nejen znovu vtělujeme, ale i že svou individualitu během života přikreslujeme novými prvky. Toto druhé uznávám bez odmluv, ale to první jsem uznával jen od svých 17 do 26 let jako samozřejmost, ale pak...Pak se něco přihodilo v mém životě, co rázem učinilo z nějaké minulé skutečnosti, kterou jsem domněle už prožil a kterou jsem si během těch devíti let dokonale prověřil se značným přispěním tzv. zevních usvědčujících okolností, pouhou představou.

Nesetkal jsem se dosud s člověkem, který by měl tolik důkazů o tom, čím byl v minulém životě, jako já. Dokonce jsem se nemusel snažit střídat důkazy o předešlém vtělení, protože přicházely samy bez mého nejmenšího přičinění. O tom jsem psal v Umění žít (UŽ) a nebudu se opakovat. V UŽ jsem si dovolil jemně zacloumat s touto hypotézou, ale nic víc. Nyní však už čas pokročil, a já nemíním nechat někoho na pochybách o tom, co si o převtělování myslím, už také proto, že Dr. Fiore mne přesvědčila o tom, jaké nebezpečí tkví v této víře.

Vysvětlím toto nebezpečí napřed obrazem:

"Pták, který se zhlédne ve své kleci a začne si ji prohlížet ze všech stran, z ní neulétne."

My už si velmi dlouho prohlížíme klec, kterou bych nazval úrovní našeho vědomí nebo uvědomování nebo šířkou našeho vědění o sobě nebo o prostředí, které je dosažitelné šířkou našeho vědomí ať přímo nebo nepřímo např. přístroji. Tato tendence je

z jedné strany správná: prověřujeme si půdu pod nohama. Pokud si ji však budeme jen prohlížet - a pohled do domnělých minulých

životů je jedním z takových pohledů, i když zatím ne běžný - neodstartujeme z této základny k dalšímu výzkumu, tj. nerozšíříme své vědomí.

I já si s vámi říkám, že na dosavadní základně myšlení je pořád co zjišťovat a objevovat a že se to ukázalo být často i velmi užitečné, vedlo to např. k velkému rozvoji vědy a techniky. Říkám si dokonce, že na dosavadní základně bude toho stále více k prohlížení, protože si postupně osvojujeme prostředky výzkumu, které jsme dříve neznali. Vezměme si jen, co nám odhalil pouhý hvězdářský dalekohled nebo přírodovědecký mikroskop, ale to je nic proti tomu, jak se lidský rozum rychle naučil jít za novými nebo nově objevenými souvislostmi a závislostmi a vyrážet odtamtud přerůznými směry za novými souvislostmi. To je hotová džungle nápadů. Z té vybědnout je stále těžší. Stále více lneme ke kleci, kterou si prohlížíme. S mírou poznání toho, co se nám jeví jako dobré, roste i míra zalíbení do toho. A už se rveme o to, čeho je stále méně a bez čeho se nedokážeme obejít. Množství toho, co patří na kteroukoliv úroveň, ať hmotnou či mentální, je konečné. Pak boj za hodnoty tam nalézané je nevyhnutelný. Víte ze spisu Dr. Fiore, co byla ochotna postoupit žena, která bojovala o větší míru pohlavní rozkoše. Naštěstí Dr. Fiore jí svými praktikami poměrně snadno upravila cestu. Ale jinak by ta žena bývala do smrti nešťastná, protože neukojená. A tak je tomu v malém i ve velkém, v boji mezi jednotlivci a v boji mezi národy a ideologiemi politickými i náboženskými. Jen abychom přitom nepřišli k úrazu. Vždyť se chováme jako malé děti, které se perou o hračku.

Nejsilnějším argumentem proti názoru, že se nepřevtělujeme, je asi samo staré učení Indie o převtělování a karmě. Podle výsledků bádání Dr. Fiore tomu tak není. Je vůbec možné, aby se velcí mudrci Indie už po tisíciletí mýlili a nepřišli na svůj omyl? Ani jedno ani druhé. Je velmi moudré umět zacházet s něčím tak mocným jako je lidská představa. Učení o karmě a převtělování není ničím jiným než moudrou regulací lidských představ. Proto toto učení vládlo u všech starých národů a někde koná svou funkci dodnes. Ale všechny vyslovitelné a rozumem pochopitelné pravdy jsou jen relativně platnými pravdami. Evropa např. držíc se jiných relativně platných pravd, obešla se bez obou zmíněných myšlenek a v jistém smyslu byla proto schopna rychlejšího pokroku ve vědě a technice než národy Východu, především proto, že nerezignovali tam, kde by se východní člověk sklonil pod tíhou osudu nebo něčeho karmicky prisouzeného, něčeho, co vyplývá z tajemné minulosti a čemu se nelze vyhnout.

(Nezapomeňte na Dr. Fiore, která našla nekarmické vyhnutí!)

Ve všem je dobře zachovávat míru, a tou je např. že jsme svým biologickým vývojem lidmi. Tomu se nedá ujít, leda smrtí, jak se někomu zdá, chybně zdá. K překonání tohoto soudu je však třeba jiné moudrosti než té, která je založena na pouhé lidské inteligenci. Přijmeme-li hypotézu, že vývoj se nezastavuje u člověka, že tam nekončí, pak také platí, že z lidského rozuměj rozumového chápání nemůže vzejít konečný nebo dokonce vyšší soud o pravdě.

Jsou tu různé okolnosti, ze kterých člověk žije. Nastanou-li takové okolnosti, že je jimi vážně narušena kontinuita vnímání smyslu a z něho pocházejícího rozumového zpracování jejich toku informací, může se stát, nenastane-li smrt, že se tu objeví jiná mimosmyslová informace, která jen s velkými potížemi může být rozumově zpracována.

Kdo jste četli mé dřívější spisy, najmě komentář k Moodymu v O IV (Otázky a odpovědi, díl čtvrtý), víte, že taková okolnost bez mého přičinění opakovaně nastávala, už v předškolním věku vlivem lékařských zásahů do mého vědomí tělesnosti. Po jejich zásazích se u mne zčista objevila iracionální potřeba nade vše živá a nutkavá: jednat správně. A s touto potřebou, která vzhledem k mému věku (tři a půl roku) nebyla rozumově podložena, byla organicky spjata schopnost rozeznávat, co je pro tu dobu a za těch okolností relativně správné, a dále takto rozeznané správné uskutečňovat. Všechno bylo zkrátka dopracováno až do praktického závěru. Takže se podle této potřeby a vědění dalo žít, a nejen to, jak se za mnoho let ukázalo, i dozrát k dalšímu vstupu nové informace, zase "nerozumné", že můj život je závislý na reálně existující věčné základně. A zase se dostavila potřeba této základně sloužit (obdobně jako jsem do té doby sloužil onomu iracionálnímu pojetí správného, že jsem se snažil je uskutečňovat), celý život jí podřídil a dal jí příležitost vrůst do lidského vědomí natrvalo. To už byla nová kvalita. A podobně tomu bylo v 26 letech a ve 39 letech atd., na to už narůstala kontinuálně nová kvalita (už ne skoky!) se všemi dříve zmíněnými náležitostmi. Takže jsem byl svědkem posunu ve vývoji, který mi napověděl, že člověk není středem vesmíru, nýbrž jen jistým vývojovým článkem v něm, a ne bez něho, že není nutné být v budoucnosti člověkem, posloužilo-li lidství k tomu, k čemu je vývojově určeno.

Sledujte teď obdobu počínání Dr. Fiore s počínáním lékařů v mém předškolním věku. Ona pozastavila daleko mírnějším způsobem než tehdy lékaři u mě, naléhavost informací přicházejících zvnějšku smysly, a tím pustila ke slovu představy, které by jinak zůstaly podprahové, o domnělých životech pacientů. Tím nechtěně nebo nevědouc jak, způsobila, že pacienti z těchto představ začli čerpat sílu k jinému způsobu myšlení a jednání, pro ně zřejmě výhodnějšímu. Nevíme ze zpráv Dr. Fiore, jak to s pacienty dopadalo dále a zdali odtamtud vede cesta k téže řetězové reakci, jaká nastala u mne. Pochybují, protože hypnóza je příliš malým sebevzdáním, tj. v hypnotizovaném během hypnózy nenastane tak velká prostora ve vědomí, jaká nastala např. u mne při těch operacích při vědomí v předškolním věku nebo při sebevzdání v koncentračním táboře po 26. roce.

Kde se vzaly představy hypnotizovaných pacientů o minulých životech a proč tak přesně řešily jejich těžkosti?

Zkušeností, kterou jsem nabyl od těch 3 a 1/2 let až do dneška, mohu na tuto otázku velmi snadno odpovědět.

Jsou dva druhy lidských představ, třídíme-li je podle původu. Jedny vyplývají z genetického záznamu (DNA), člověk k nim má sklony po předcích a neustále je doplňuje aktuálními smyslovými vjemy a rozumovým a citovým zpracováním. Druhé, a o zkušenostech s nimi jsem právě psal, proklouznou do lidského vědomí oněmi mezerami, o nichž byla zmínka. Těm pacientů Dr. Fiore přiřkli jednoznačně původ v minulých vtěleních. Na tom je kus pravdy, ale jen v tom smyslu, že nejsou vymyšlené. Pravda je, že trhlínami v kontinuálním smyslovém záznamu představ - a ještě jinak, o čemž bude později řeč - vstupuje do člověka něco, co do té doby nebylo jeho. To se může opakovat několikrát, jako se stalo

v mém případě ve 3 a 1/2 rocích, v 17 letech a v 26 letech. Všechno se dá snadno přičíst představám ze života dotyčného člověka, žitého dávno před narozením, protože opravdu tyto představy mohou být starší než člověk, než nynější člověk, než člověk právě nyní žijící, a mohou být provázeny jak časově tak prostorově přes hranice jednoho života a jednoho místa. Také já jsem omylem ve svých 17 letech začal přičítat ty představy svému minulému vtělení, a trvalo to devět let, než jsem se tohoto omylu zbavil. A nemohu říci, že by byl ten omyl nenesl též velmi kladné následky! Např. věděl jsem, co mám dělat, co zabrzdit, co rozpoutat, jakých chyb se vyvarovat, a kromě toho okolnosti i lidé mně slepě nahrávali zcela v intencích toho poznání.

Šlo-li pacientům jen o nápravu životních poměrů, pak věru nebylo rozhodné, zdali správně rozeznávali, odkud pramení jejich poznání. Pak ovšem jednali jako zvířata, kterým nejde o nic jiného než si upravit poměry pro svůj zvířecí život. Zvíře si nepřeje být ničím jiným než tím zvířetem, kterým už je, udržet se při životě a udržet existenci svého rodu. U člověka je tomu jinak. Přemýšlí, jak ze svého života učinit něco lepšího nebo jak něco v něm dokázat. Lidskému rozumu se ovšem nedaří pochopit, co za tímto chtěním vězí.

Řeknu to rovnou podle toho, jak mi káže má zkušenost. Člověk, aniž to ví, je už hodně daleko na své cestě do věčné vlasti, ve srovnání s ostatními tvory. Některá část jeho vědomí o tom dobře ví, ale s tou jeho povrchové vědomí je ve styku jen nepřímo, nejsnáze nějakými těmi zájmy navíc. Ty totiž jsou transformací tahu za zvíře, nad zvíře, např. nezištný zájem někomu pomoci, zájem o správnou věc, zkrátka vyhledává příležitosti odstoupit od sebe. Jsou sice lidé, kteří ještě nevědí, co stojí na pozadí jejich zájmů, ale už se potřebují o tom něco dovědět, aby příště mohli jednat uvědoměleji. Takových několik lidí nám předvedla Dr. Fiore ve svých pacientech. Napadají je obrazy, domněle z jejich minulých životů, kterými se vyhovuje zmíněné potřebě. A to se nemusí navodit jen řízenou hloubkou hypnózy. Běžně k tomu dochází při překonávání životních překážek a problémů. Většina lidí se přece obejde bez hypnózy a bez znalosti představ starších než jsou oni, a přece překonají své potíže a problémy.

Lidské vědomí má mnoho tykadel připravených pro příjem. Těmi tykadly míním něco obdobného, co mají už molekuly, a pak mluvíme o prvcích jednomocných, dvojmocných atd. Jde tedy o vazební schopnost. Vraťme se k člověku: Během dospívání se tato tykadla teprve rozvíjejí, některá se ztrácejí (Vizte proměny v hormonální stavbě člověka.) Ta tykadla, která jsou obrácena na příjem, ocitají se někdy ve stavu rozpojení od vysílače, většinou při změnách poměrech, zvláště když se člověk něčeho zřekne nebo se toho musí zříci (např. při smrti milovaného člověka). Při takovém uvolnění tykadel podvědomí se samovolně hlásí o napojení na vlivy, které předtím na člověka nepůsobily. Nové napojení není náhodné, nýbrž odpovídá povaze tykadla, takže dříve nebo později dochází

k vyrovnání ztráty. Nepodivuje mě, že si člověk tyto vlivy přivlastní, jak je zvyklý zacházet se vším co se mu poskytuje! Proto se mu jeví obraz, který se mu objevil v hypnóze jako jeho předcházející život, zvláště když objevuje, že dotírá právě na něj. Někteří, jak

jste si jistě během četby všimli, se s tím pocitem vlastnictví tak lehce nesmiřují.

Zbývá rozřešit ještě několik problémů. Nejpodezřelejší se vám asi bude zdát, že všichni pacienti před tváří Dr. Fiore mluví o svých minulých životech jediné anglicky, ačkoliv tehdy anglicky nemluvili.

Chcete-li lépe porozumět nebo vůbec porozumět jazykové transpozici, musíte se mnou aspoň po dobu mého výkladu přistoupit na další dva předpoklady. Podvědomí, tak jak je běžně používáno, když např. běžně mluvíme svou rodnou řečí, která je v něm celá pěkně uložena, je produktem či zplodinou naší duševní činnosti. A tak bude dobře rozeznávat je od duše, jejíž je pouhou zplodinou. Aby se tomu dobře rozumělo, uvedu teď čtenářům už známý obrázek z mého snu, který patří do série snů obdobných řízené hloubce hypnózy, tedy obdobných té řízené hloubce, nikoliv hypnóze. Říkám, že řídím hloubku snu obdobně jako řídí Dr. Fiore hloubku hypnózy tak, aby si hypnotizovaný nepřestal uvědomovat nynějšího sebe, domnělého minulého sebe a potom samotného hypnotizéra. Divíte se, jak Dr. Fiore oslovuje pacienta jeho dřívějším jménem, jakmile se o něm dozví; rovněž nechá pacienta prohlížet vzezření toho, s kým vyvolaná představa souvisí. Dr. Fiore už i během procesu hypnózy pořád poopravuje rovnováhu mezi těmi třemi vjemy, které mají vedle sebe existovat paralelně.

Vstupme aspoň stručně do obsahu mého řízeného snu. Vystupuje v něm má duše jako vědomě snící osoba. Jsem v tom snu např. s duší své zemřelé manželky. Ona, také jako duše, stojí ve snu vedle mne, ale nemá tělo. To zjišťuji očima své duše. Podívám-li se na sebe, a to dělám aspoň pro kontrolu, rovněž zjišťuji, že ani já nemám tělo, že jsem neviditelný právě tak jako ona, a přece oba dva bezpečně víme, že stojíme vedle sebe a zvládáme jeden a tentýž úkol, společně spatřit nějakou událost z našeho života. Díváme se např. na scénu ze svého raného manželství v lese na Baráku (Vizovické hory.) V té scéně jsme ještě jednou, jenže

v tehdejších tělech, která ze svého stanoviště vidíme. My s nimi jednáme, mluvíme a máme svá mladá těla právě jako ony. Živý obrázek se odvíjí před naším duševním zrakem jak dlouho si přejeme. Můžeme ho kdykoliv zrušit nebo nahradit jiným. V ničem nejsme omezeni, nepřejeme-li si to. (Vizte obdobné počínání Dr. Fiore: "Přála bych si, abychom se odebrali do jiné důležité události..."). Nezkoušel jsem vracet pásku zpět a znovu na ni pohlížet, ale nepochybuji o tom, že by to šlo. Nuže v tom filmu mluvíme česky, pohybujeme se jako lidé, a zároveň jako duše,

kteřé vládnuu tu páskou, zároveň se na ten film díváme, přičemž mezi sebou, dušemi se nepotřebujeme dorozumívat. Ani slovo mezi námi nepadne a přece víme, co si oba přejeme a "domlouváme se" duševně, myšleným obsahem.

Zkombinujme si trošku ten zážitek s jiným. Kdybych např. v jakémui druhu spánku (joga-nidra) jednal s Indem. On by nepotřeboval vytáhnout paty z Indie a já bych nemusel zajít do Indie. A přece bychom spolu mohli osobně pojednávat a domlouvat se tou řečí, které já rozumím, aniž by se Ind potřeboval učit česky. Slyšel bych ho mluvit česky a on by mě slyšel mluvit třeba hindustánsky. Bezvadným prostředníkem je řeč duše, která je mluvou obsahovou a ne slovní. Potřebujeme-li ji přeložit do své řeči, dobrá, činíme to, ale překlad už nevystihuje tak věrně její obsah. Podobně je tomu

s obrazovým přepisem. Babička dívky Wong říká své vnučce, že už není taková, jako byla zaživa, že se s tím musí Wong smířit... můžeme dodat: potřebuje-li Wong ke styku s babičkou svůj obraz o babičce, pak jej má uchován v podvědomí a začne jím disponovat.

Při překladu velmi záleží na inteligenci překladatele a vůbec na jeho schopnosti vyjadřovat myšlený obsah řeči. Takže ono je nutné umět aspoň svou řeč pořádně, aby člověk někomu vůbec mohl sdělit, co "slyšel" duševně. Duše má všechny smysly shrnuty

v jedno, takže vnímání pomocí duše je mnohem dokonalejší než vnímání jedním nebo několika smysly. Proto je také těžké z takto dokonaleji a všestranněji vnímaného překládat do stroze ohraničeného a ze všech stran okleštěného slovního projevu.

(Poznámka pro ty, kdo nečetli mé dřívější spisy. Mám zde na mysli smrtelnou duši, která se začíná vytvářet od okamžiku zrození soustavnými dotacemi duševní substance z nesmrtelné duše. Vytváří pocit jáství, které se pak omylem ztotožňuje s tělem. Tato situace zůstává nezměněna ve snu s obrazem a po fyzické smrti, kde se duše zase dlouhou dobu může omylem ztotožňovat s tzv. astrálním tělem, pokud už zde na zemi zaživa se ztotožňovala obdobným omylem s fyzickým tělem. Posmrtný život pak téměř vždy začíná pro člověka ztotožněním se s astrálním tělem. To ovšem jen přechodný stav, to ještě není plný posmrtný život, nýbrž jen jeho přechodná fáze. Zkrátka, my se tam na onom světě zase za nových podmínek zrozujeme. A teprve až se tam zrodíme, tj. až se oprostíme od obrazu těla, začneme žít jako duše bez potřeby těla se všemi výhodami sdružených smyslů v jednom a bez trápení

s reminiscencemi na minulý život ve hmotě. Trápení na onom světě se dá nejspíše pochopit jako trápení se vzpomínkami na náš svět. Do těch vzpomínek mohou patřit i vytrvale pěstěné názory na peklo, očistec i ráj. Dnes by se dalo říci, že stavy peklo, očistec, ráj jsou vylidněné, protože na ně téměř nikdo intenzivně nemyslí. Co je tedy pravou podstatou posmrtného života po onom zrození se tam, po oné přechodové fázi: Vstup do stavu života, tedy něco, co je nám těžko pochopitelné, protože my si o sobě myslíme, že žijeme na určitém místě a v určitém čase, a ani nám nenapadne, že tyto vjemy času a prostoru jako našeho života nejsou obsahem našeho života, nýbrž následkem, nebo jedním z následků stavu a šíře vědomí, která je dána u dolní hranice smyslovým vnímáním a u horní rozumovým zpracováním vnímaného. Tyto hranice nejsou nepřekročitelné. Dnes už známe dopodrobna vypracovanou předlohu rozšířeného vědomí, jak ji předvedl svým životem Ježíš Kristus. Na tuto předlohu však nestačí věřit, nýbrž je třeba se jí krok za krokem řídit a třeba jen důsledně prováděným experimentem bez jakékoliv víry. Jako bychom měli k dispozici alchymický předpis pomocí něhož se dopracováváme kamene mudrců vždycky, když předpis zachováváme. Kamenem mudrců míním takový stav vědomí, které není závislé na žádné úrovni - úsek uvědomí, nýbrž se ztotožnilo se zdrojem všech úseků vědomí natrvalo. V náboženství se tomu říká život věčný.)

Je zajímavé, že duše hypnotizovaného při pokusu Fiore, se tímto způsobem stýká se záznamy, které nejsou výtvary nynějšího duševního života pacienta, nýbrž se záznamy, o nichž předpokládá, že pocházejí z minulých životů pacientových. S jistotou se dá říci jen tolik, že pocházejí z minulosti starší než pacient. Všechno sice nasvědčuje tomu, že jde o minulé životy pacientovy, protože však víme, že prostředkem jako je hypnóza se to nedá zjistit, nýbrž se dá jen zachytit existence podvědomého zápisu staršího než je člověk, mohu konstatovat jen tolik, že ten záznam se třeba důkladně uchytil u pacienta a způsobil mu třeba trvalé potíže. Uchycení se děje samovolně na základě příbuznosti s prvky podvědomí už existujícími. Pro tuto okolnost není tak těžké zjistit, co způsobilo nějakou nežádoucí vlastnost. Je to snazší, než si vzpomenout, co bylo včera k obědu, dostaneme-li se např. v hypnóze do styku s podvědomím, v němž je všechno nesmazatelně zapsáno, i když normálně, pomocí svého bdělého stavu vědomí bychom si nikdy na to nevzpomenuli. Kromě v obrazu je to v podvědomí obsaženo v řeči tehdy pronesené. A tu má hypnotizující velké potíže s překladem. Jemu je cizí řeč cizí řečí. Je potom vydán na milost a nemilost překladatelské

schopnosti hypnotizovaného, umí-li hypnotizovaného udržovat v té už zmíněné trojí rovnováze; tehdejší člověk, nynější člověk - hypnotizovaný a hypnotizér, všichni tři ve vědomí zároveň. Za takových okolností hypnotizovaný se může stále vyjadřovat v nynější své mateřštině, překládaje obsah řeči, který je za každou konkrétní řečí, za každým slovním výrazem. Nezná-li pak ve své řeči termíny, např. odborné, do kterých by obsah převedl, nevyjádří se, pouze ví. S tím měla Dr. Fiore velké potíže u svých pacientů. Čím inteligentnějšího člověka měla před sebou, tím překlad dokonaleji vycházel. Přece však už původně při někdejšímu vzniku anglicky ozvučené obrazy byly nejzřetelněji slovně vyjádřeny. Ale i tehdy se stávalo, že se objevil celý kaleidoskop událostí do sebe propojených, bez ladu a skladu na sebe uložených a vzájemně prostoupených, jak se nám často stává při snovém zážitku. Zmínka o tom je na začátku zaměřování Mikeho. Pak nepomůže nic jiného, než přidržovat pacienta při tom, co přímo nezúčastněný a tím je hypnotizér, považuje za nejdůležitější, případně nechat vybrat pomocným snem (ibid). Některé otázky Dr. Fiore se opakují a mají za úkol přidržet pacienta při tom jiném, než kým se cítí být nyní. Musí se neustále dokonale ztotožňovat s jiným tělem, než které má nyní, nad tím se musí bdít. A teď si představte, že ta jiná těla, se kterými se má v transu ztotožnit, vůbec nebyla jeho těla, že se z nich nikdy nepřevtěлил. Víte, tady víra velmi mnoho pomáhá a je dokonce nenahraditelná něčím jiným. Kdyby pacient nevěřil, že prochází svými minulými vtěleními, nemohl by se patrně tímto způsobem vůbec léčit. Nechci tyto možnosti léčení zabrzdit, protože jsem přesvědčen, že jsou někdy posledním východiskem z nouze a beznaděje, a přesto jsem přesvědčen, že ta víra je chybná. Je však relativně správná, protože pomáhá léčit.

Má-li komentář přinést nějaké další světlo, nebo přidat je k tomu, co zjistila Dr. Fiore se svými pacienty, musíme si aspoň trochu posvětit na víru. Nebudu mít na mysli v první řadě náboženskou víru, ani ji nemíním napadat, nýbrž budu mluvit o víře jako takové.

Žijeme si tu na světě v takovém stupni nedomyšlenosti, že je to až zarážející. Mám dojem, že většina mozků se smiřuje s tím, že co předkládají smysly nebo přístroje je nastavující, je jediná pro život závažná skutečnost. Narodili jsme se tu na zemi jako lidé se smysly a s postupně se rozvíjejícím rozumem (obvykle nám uniká, že i smysly se musely a musí rozvíjet, ale na tom teď nezáleží), a obojí, jak smysly tak rozum nám předkládají hmotný svět jako jedinou skutečnost. Je to sice pouhá víra, o tom se už

všeobecně ví, ale obvykle si člověk s touto vírou vystačí až do smrti. Ovšem, on by nevystačil, kdyby víře mocně nepomáhala lidská představivost. Člověk si od útlého mládí vytváří soustavu představ čím dále neprostupnější, tak aby se mohl o tuto soustavu opřít a neprobořil se. Lidská společnost se naučila formovat šíři lidských představ do určitých modelů, tak aby představy byly v této modelové formě snáze přijatelné pro jednotlivce i pro kolektiv. Už od dětství rodiče a později škola vštěpují dětem takové modely, které vychovatelům pomáhají k tomu, aby dítě bylo snáze vychovatelné. Dítě ví, kdo je to "hodný chlapeček" nebo "hodná holčička", "zlý chlapeček" a "zlá holčička" atd. S těmito modely ovšem dlouho člověk nevystačí. Musí se nahradit vírou v účelnost manželství, politického zřízení i náboženství. A proto se mu předkládají hotové nebo rozvojové modely vyšších typů: Dobrý dělník, student, manžel, manželka, věrný státní občan, věrný věřící apod. Každý model ovšem prochází třibením v mysli člověka, podléhá osobnímu přizpůsobení podle povahy a poměrů toho kterého člověka nebo skupiny lidí. Dávno zestárlý v dospělém věku modely "hodný chlapeček" a "hodná holčička", ale stárnou a odpadají i jiné pozdější modely. Aby model zůstal živým, k tomu je třeba, aby byl živen představami a jim odpovídajícími činy. Zkrátka víra v jakýkoliv model je postavena na lidských představách. Jimi se staví model na nohy nebo padá. Nejsme ani zdaleka odkázáni na to, abychom si představy vytvářeli sami. Nejpočetnější je přebírat hotové představy a z nich skládat do té míry hotové modely, že už potřebují jen něco malých individuálních úprav, aby se jimi mohl člověk uspokojivě řídit.

Člověk má snahu zařídit si život podle "svých" představ. Ve skutečnosti se jen nepatrně odchýlí od obecně uznávaných hodnot a zařizuje se podle víry společnosti v nějaký řád hodnot, do kterého ona dorostla. Teprve kdybychom se ocitli v jiné společnosti, která se vyvíjela podle jiných měřítek, jimž také věřila, že jsou správné, zjistili bychom, jak málo jsme originální, a jak se ve všem podvolujeme společné víře v nějaké hodnoty.

Naše společnost ze všech hodnot si nejvýše cení rozum. Od první třídy obecné až po vysokou školu je člověk hodnocen podle kapacity svého rozumu. Víru v rozum jako v nejvyšší hodnotu nastolila krvavá francouzská revoluce. Víme s jakým výsledkem.

Měl jsem jedinečnou příležitost setkat se s výkvětem rozumu v koncentračním táboře Sachsenhausen-Oranienburg, neboť jsem byl zajat se samými vysokoškoly. Ocitli jsme se v krajně nebezpečné situaci, v situaci soustavného ohrožení života

bez možnosti se bránit. Naše víra ve veškeré hodnoty postavení společnosti se ztratila. Poznávali jsme na vlastní kůži, že rozumová výchova, která dokonce diplomuje rozum a přiznává mu privilegované postavení, se tam v koncentračním táboře postavila proti samotnému životu. Byli jsme vědecky deptáni a vědci se podíleli na smrti miliónů lidí. Celá skvěle vymyšlená technika sloužila brutálnímu vraždění. A tak je tomu i tehdy, kdy se sice neválčí, ale připravují se rozumovou činností vzniklé vražedné zbraně hromadného ničení.

K čemu? Nuže, co si máme o této kultuře rozumu myslet? Mohu věřit, že rozum má právo vést lidstvo? Komu se to svěřujeme? Dnes je třeba opravdu nadaných lidí, rozumově nejzdatnějších také

k tomu, aby se v budoucnosti mohlo dokonaleji vraždit. Nikdo jiný než graduovaný rozum by nic tak hanebného na svět nepřivedl. Vezměme vládám jejich výtečné vědce a techniky, jejich rozumově nejvyspělejší lidi, a uvidíme, co se stane. Lidé se nebudou moci vraždit, protože nebudou mít k dispozici rozum, který jim dokáže vymyslet vražedné zbraně. Jsem tedy pro to, aby se přešlo k odložení rozumu a začlo se s prostotou ducha, která by se na nic tak ohavného nezmohla?

Nikoliv, jsem jen pro to, aby se člověk vychovával k pocitu závislosti širší než dosud. Jestliže Dr. Fiore učinila krok k tomu, aby její pacienti začli pociťovat závislost na událostech z minulých životů, i když chybně ty události přičítala svým pacientům jako jejich vlastní prožitky z minulých životů, přece jen správně dokázala jedno: Jsme závislí na něčem, o čem jsme dosud neměli ani tušení. Čím dokonaleji poznáváme tyto závislosti, tím jsme vnitřně svobodnější, ale také ohleduplnější. Rozum nemusí a nesmí být poražen a odstraněn, ale musí se mu dostat jeho správného postavení

v soustavě závislostí, které on sám nemůže svými prostředky poznávat.

A vrátím se k vlastní zkušenosti. Když jsem se v koncentračním táboře vzdal svého života za určité situace, ze které nebylo možno čelit násilí, které se ucházelo o můj život, najednou jsem začal poznávat soustavu závislostí, o které jsem dříve nevěděl a kterým všichni podléháme. Nebylo to poznání rozumové, protože rozum najednou v mžiku bez časových nároků neobsáhne takovou moudrost. Bezmála dva tisíce let oplakávají křesťané smrt Ježíšovu na kříži, ale kdo z nich přišel na to, že jeho výrok k ženám, které plakaly nad jeho utrpením, když nesl kříž na Kalvárii, platí na nás na všechny: "Neplačte nade mnou,

ale plačte nad sebou a nad svými syny." Tehdy jsem tedy poznal, že Ježíš odhalil svým životem řadu závislostí vyplývajících z duchovního vývoje člověka. Dají se nejen vyčíst z jeho života mezi námi, ale dá se podle nich žít. Zatím si křesťané všimli jen Ježíšových slov, a ještě ne všech. Neobešli se sice bez víry v něho, ale to je málo, když nenastoupili do učení u Ježíše, do velmi rozumného učení, jehož obsahem je: Dnes se cítíš závislý na své rodině a společnosti, na přírodních zákonech. Tato závislost tu je. Vizte, jak jsem já, Ježíš, vám radil svým životem s touto závislostí zacházet. Do třiceti let jsem rozvinul tuto závislost až k samovolnosti. Ale kdybych byl zůstal na této vývojové úrovni, nebyl bych se stal vaším učitelem. Čemu vás potom učím dále? Kdo je tvůj otec, tvá matka, tví bratři? Dorosteš-li, nejsi tu dále k tomu, aby ti sloužili, nýbrž abys sloužil ty jim.

Ježíšovi učedníci šli za osobní spásou, proto se stali jeho učedníky. A on je od první chvíle učednictví učil pomáhat lidem. Ti koukali! A když potom na něm začli lpět, klidně sebe zmařil, **dobrovolně** sebe zmařil na kříži, aby je zase vrátil k cestě, která vede k rozšíření vědomí za hranice rozumových možností. V Bibli se vykládá sesláním Ducha svatého. Přeložme si tu událost do srozumitelné řeči. Ztratíš-li přednostní zájem o sebe a o své, o to, co ti zaclánělo cestu k zájmu o celek, překročíš hranice rozumu.

Toto rozšíření vědomí je dnes aktuálnější než kdy jindy před tím. Platí o něm, co o ohni nebo o vodě: "Dobrý služebník, špatný pán." Takové má být postavení rozumu a pak je bezpečným a nepostradatelným pomocníkem. Kdy se to tedy může stát? Až poznáme, že rozpražení rozumu pokrývá jen určitou malou škálu vědomí a že láný našeho vědomí dosud leží ladem. Ale dnes už to není bezpečný odpočinek pudy. Podíváme-li se na dvě velké světové války v tomto století, je to vizitka civilizace, nad kterou bychom měli zaplakat. Žádná předešlá civilizace takovou vizitku po sobě nezanechala. Kéž bychom si konečně řekli: "Čemu jsme to věřili?"

Jsou dva druhy závislostí. Ty první se dají zjistit rozumem: přírodní a myšlenkové závislosti. O těch nám už mnoho řekly přírodní vědy. A budiž jim za to vzdán patřičný dík. Může se sice stát, že jak přírodní vědy, psychologie a filosofie, tak i náboženství mohou dojít k chybným závěrům, ale těmi chybami se také učí. Buď jim za to hrdinství nebát se tápat vzdán patřičný dík. Pokud však ustrneme v této kategorii závislostí, uměle se odtrháme od druhé kategorie závislostí, o které bude řeč. A to má zvlášť neblahý dopad na náboženské představy. Nábožensky věřící se sice ohlíží po druhé kategorii závislostí, ale protože do

nich nevstupuje svou zkušeností, dělá si o nich jen lidskou představu. A to je degradace náboženství. Nelze kategoriemi rozumu a lidských představ udělat si třeba jen nepatrné jasno o tom, čemu nábožensky věřící říkají Bůh, andělé atd. Snažíme-li se o to, nabudeme sice nějakou velmi zkreslenou představu o závislostech druhé kategorie, ale právě ve chvíli, že se zkušenostně např. dotýkáme Boha, dotýkáme se jen představ, které nevystihují závislosti druhé kategorie.

O závislostech druhé kategorie by se dalo říci: Jako jsme závislí na souvislostech zjiitelných rozsahem našeho dosavadního vědomí, tak jsme závislí též na něčem, co je za tímto rozsahem. Nemusíme si být toho vůbec vědomi. Tím však se na této závislosti nic nemění. Nýbrž ona se stává jen tupě snášenou závislostí. Jako kdybychom se spokojili s tvrzením.: "Husa je tady proto, abychom ji snědli."

Když tato kategorie sestoupila v neobyčejně velkém měřítku do rámce mého dosavadního vědomí, reagoval jsem na ni kromě jiného takto: "Dosud jsem žil planým a bezcenným životem." Nebylo tomu sice tak, ale v té chvíli jsem tuto relativní pravdu považoval za absolutní, a to až do druhého vpádu druhé kategorie závislostí do mého vědomí v těch 26 létech. Všechny relativní pravdy (tj. vztažené k naší úrovni vědomí) nám dobře slouží až do chvíle, kdy dorosteme do další relativně vyšší pravdy atd. Rozhodně bych nebyl pro to něco odhazovat, co nemohu nahradit něčím hodnotnějším. Proto např. ponechávám všem kdo věří na převtělování, jejich relativní pravdu neporušenou, ale sám se jí řídit nemohu, protože pro mne už to pravda není, byla a není.

Vraťme se k výzkumům Dr. Fiore. Přesvědčila se se svými pacienty, že člověk během svého života nejen vnímá sebe a své okolí, ale i že jeho vjemy se uchovávají v podobě více či méně jasných představ o tom, čím byl a co dělal. Nabízí se řešení, které Dr. Fiore přijímá jako správné, že člověk žije vícekrát. K tomuto přesvědčení může dojít jen proto, že kromě představ, které se promítly u jejích pacientů v hypnóze, nemá dalších zkušeností o tom, odkud tyto představy pocházejí. Neláme si s tím hlavu, pocházejí z předešlých životů pacientů. Vysvětlím, proč měla dojít k závěru poněkud změněnému: že totiž pocházejí z minulých životů lidí.

I tak její zjištění je velmi důležité. Lidské představy i s jejich citovým obsahem přetrvávají i fyzickou smrt. O tom by z jejích pokusů nemělo být pochyb. Proč ale pochybuji o tak evidentně správném závěru, že ta která představa, je představou

z minulého života právě toho pacienta, kterého teď trápí? Přesvědčil jsem se, že lidské představy jednou člověkem zplozeny, jsou svým původcem vypouštěny mimo původce a dokonce napadají, jsou-li dost silné, i jiné jedince, jako by hledaly živnou půdu pro další svůj růst. Dostávají se bez vědomí původce z oblasti "jeho" představ do oblasti představ vůbec. Jejich těkavost má zvláštní povahu. Chytí se, oblažují nebo sužují toho, kdo je z nějakých důvodů připraven je přijmout nebo dorůst do jejich obsahu. Tak u jedné pacientky strach před znásilněním se dostavil až v době puberty. Pacienta Joeho léčila Dr. Fiore před mnoha léty z nemírného kouření. Tehdy ještě netrpěl nespavostí, jinak by se byl už tehdy k ní přiznal a z ní léčil. Ale zbavil se jedné vášně a vznikl v něm prostor pro živení jiného parazita, jiné vtíravé představy..., že neusne. Kdo ví, co na něho vleze příště. Je chytlavý pro cizí představy (Kouření je např. vždycky cizí představa, sám si je nikdo bez příkladu jiných nevymyslel!), protože má ten druh inteligence, kterou se dovede hbitě přizpůsobit jiným lidem nebo využívat nápadů jiných lidí. A co přitom chytne, nebo co se ho chytne, o tom už tak úplně sám nerozhoduje. O tom rozhoduje zmíněná těkavost volných představ vypouštěných, třebaže nechtěně, jejich původci, ono se do člověka také všechno nevejde najednou. Každý má svou omezenou kapacitu příjmu. A tak se stává, že někdo je posedán jednou představou po druhé atd., pořád něčím. To pak už je chyba v jeho duševním organismu a léčitel by se měl věnovat jí a ne jen ukrajuvat růžky, výhonky tomu, co přerostlo slušnou a únosnou míru.

Dr. Fiore mě na každém kroku svého výkladu přesvědčuje stále více, že mé stanovisko k převtělování je správné, ačkoliv ona toto stanovisko nezastává. To je způsobeno tím, že má představa o důvodech těžkostí jejích pacientů není představou převzatou odjinud, nýbrž nově vytvořenou ve mně samém, čili, že byla vytvořena zkušeností. Pro náš výklad bude třeba rozeznávat dva druhy představ: jedny vytvořené novou zkušeností, jiné převzaté, už jinde a jinými vytvořené. Tyto staré převzaté představy jsou obvykle všestranně vybaveny záznamem o všech smyslových vjemech s nimi souvisejících i spojitostí s jinými příbuznými představami. Nepohybují se bezcílně na úrovni představ, nýbrž svazují se s příbuznými představami, se kterými se na své pouti setkají. A tak se zase zdá, že se vedle sebe vtělují osoby, které už dříve vedle sebe žily.

Když jsem byl např. napaden představou, že jsem znovuvtěleným básníkem Chateaubriandem (promiňte mi tu

troufalost přivlastňovat si takového génia), nebylo obtížné odhalit vedle sebe svou bývalou matku, manželku, paní Récamierovou atd. A všechno, jak se říká, sedělo. K tomu přistoupil ještě fakt, že jsem poznával i místa, kde dotyčný básník žil, postrádal jsem, co tam už dnes není, a "záhadným" způsobem jsem se dostal na zájezdu do Biaritz místo toho do Saint Malo, rodiště básníka, kde jsem opět všechno poznával. Co byste tomu řekli, kdyby výprava 36 studentů, do které jsem byl přihlášen, tři dny před odjezdem do Francie změnila trasu a jela na místo, kde jsem se domněle kdysi narodil. Co byste řekli, že jsem v Bretagni dostal darem hlavní spis toho autora, Duch křesťanství, a ten, kdo mi je věnoval, nevěděl nic o mé představě, jen jsem se mu zalíbil znalostmi o Keltech. A přece jsem se mýlil, nikdy jsem nebyl Chateaubriandem. Budu zjednodušovat, když řeknu, že první trhlinu do této představy učinil de Gaule, který si o sobě rovněž myslel, že je znovuvtělením toho básníka. Začal jsem intenzivně studovat, jak je to možné, aby se Chateaubriand vtělil do dvou osob. Předpokládal jsem, že de Gaule měl stejně pádné důkazy o tom, aby své představě věřil, jako já. Naštěstí mě přispěchaly na pomoc události. Jako dříve všechny události mě přesvědčovaly o tom, že jsem byl básníkem, nyní mě začaly ještě pádněji přesvědčovat, že jsem jím nebyl. Převratný vliv mělo především osvícení (=rozšíření vědomí), které jsem zažil

v koncentračním táboře v okamžiku, kdy jsem se vzdal svého života. Ani jsem si nevšiml, že jsem se přitom vzdal i svých dosavadních představ o životě. Víím jen, že místo starých nastoupily zbrusu nové. Nebylo to sice poprvé, co jsem se vzdal svého života, ale to první sebevzdání bylo způsobeno operacemi za vědomí bez anestezie,

v předškolním věku. Už tehdy jsem převzal úplně nové ideje, které bych byl jinak nezískal. Ovšem takové malé dítě sebe poznává velmi nedokonale, a protože nemůže odevzdat nic víc než co poznává, také jeho z toho povstalé poznávání bylo nepatrné. (V té době jsem např. nepoznával sám, co je správné. Musel jsem se ptát těch, kterým jsem důvěřoval, a teprve pak jsem z jejich rad už bezpečně vybíral tu, kterou jsem poznával jako správnou. Pak už se ve mně objevila i síla k uskutečnění.). Když však sebevzdání přinese přece jen nějaké poznání, které nepochází z rozumových úvah, využije-li je člověk správně, tj. konkrétně je realizuje v životě, přibližuje se krok za krokem dalšímu rozšíření vědomí. K jednomu z nich jsem tedy dorostl v koncentračním táboře. A tu jsem se stal náhle nechtěně a nečekaně Ježíšovým učedníkem. Ať mi nikdo neříká, že jsem jím někdy před tím byl. Ale náhle jsem se jím fakticky stal, neboť jsem

v tu chvíli chápal do všech podrobností život Ježíšův jako ukázkou cesty od sebe do věčnosti, a to tak určitě a užitečně, že jsem od té chvíle nepotřeboval uvažovat o pravdách, které on svým životem a slovními poznámkami k němu vyjádřil. Jeho slova a činy mně byly tak jasné, jako kdyby někdo vedle mne je vyložil i s jejich po 2000 let skrytým smyslem. Po mnoha rozbězích, už od toho předškolního věku, tentokrát to byla úplná odevzdanost života se vším všudy bez ohlížení a lítosti. Nebyla to ovšem šťastná shoda okolností, nýbrž vyvrcholení řetězové reakce, začínajícím prvním průlomem do vlastní vůle už v předškolním věku. Toto soustavné odevzdávání vlastní vůle ve prospěch poznání za rozumem mně postupně pomohlo, aniž jsem si to přál, vyznat se v soustavách zákonitostí na sebe navazujících, v kterých někteří lidé vidí osud nebo řízení, jiní samé náhody a opět jiní nějaké osobní vedení. Ani s tím vedením tomu není tak, jak si představují. I když nám přísahají, že se setkávají se svatými, anděly a dokonce se svou představou o Bohu, mnohonásobně a nečekaně zkrášlenou. Zde jim totiž pomáhají lidské představy k tomu, aby aspoň trochu pochopili druhou kategorii závislostí, ale zároveň jim zatarasují cestu k ucelenému pohledu na tyto zákonitosti a na moudrost v nich obsaženou. Zůstávají rozpačití, jakmile jim jejich vedení selže. Ono neselhalo, ale jejich představivost má své meze, které se nedají překročit. To je řád, skutečnost za představami, pravé vedení. Všechno, co je pod touto skutečností, je v pohybu a vyvíjí se. O pravém vedení se podle lidských představ téměř nic nedá říci. Vždyť člověk opravdu není oddělenou bytostí. Není také nikdy oddělen od svého vedení, i když o něm vůbec neví, takže se mu zdá, jakoby ho nebylo. Přesto ale je tak mocné, že je to jediný náš osud, kterému nelze uniknout. Jsi mocně tažen vývojově kupředu a s tebou všechno kolem tebe bez rozdílu. Jsi však na čele pelotonu a klestíš cestu pro ostatní.

Když jsem tohle všechno poznával, nějakým tím vývojem po onom rozšíření vědomí v koncentračním táboře, byl jsem očitým svědkem toho, že se do mne vešlo dalších "dvanáct vtělení", žádné z nich negativní povahy. Představy, které jsou v těchto vtěleních obsaženy, jako bych je právě poprvé rozvinul, tak jsou živé. O jedné té minulé nebo z minulosti převzaté představě se zmíním konkrétněji, protože se dnešním Indům potřebuji omluvit, že napadám jejich nauku o převtělování. Jak to, že indiští mudrci nepřišli na to, že co přisuzují předcházejícím vtělením ruku v ruce s karmou, jsou jen představy, které se prostě zmocňují člověka. Z toho jednoho "vtělení" jsem se dověděl, že na to přišli, ale svou moudrostí nechtějí nikoho zmást. Vidí, že život každého člověka je závislý na představách, které jsou na mnoze starší než

on. Vysvětlíme-li člověku, který má ještě potřebu vlastnit, že tyto představy nejsou jeho, porušíme jeho vnitřní rovnováhu. Kdyby šlo o chorobné představy, za jakými jde např. Dr. Fiore, nic by se nestalo, a proto i mně je dovoleno její názory o původu těch představ vyvracet. Ale většina těch minulých představ vytváří schopnost žít z minulosti pozitivním způsobem. Minimálně od doby krále Ašoky (274-232 před n. l.) existuje v Indii něco, čemu by se dalo říci řízené převtělování, ve skutečnosti výběrové přebírání minulých představ. Tím se např. daleko dokonaleji rozvíjela umělecká řemesla než by se dokázalo pouhým školením, tím se zachovala jejich stavitelská technika, jejich umění vůbec a mnoho jiného, i jogické zkušenosti. Něco obdobného znali staří Egypťané. Psal jsem o tom v Otázkách a odpovědích, myslím čtvrtý díl.

Jsem si tedy z toho jednoho "vtělení" vědom toho, jaké nesmírné hodnoty všeho druhu Indové zachránili svým způsobem myšlení. Protože však nositelem myšlenek těch moudrých byli vždycky prostí lidé, a bylo jich třeba mnoho, provedl se kompromis, zjevila se běžnému partnerovi v pokroku a v zachování pokroku jen únosná pravda. Převtělila se představa, ale člověku se řeklo, že se převtělil on. Tato myšlenka umožnila regulaci toku představ vůbec

v šíři, kterou bylo nutno zachovat. Ovšem takové zacházení s moudrostí má také své nedostatky. O jednom z nich promluvíme:

Svedou-li Indové lidskou mysl na karmu, tj. kromě jiného na odplatu za minulé životy, respektive na samskára, stopy po minulosti, vetkají do lidské činnosti určitou trpnost. To by samo o sobě nebylo nic špatného. Mudrci Indie dobře vědí, že člověk musí být vzděláván harmonicky jak aktivitou tak trpností, aby se v něm připravila cesta vzhůru, aby se vývoj urychlil. Kdyby totiž člověk vsadil jen na kartu aktivní vůle, musel by ztroskotat na hranicích další tvrdé zákonitosti, přes kterou se nelze dostat svou vůlí. Ježíš o tom řekl moudře: "Klepejte a **bude vám otevřeno**". Neřekl: a otevřeš si. Ovšem regulovat míru trpnosti tak, aby nebyla přílišná, to dovede dnes v Indii jen hrstka lidí. Škoda!

Znovu si všimněme, jak manipuluje Dr. Fiore s karmou u svých pacientů, aby si ji nemuseli podle klasického názoru Indů vypít. Ani jeden z jejích pacientů si nepotřebuje svou karmu odčinit, je z jejích následků podivuhodně vyléčen tím, že se zjistí obsah minulých představ, které sužují pacienta, nechá se ho tvrdě prožít celá představa tak jak někde v minulosti vznikla, tím že se převede

z podvědomí, odkud dosud záladně působila, do vědomí, zbaví se své působivosti, a člověk je z karmy vybaven. Opakuji: Ze všech

výpovědí pacientů Dr. Fiore je patrné, že nejde o karmu, která by se musela odpykat. Stačí navodit novou představu, že už je to za námi a tím se stará představa zbaví svého sužujícího náboje, nemá už sílu působit.

A zase přitakávám Dr. Fiore, že podporuje pacienta v domněnku, že prožívá právě **svůj** minulý život. Apeluje na nejsilnější pud člověka, všechno si přivlastňovat, aby mu připadalo, že s tím může volně zacházet.

Představa, kterou za pomoci pacienta Dr. Fiore vyvolává, se zřejmě odvíjí, jakoby z nějaké pásky, záznamu, který fakticky existuje. Upozorňuji, že je nutno pacienta neustále přidržovat při pozorování odvíjejícího se děje, nenechat odvinout pásku bez pozorného povšimnutí. Tento princip Dr. Fiore důsledně dodržuje, čímž vyčistí podvědomí. Je to krutá operace, často velmi bolestivá, vždycky bez uspání, maximálně s přestávkami prováděná, aby ji pacient vůbec vydržel. Všimněme si přitom rozdílu. Sužující představa působí na pacienta za jeho bdělého stavu globálně, celá, a proto velmi mohutně, kdežto v hypnóze se odvíjí s nahlíženým dějem, a proto ji pacient snese. Děj je tedy velmi milosrdným prostředníkem. Akumulovaný dojem se převádí do kanalizování, popouštění, vybíjení dějem.

Rád bych si přitom přihřál svou polívčičku:

Tím, že se nám náš život jeví jako děj, jímž ve své nejhlubší podstatě není, odvíjíme něco z té hlubiny pro nás únosnou měrou. Zabraňujeme si sice vstup do hlubiny, ale podílíme se na volání hlubiny, a my tomu říkáme, že jsme nevypadli a nemůžeme vypadnout z vývojového trendu.

Tomu říkám: jedinečná karma.

15. 5. 1984

O B S A H

Úvod.....	_1 str.	2
1. "Zavřete oči a...".....	_1 str.	10
2. "Někdo ozbrojený obuškem".....	_1 str.	14
3. "Jsem oděna do zvířecí kůže".....	_1 str.	44
4. "Vím, co je za těmito dveřmi".....	_1 str.	55

5. "Na palubě mají všichni hlad".....	_2 str.	21
6. "Není lásky pro ženu, jako jsem já".....	_2 str.	34
7. "Strach, strach...hrůza!".....	_3 str.	9
8. "Napínám sluch...čímám.".....	_3 str.	21
9. "Říkají tomu objímat.".....	_3 str.	40
10. "To mě stálo život!".....	_3 str.	53
11. "Já.....já se vznáším.".....	_4 str.	5
12. "Žijeme mnoho existencí.".....	_4 str.	27
Komentář překladatele.....	_4 str.	30
